

Wederom, Mijn volk



Het boek Hosea over de lotgevalen van de beide Israëlvolken:

Te weten:

- **het huis van Juda** (2 stammen), en
- **het huis van Israël** (10 stammen)

Inleiding ¹

Het heil van God is bestemd voor alle volkeren der aarde. Toch is er onder deze volkeren ook een volk dat God **Zijn volk** noemt. Wat is de plaats van dit volk in het heilsplan van God? Dit is een vraag, waarmee wij ons bezig zullen moeten houden, als wij het boek van de profeet Hosea bestuderen. In hetzelfde Bijbelboek lezen wij dat God dit volk, Israël, tijdelijk niet als Zijn volk zou beschouwen, om het daarna wederom Zijn volk te noemen:

- “En **Hij** zei: Geef hem (de zoon van Hosea en zijn vrouw, “een vrouw der hoererijen” – zie vers 2) de naam **Lo-Ammi**, want **u bent niet Mijn volk** en **Ik** zal er voor u niet zijn (sv: zo zal Ik ook de uwe niet zijn). Toch zal het aantal Israëlieten (sv: het getal der kinderen Israëls) zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten en niet geteld kan worden. En het zal gebeuren dat in de plaats waar tegen hen gezegd is: **U bent niet Mijn volk**, tegen hen gezegd zal worden: (sv: **gij zijt**) **Kinderen van de levende God.**” (Hosea 1:9-10) ²
- “En Ik zal haar voor Mij in (sv: op) de aarde (uit-)zaaien en Mij (dan) ontfermen over Lo-Ruchama (wat betekent: “niet ontfermd”). Ik zal (dan) zeggen tegen Lo-Ammi: **U bent Mijn volk**, en hij zal zeggen: **Mijn God!**” (Hosea 2:22)

Zij die het Joodse volk voor geheel Israël aanzien, zullen er bepaald moeite mee hebben om in de geschiedenis van dit volk een periode te onderscheiden, waarin voor dit volk geldt, dat het niet langer Gods volk is. De-
2
zulkulken houden er immers juist zo aan vast, dat de Joden altijd Gods volk gebleven zijn! Jammer genoeg staat men echter niet stil bij deze kwestie, want anders zou men wel tot de slotsom moeten komen, dat het hier in Hosea om **een ánder Israël** moet gaan. Er is een Israël, dat gedurende een lange tijd geheel gelijk is geweest aan een heidens volk! Er is een ander Israël. In de Bijbel wordt onderscheid gemaakt tussen het **Huis van Juda**, zo men wil de Joden, en het **Huis van Israël** ³, dat derhalve een ander volk (of wellicht meer dan één volk) moet zijn, een niet-Joods Israël. Men kan niet straffeloos aan dit onderscheid voorbij gaan.

Heeft dan Paulus, toen hij bovenbedoelde woorden van Hosea aanhaalde in Romeinen 9:25-26, deze woorden niet van toepassing verklaard op de heidenen (Rom.9:24)?

- “Zoals Hij ook in Hosea zegt: Ik zal Niet-Mijn-volk noemen: **Mijn volk**, en de Niet-geliefde: **Geliefde** (sv: en die niet bemind was, **Mijn beminde**). En het zal zijn dat op de plaats waar tegen hen gezegd was: **U bent Niet-Mijn-volk**, daar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden.” (Rom.9:25-26)
- “Hen heeft Hij ook geroepen, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.” (Rom.9:24)

Daarmee is toch de hele zaak opgelost?! Zo lijkt het, maar we vergissen ons dan wel heerlijk en maken ons er te gemakkelijk van af, want in het volgende, 27^{ste} vers blijkt dat Paulus over Israël (!) spreekt: “En **Jesaja roept over Israël uit: Al zou het getal van de Israëlieten** (sv: **het getal der kinderen Israëls**) **zijn als het zand van de zee, slechts het overblijfsel zal behouden worden.**” (Rom.9:27). De verklaring is deze, dat Paulus hier weliswaar ook de bekeerlingen uit de oorspronkelijke heidense volkeren erbij haalt, maar desondanks in de eerste plaats doelt op de bekering van een verheidenst Israël.

De belangstelling is gewekt, zo hoop ik, voor wat er in het tamelijk onbekende boek Hosea wordt onthuld. Ik heb gekozen voor een systematische behandeling van de stof, mede omdat veel gedeelten van het boek pas goed ontsloten blijken te kunnen worden, als zij in de juiste samenhang worden geplaatst. Deze wijze van behandeling maakt dat deze studie ook te lezen is als de beschrijving van een stuk heilsgeschiedenis. De eerste hoofdstukken bieden daarnaast allerlei praktische lessen en praktisch inzicht in toestanden die zich in ieders

¹ Voor uw leesgemak hebben wij **de link naar de PDF van de deelstudies** – die in **smartphone-formaat** zijn opgemaakt – in elk hoofdstuk gezet. (noot AK)

² Alle Bijbelteksten zijn door mij vermeld in de Herziene Statenvertaling / HSV, tenzij anders vermeld. (noot AK)

³ Het volk van Israël bestaat uit de 12 stammen, vernoemd naar de 12 zonen van Jakob (die later van God de naam Israël kreeg). Maar later komt er een splitsing. Er wordt in de Bijbel dan onderscheid gemaakt tussen het ‘huis van Israël’ en het ‘huis van Juda’ (de zgn. Joden). Het ‘huis van Israël’ bestaat uit 10 stammen, die in de loop van de geschiedenis weggevoerd zijn uit het beloofde land Kanaän/Palestina. Zij zijn daarna de zgn. heidenwereld ingetrokken, waar zij tot op heden (in het ‘verborgen’, vaak zonder het zelf te weten) wonen. Het zijn vooral de zgn. ‘christelijke’ landen in Noordwest Europa en de landen, waar velen later naar toe zijn gemigreerd, zoals Amerika, Canada, en Australië. Het ‘huis van Juda’ bestaat uit 2 stammen, namelijk het volk van Juda en Benjamin die, in de dagen dat Jezus op aarde was, in het beloofde land Kanaän/Palestina leefde. Het ‘huis van Juda’, de zgn. Joden, is dan ook het deel van Israël waarover de verharding is gekomen (zie Rom.11:25).

Het huidige land Israël (waar heden voornamelijk de 2 stammen van het ‘huis van Juda’ – de Joden – wonen) doet thans haar rechten gelden op het land Palestina. Historische rechten, waarvan we ook lezen in de Bijbel. Als de tijd daar is dat het profetisch Woord vervuld wordt, dan kan het niet anders of geheel Israël (alle 12 stammen) zal uiteindelijk in bezit komen van **geheel Kanaän/Palestina** en van de stad Jeruzalem (zie Gen.15:18). Abrahams nakomelingen zouden volgens de Goddelijke belofte het land Kanaän bewonen. Dat land zou zich uitstrekken van de beek van Egypte (een kleine rivier ten oosten van de Nijl) tot aan de rivier de Eufraat. Voor ons zijn het tekenen dat we in de (Bijbelse) ‘laatste dagen’, vlak voor de wederkomst van Jezus, leven. **Daarom is het juist in deze tijd belangrijk om na te gaan wat de Bijbel over deze dingen zegt.**

- Zie eventueel op onze website het artikel “ANDER nieuws over Israël – De zoektocht naar de Israëlische identiteit van ALLE 12 stammen” van A. Klein.

Over dit boeiende onderwerp kan ik ook zeker het volgende boek aanbevelen: “**De geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël**”, zie voor meer info hierover: <https://vlichthus.nl/de-geschiedenis-van-kelto-saksisch-israel/> Deze uitgave (ISBN 978-90-808032-1-9) is niet meer als boek leverbaar. Het is wel te lezen als PDF. Deze is **gratis** beschikbaar. Een kleine donatie wordt op prijs gesteld. (noot AK)

persoonlijk leven kunnen voordoen. Herhaaldelijk dringen zich ook vergelijkingen op met onze tijd, wanneer wij ons verdiepen in de oorzaken van de ondergang van het rijk Israël. Vanaf hoofdstuk 5 van Hosea gaat het vooral om inzicht in en begrip van **Gods raadsplan der eeuwen**.

Moge deze studie behulpzaam zijn bij het verstaan van de “verborgenheid der gerechtigheid”. Deze te onderzoeken wordt ons in het allerlaatste vers van het boek Hosea (14:10, sv) als een opdracht meegegeven:

- **“Wie is wijs? die versta deze dingen; wie is verstandig? die bekenne ze; want des HEEREN wegen zijn recht, en de rechtvaardigen zullen daarin wandelen, maar de overtreders zullen daarin vallen.”**

Als wij “wijs” willen zijn, zullen wij er moeite voor willen doen. Velen worden geïntrigeerd door een vergelijkbare opdracht die wij vinden in Openbaring 13:18, “Hier is de wijsheid: wie verstand heeft, laat hij het getal van het beest berekenen, want het is een getal van een mens, en zijn getal is 666.” Daar gaat het om de “verborgenheid der ongerechtigheid”, die uiteindelijk in het rijk van de Antichrist tot openbaring zal komen.

Maar... **de verborgenheid der gerechtigheid** doet ons uitzien naar de openbaring van dat Rijk, waarin het weer zal zijn: **ISRA-EL**, waarin verlost en gerechtvaardigde mensenkinderen zullen heersen als koningen met Christus.

H. Siliakus, 1986

1

Hosea – De schrijver en het Boek

De profeet Hosea had – evenals de profeet Amos, die een oudere tijdgenoot van hem was – zijn werkterrein in het “Noordelijk Rijk”, het **“10-stammenrijk”**, (het huis van) **Israël** – ook wel Efraïm-Israël genoemd – en trad evenals Amos op in de vervaldagen van dit rijk. Amos was echter afkomstig uit (het huis van) **Juda**, het “Zuidelijk Rijk” (van **2 stammen**), en eigenlijk een vreemdeling, terwijl Hosea naar alle waarschijnlijkheid ook geboren en getogen was in Israël. Hosea is dan de enige onder de profeten die ons een profetisch geschrift hebben nagelaten die uit het 10-stammenrijk komt. Wij mogen hierin echter geen aanwijzing zien dat het geestelijk leven in Israël (het 10-stammenrijk) op een veel lager peil stond dan in Juda (het 2-stammenrijk). Evenmin mogen wij op grond hiervan concluderen, dat God voor het Noordelijk Rijk minder belangstelling had dan voor het Zuidelijke. Want juist uit de profetieën van Hosea zal blijken dat het 10-stammenrijk, ondanks verval en ballingschap, nog een rijke toekomst wachtte. Ja, zelfs een rijkere toekomst dan Juda! Bovendien moeten wij bedenken dat in datzelfde 10-stammenrijk enige van de grootste profeten van Israël hebben gewerkt. Te weten achtereenvolgens: Elia, Elisa en Jona. Hun arbeid en krachtvolle bedieningen hadden een geestelijk reveil tot gevolg zoals er in Juda, het 2-stammenrijk – ook al stond daar de tempel van God, in Jeruzalem – nooit is geweest. De opwekkingen onder Hizkia en Josia, die beide plaatsvonden nadat de 10 stammen al waren weggevoerd in ballingschap, waren kortstondiger en van geringere diepgang als die onder Elia en Elisa.

In hun tijd, zo lezen wij in het 2^{de} boek der Koningen, waren er overal in het 10-stammenland “profetengemeenten”, gemeenten van getrouwe Israëlieten (de 7000 van 1 Koningen 19:18, “die hun knieën niet gebogen hebben voor Baäl”), de vroegste representanten van het “heilig overblijfsel”, dat in de profetieën zo’n belangrijke rol speelt. Genoemd worden die te Bethel, Jericho en Gilgal:

1. “Toen kwamen de leerling-profeten (sv: zonen der profeten) die **in Bethel** waren, de stad uit, naar Elisa toe en zeiden tegen hem: Weet u dat de HEERE heden uw meester van u zal wegnemen? En hij zei: Ik weet het ook, zwijg erover.” (2 Kon.2:3),
2. “Toen kwamen de leerling-profeten (sv: zonen der profeten) die **in Jericho** waren, naar voren, naar Elisa toe en zeiden tegen hem: Weet u dat de HEERE heden uw meester van u zal wegnemen? En hij zei: Ik weet het ook, zwijg erover.” (2 Kon.2:5) en
3. “Toen Elisa weer **in Gilgal** kwam, was er honger in het land, en de leerling-profeten zaten voor hem. Hij zei tegen zijn knecht: Zet de grote pot op het vuur en kook soep (sv: moes, en zij konden het niet eten, het was als “de dood in de pot”, zie vers 39-40) voor de leerling-profeten (sv: zonen der profeten).” (2 Kon.4:38)

We kunnen deze profetengemeenten enigszins vergelijken met de huidige “pinkstergemeenten” ⁴, waar de geestelijke gaven ruimte krijgen om te functioneren en welke gemeenten eveneens min of meer buiten de officiële kerk staan (zonder te willen beweren dat heden uitsluitend hier de getrouwe christenen worden gevonden en in andere christengemeenten niet). Tot in de tijd van Hosea, niet deze profeet maar de laatste koning, moet dit reveil nog doorgewerkt hebben. Daarop wijst het optreden van de profeet Oded, waarschijnlijk de opvolger van de profeet Jona, beschreven in 2 Kronieken 28:9-11 en het feit dat nog verschillende hoofden van Efraïm naar hem luisterden (2 Kron.28:12-15):

- “En daar was een profeet van de HEERE en zijn naam was **Oded**. Die ging het leger, dat naar Samaria kwam, tegemoet en zei tegen hen: Zie, door de grimmigheid van de HEERE, de God van uw vaders, over Juda heeft Hij hen in uw hand gegeven, en u hebt hen gedood (sv: doodgeslagen) met een woede die tot aan de hemel reikt. En nu denkt u de

⁴ Pinkstergemeenten = Gemeenten waar de Pinksterboodschap en de Pinksterervaring – dus: de boodschap over en de ervaring van de uitstorting van en/of de vervulling met de Heilige Geest – gepredikt en ervaren wordt. (noot AK)

Judeeërs (sv: [de kinderen van Juda](#)) en de inwoners van Jeruzalem aan u te onderwerpen als slaven en slavinnen. Maar hebt u zelf dan geen schulden bij de HEERE, uw God? Nu dan, luister naar mij en breng de gevangenen terug die u van uw broeders als gevangenen weggevoerd hebt. Want de brandende toorn van de HEERE is tegen u.” (2 Kron.28:9-11)

- “Toen stonden er mannen op afkomstig uit de hoofden van de nakomelingen van Efraïm: Azaria, de zoon van Johanan, Berechja, de zoon van Mesillemoth, Hizkia, de zoon van Sallum, en Amasa, de zoon van Hadlai. Zij keerden zich tegen hen die uit het leger kwamen, en zeiden tegen hen: U mag deze gevangenen niet hier brengen, want dat leidt tot een schuld voor ons tegenover de HEERE. Denkt u nog meer toe te voegen aan onze zonden en onze schuld? Wij hebben immers al veel schuld, en de brandende toorn is tegen Israël. Toen gaven de gewapende mannen de gevangenen en de buit over aan de leiders en heel de gemeente. De mannen die met hun namen aangewezen waren, stonden op, grepen de gevangenen, en allen van hen die naakt waren, kleedden zij van de buit. Zij kleedden en schoeiden hen, lieten hen eten en drinken; zij zalfden hen en leidden allen die verzwakt waren, zachtjes op ezels, en brachten hen bij hun broeders in Jericho, de Palmstad. Daarna keerden zij terug naar Samaria.” (2 Kron.28:12-15)

Om terug te keren naar de profeet Hosea, hij was behalve van Amos en Oded ook een tijdgenoot van Jesaja en Micha, die beide in Juda werkten. De koningen die hij meemaakte, worden in Hosea 1:1 genoemd: “Het woord van de HEERE dat gekomen is tot Hosea, de zoon van Beëri, in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz, ⁴ Hizkia, de koningen van Juda, en in de dagen van Jerobeam, de zoon van Joas, de koning van Israël.” De 6 laatste koningen van Israël, die elkaar snel opvolgden, ontbreken in deze opsomming. Maar daar Hosea tot in de dagen van Hizkia heeft gearbeid, kunnen wij aannemen dat hij de ondergang van zijn land nog heeft meeleefd en waarschijnlijk ook meegevoerd is in ballingschap. Zijn bediening moet zich hebben uitgestrekt over een periode van 60 of 70 jaar. Een zeer lange tijd dus.

Het boek Hosea heeft 14 hoofdstukken en bevat bijna uitsluitend profetieën die bestemd zijn voor Efraïm-Israël, het 10-stammenrijk. Alleen het 3^{de} hoofdstuk is gewijd aan Juda-Israël en voorts wordt Juda nog een paar keer genoemd (in Hosea 4:15 + 5:10 + 6:4, 11 + 12:1, 3). Evenals Amos heeft Hosea de zonden van Israël genadeloos aan de kaak gesteld, maar het verschil tussen de beide boeken is dat in Amos de nadruk valt op het onrecht dat in Israël bedreven wordt, terwijl in Hosea de ontrouw van Israël de nadruk krijgt. Hosea 4:1 verwoordt wat de voornaamste klacht is van het Boek: “Hoor het woord van de HEERE, Israëlieten (sv: [gij kinderen Israëls](#) !), want de HEERE heeft een rechtszaak (sv: [een twist](#)) met de inwoners van dit land, omdat er geen trouw, geen goedertierenheid en geen kennis van God in het land is.”

Als kinderen Gods tegen God zondigen, doen zij Hem niet alleen onrecht aan, zoals ook de goddelozen doen, maar zij zijn Hem bovendien ontrouw! Zij schenden het verbond van liefde en handelen trouweloos. Hosea zouden wij dan ook wel de “profeet der liefde” kunnen noemen en Amos de “profeet van het recht”. De oneindige liefde van God, Die trouw is aan Zijn verbonden en beloften, komt in dit boek sterk tot uiting: “**Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw. Hij kan Zichzelf niet verloochenen.**” (2Tim.2:13, sv)

En, zoals ons niet verwonderen zal, ook het thema van het Boek Hosea heeft te maken met die liefde van God. Het centrale thema is namelijk: het **Gods-huwelijk**, oftewel **het huwelijk van God met Zijn Volk**:

- “Klaag uw moeder aan, klaag haar aan (sv: [Twist tegen uw moeder, twist](#)), want zij is Mijn vrouw niet en Ik ben haar Man niet. Laat zij haar hoererij van haar (aan)gezicht wegdoen, en haar overspel van tussen haar borsten.” (Hosea 2:1)
- “Wees niet blij, Israël, tot jubelens toe, zoals de volken, want u hebt in hoererij uw God verlaten (sv: [gij hoereert van uw God af](#)). U hebt hoerenloon lief op alle dorsvloeren voor koren.” (Hosea 9:1)

Het zal blijken dat door dit thema ook de Nieuwtestamentische Gemeente van Christus in het vizier komt. Niet in parallelie, maar door een historisch “samenvallen” of door een mysterieuze “rol-overname”, zo men wil. Over de [Bruiloft van het Lam](#) wordt weliswaar niet gesproken, maar er wordt wel naar verwezen (in Hosea 2:18-19, sv): “En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden. (En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult de HEERE kennen.”

Dit samenvallen van de geschiedenis van Efraïm-Israël (= het 10-stammenrijk van het “huis van Israël”) met de geschiedenis van de Gemeente/Kerk van Jezus Christus, waarop wij als het zover is uitgebreid zullen ingaan komt – behalve in de desbetreffende teksten en tekstgedeelten – ook op een andere, bijzondere wijze aan de orde. **Hosea moet huwen met 2 overspelige vrouwen** (Hosea 1:2-3 + 3:1), **die de eveneens overspelige volkeren van Israël en Juda moeten uitbeelden**:

- “Het begin van het spreken van de HEERE door Hosea. De HEERE zei tegen Hosea: Ga! Neem voor u een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen, want het land wendt zich in schandelijke hoererij van de HEERE af. Hij ging en nam Gomer, een dochter van Diblaïm; zij werd zwanger en baarde hem een zoon.” (Hosea 1:2-3)
- “En de HEERE zei tot mij: Ga wederom henen, bemin een vrouw, die, bemind zijnde van haar vriend, nochtans overspel doet; gelijk de HEERE de kinderen Israëls bemint, maar zij zien om naar andere goden, en beminnen de flessen der druiven.” (Hosea 3:1, sv)

Hosea's huwelijk is dus een afschaduwing van het huwelijk van God met de beide Israëls (Efraïm en Juda), dat eertijds gesloten werd bij de Horeb, na de uittocht uit Egypte, en uit het één en ander volgt als van-

zelfsprekend dat Hosea zelf hier het type van God is: de Man. De naam Hosea (= in God is heil, redding), ook wel geschreven als Jozua, is echter de Hebreeuwse vorm van de Griekse naam Jezus. Als een type van God de Vader de naam Jezus draagt, is hij onmiskenbaar – vanuit een andere invalshoek – ook een type van God de Zoon. Zo hebben wij dan in Hosea te doen met iemand die de geschiedenis van de Oude Bedeling ⁵ en die van de Nieuwe Bedeling ⁶ tezamen brengt. Dit moeten wij goed voor ogen houden, want het zal **de sleutel** blijken te zijn **tot het verstaan van het Boek Hosea**.

Tot slot nog iets over de indeling van het Boek. Er zijn verschillende indelingen mogelijk, eenvoudige en wat meer samengestelde. Een goede en verduidelijkende indeling is de volgende:

1. Hoofdstuk 1 t/m 3 Het huwelijk tussen God en Zijn beide vrouwen, Israël en Juda, zinnebeeldig toegelicht.
2. Hoofdstuk 4 t/m 5 Het woord gericht tot het volk en tot de leiders (van Israël en Juda).
3. Hoofdstuk 6 t/m 9 Schets van de geestelijke staat van het diepgezonken Efraïm-Israël (het 10-stammenrijk).
4. Hoofdstuk 10 t/m 14:1 Klacht over Efraïm-Israël.
5. Hoofdstuk 14:2-10 Beschrijving van het toekomstig herstel.

Wij zullen het boek Hosea echter niet volgens deze indeling behandelen. **Wij kiezen voor een heilshistorische behandeling van de stof.**

Israël vóór de tijd van Hosea

Het boek Hosea behandelen betekent zich bezighouden met de geschiedenis van Israël. Dit is leerzaam vanwege de lessen voor het persoonlijk leven die wij uit deze geschiedenis kunnen trekken, maar vooral ook vanwege het **inzicht** dat wij verkrijgen in **Gods heilsplan**. Wij zullen onderzoeken wat Hosea ons over **de lotgevallen van het volk Israël** meedeelt, zowel in de vorm van terugblik als in de vorm van profetie. Een deel van deze profetie is nu reeds geschiedenis geworden, zo zal blijken. Een aantal vermeldingen in Hosea betreft de oude geschiedenis van het volk, dat wil zeggen: de geschiedenis van vóór de tijd van Hosea. We zullen met de bespreking van deze teksten beginnen en doen dat in chronologische volgorde.

De verwijzing naar de vroegste gebeurtenis uit Israëls verleden vinden wij in Hosea 12:4a, waar het gedrag van **stamvader Jakob** bij zijn geboorte als kenmerkend wordt voorgesteld voor de geest van strijdvaardigheid – tegen de vijanden, die ook de vijanden van God waren – die jong-Israël bezat ten tijde van de inval in Kanaan onder Jozua: *“In de moederschoot pakte hij (= Jakob) zijn broer (= Ezau) bij de hielen...”* (Hos.12:4a). Wij kunnen dit vergelijken met de vurigheid van geest die een pas-bekeerde kenmerkt, de “eerste liefde”, maar die helaas in vele gevallen even snel wegebt als die strijdvaardigheid van Israël. Jozua is nog maar net gestorven, of wij lezen al dat de ijver om de afgodendienaars uit het land te verdrijven aan het tanen is (zie Richteren 1).

Het leven van hun voor- en stamvader Jakob is overigens in hoge mate een schaduwbeeld voor de geschiedenis van Israël als volk. In Hosea 12:4b-5a wordt een andere gebeurtenis uit het leven van de patriarch (= stamvader) geprojecteerd op het prille volksbestaan van het vroegste Israël: de worsteling met God aan de Jabbok: *“en in zijn kracht gedroeg hij (= Jakob) zich vorstelijk met God. Ja, hij gedroeg zich vorstelijk tegen de Engel, en overmocht Hem; hij weende en smeekte Hem (om genade)”* (Hos.12:4b-5a, sv). De Israëlieten gedroegen zich in het begin van hun geschiedenis evenals hun stamvader *“vorstelijk met God”* en waren zo hun naam werkelijk waardig. Eén van de betekenissen van de naam Israël is “strijder met God”. Ook wij gedragen ons in ons persoonlijk leven *“vorstelijk met God”* als wij een gebedsleven leiden waarin ook **de gebedsworsteling** wordt gekend, **tot verkrijging van Gods zegen en genade**.

Al was het dan maar voor korte tijd, Israël leefde aanvankelijk in het besef dat zij de genade van God nodig had. Daarom was ook een derde voorval uit Jakobs leven typerend voor wat toeviel aan de jonge natie Israël: Gods openbaring te Bethel: *“In Bethel vond Hij hem (= Jakob / Israël), en daar sprak Hij met ons.”* (Hos.12:5b). Zoals God te Bethel sprak tot de stamvader, zo direct openbaarde God Zich aan het jonge Israël en Hij deed dat wel op de meest wondervolle wijze ten tijde van Mozes op de Horeb, het gebeuren dat wij al eerder leerden onderscheiden als de “huwelijksvoltrekking” tussen God en Zijn volk Israël: *“Daar sprak Hij met ons”* (Hos.12:5b). Dit woord moet wel in de eerste plaats betrekking hebben op het indrukwekkende gebeuren in de Sinaï-woestijn, waarbij Israël haar wetten ontving.

Maar Jakobs overnachting te Bethel had te maken met een dramatische wending die zich in zijn leven voltrok. En dit brengt ons bij een vierde vermelding over de aartsvader, die wij vinden in Hosea 12:13, waar wij lezen over de vlucht van Jakob naar zijn oom Laban in Syrië: *“Jakob vluchtte naar het gebied (sv: naar het veld) van Syrië, Israël (= Jakob) diende om een vrouw en om een vrouw hoedde hij vee.”* Dit feit wordt hier aangehaald als een voorspelling van de (Assyrische) ballingschap, de wegvoering van Efraïm-Israël (= het 10-stammenrijk van het “huis van Israël”). Jakobs verblijf in Haran (zie Gen.28:10) is een voorafschaduw van de tijd gedurende welke de 10 stammen als verloren of verdwenen zouden worden beschouwd. Daar in Haran leerde Jakob zijn 2

⁵ Oude Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **vóór Christus’ (1^{ste}) komst** aangeeft. (noot AK)

⁶ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **NA Christus’ (1^{ste}) komst** aangeeft. (noot AK)

vrouwen kennen. Opmerkenswaard is dat deze 2 vrouwen, Lea en Rachel – die typebeelden zijn van respectievelijk de Gemeente/Kerk van de gehele gemeentelijke tijdsbedeling en van de Gemeente/Kerk van [de Spade Regen](#) – iets met deze tijd (van het verborgen zijn van de 10 stammen) te maken moeten hebben. Hoe dramatisch was deze wending – van de wegvoering in Assyrische ballingschap – voor het volk van Efraïm-Israël (= het 10-stammenrijk van het “huis van Israël”)?

In Hosea 12:14 wordt hierna als het ware “overgesprongen” naar Israëls verblijf in Egypte: *“Door een profeet (= Mozes) heeft de HEERE Israël echter uit Egypte geleid en door een profeet werd het gehoed.”* De zin hiervan is, dat dit verblijf van Israël in Egypte als een eerste parallelgebeuren van Jakobs verblijf in Syrië moet worden beschouwd. Op zichzelf is de Egyptische tijd dus weer een verwijzing naar de ballingschapstijd van de 10 stammen (van het “huis van Israël”). En de tekst leert ons dat wij te verwachten hebben dat – zoals Israël destijds door de profeet Mozes (als instrument van God) uit Egypte werd uitgeleid – Israël in de eindtijd van haar ballingschap iets dergelijks zal meemaken. Hoe dit zal zijn lezen wij in Hosea 12 vers 11: *“En Ik zal tot de profeten spreken, en Ik zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken”* (vergelijk [Joël](#) 2:28 – *“Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen zullen visioenen zien”*). Wij zullen hierbij moeten denken aan [de Spade Regen-opwekking van de eindtijd](#), waarop de profetische tijd van **“de benauwdheid van Jacob (= Israël)”** zal uitlopen. Alsdan zullen opnieuw van God gezonden predikers in een wonderbare bediening staan en zij zullen de gelovigen voorbereiden op een nieuwe exodus, [de wegname van de Gemeente](#).

In Hosea 2:2 wordt gesproken over Israëls “geboorte”: *“Anders zal Ik haar naakt uitkleden, haar neerzetten als op haar geboortedag, haar maken als de woestijn, haar doen worden als een dor land en haar doen sterven van de dorst.”* De geboorte van Israël als volk vond plaats in Egypte, na het Genesistijdvak. Dat zij toen “naakt” was, wil zeggen **hulpeloos**. Het beeld van een pasgeboren kind wordt hier gebruikt. Hetzelfde beeld komen we tegen in Ezechiël 16 vers 4-10: *“Wat uw (= Jeruzalems) geboorte betreft, op de dag dat u geboren werd, werd uw navelstreng niet afgesneden, werd u niet met water schoongewassen, werd u ook al niet met zout ingewreven, en al helemaal niet in doeken gewikkeld. Geen oog zag naar u om, om één van die dingen uit medelijden bij u te doen. U werd weggeworpen op het open veld uit afschuw voor uw leven (sv: uw ziel) op de dag dat u geboren werd. Toen Ik voorbij u kwam, zag Ik u trappend (sv: vertreden zijnde) in uw bloed en Ik zei tegen u in uw bloed: **Leef!** Ja, Ik zei tegen u in uw bloed: **Leef!** Ik heb u even overvloedig (sv: tot 10.000) gemaakt als het gewas op het veld. U groeide op, u werd groot en u kwam tot grote schoonheid (sv: sierlijkheid). Uw borsten werden stevig, uw haar groeide, maar u was naakt en bloot. Toen Ik voorbij u kwam, zag Ik u, en zie, uw tijd was de tijd van de liefde (sv: de tijd der minne ⁷). **Zo spreidde Ik Mijn vleugel over u uit en bedekte uw naaktheid**. Daarop zwoer Ik u een eed en ging een verbond met u aan, spreekt de Heere HEERE, en zo werd u van Mij (sv: **gij werd de Mijne**). Daarop waste Ik u met water, spoelde uw bloed van u af en zalfde u met olie. Ik trok u kleurrijk geborduurde kleding aan, schoeide u met zeekoeienhuiden, omwikkelde u met fijn linnen en bedekte u met zijde.”*

Hier, in Ezechiël 16, moeten wij Jeruzalem beschouwen als staande voor Juda-Israël (een zogenaamde **“pars pro toto”**, een deel voor het geheel). Haar zuster Samaria is hier Efraïm-Israël: *“Uw oudste zuster is Samaria, zij met haar dochters, die aan uw linkerhand woont, en uw zuster die jonger is dan u, die aan uw rechterhand woont, is Sodom met haar dochters”* (Ezech.16:46). *“Vertreden zijnde in uw bloed”* ziet op de verdrukking die Israël in Egypte moest ondergaan: *“Toen Ik voorbij u kwam, zag Ik u trappend (sv: vertreden zijnde) in uw bloed en Ik zei tegen u in uw bloed: **Leef!** Ja, Ik zei tegen u in uw bloed: **Leef!**”* (Ezech.16:6). Hulpeloos en vertrapt was het volk, maar God zag hun ellende aan en zei: **“Leef!”** Wij mogen dit weer vergelijken met ons persoonlijk geestelijk leven. Door het weerklinken van diezelfde machtige roep uit de mond van God, werden wij eenmaal **wedergeboren!**

Maar, om terug te keren tot de geschiedenis van Israël, God sprak **“Leef!”** en Hij zond Mozes om hen uit het diensthuis Egypte te verlossen. Over dit laatste lezen wij ook in Hosea 11 vers 1: *“Toen Israël een kind was, had Ik hem lief, en **uit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen**.”* Het wonderlijke is dat dit woord ook vervuld werd aan Jezus, toen Zijn ouders met Hem terugkeerden uit Egypte: *“En hij (= Jezus) bleef daar tot de dood van Herodes, opdat vervuld werd wat door de Heere gesproken is door de profeet: **Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen**.”* (Mattheüs 2:15). Maar in Hosea 11:1 gaat het in eerste instantie over Israëls uitleiding uit Egypte. Er is een nauwe betrekking tussen Jezus en Israël, die beiden de **“Knecht des HEREN”** genoemd worden (zie het Boek [Jesaja](#)).

Gods liefdevolle bemoeienis met Israël in haar “kindertijd” wordt beschreven in Hosea 11 vers 3-4: *“Ik echter leerde Efraïm(-Israël) lopen. Hij nam hen op Zijn armen, maar zij erkenden niet dat Ik hen genas. Ik trok hen met menselijke touwen, met koorden van liefde. Ik was voor hen als zij die het juk van op hun kaken omhoogtillen, en Ik reikte hem voer (geestelijke spijze ?) toe”*. Het was in de woestijn, dat God ze “droeg”. Vergelijk dit met Deuteronomium 33:27, **een vertroostend woord voor allen die zich door God willen laten leiden: “De**

⁷ De tijd der minne = Het ‘huwbaar zijn’, of om, in geestelijke zin, ten huwelijk begeert te worden. (noot AK)

eeuwige God is voor u een woning, en onder u zijn eeuwige armen. Hij verdrijft de vijand voor u (aangezicht) uit, en zegt: Vaag hem weg!" Al in hun "kindertijd" echter wisten zij de liefde Gods **niet** te waarderen. Van het **niet juist** waarderen van Gods grote liefde en genade naar het verlaten van "de eerste liefde" en het terugvallen in het oude, zondige leven, is maar een kleine stap! In Deuteronomium 32:10 schrijft Mozes in overeenkomstige bewoordingen over de woestijntijd van Israël: *"Hij vond hem in een woestijngebied, in een woeste, huilende wildernis. Hij omringde hem, Hij onderwees hem, Hij beschermde hem als Zijn oogappel."* Als een kind werd Israël toen geleerd en onderwezen in de weg die het moest gaan en werd het gekoesterd en bewaard door de hemelse Vader. Over deze tijd lezen we ook in Hosea 9 vers 10a: *"Ik vond Israël als druiven in de woestijn, Ik zag uw (voor)vaderen als de eerste vrucht aan de vijgenboom in haar begin..."* (sv). Net als in de zojuist genoemde tekst uit Deuteronomium 32:10 is hier in Hosea 9:10 sprake van dat: "God Israël vond in de woestijn", waaraan wordt toegevoegd: *"als druiven"*. Met andere woorden, zoals ook uit wat erop volgt voortvloeit, God zag bij Israël toen **de eerste veelbelovende vruchten**. Lees ook nog Hosea 13 vers 5: *"Ik heb u gekend in de woestijn, in een land van droogte (sv: in een zeer heet land)."*

Helaas pakte het geheel anders uit. Zij begonnen met de Geest, maar eindigden met het vlees: *"Bent u zo dwaas? U die met de Geest begonnen bent, gaat u nu eindigen met het vlees?"* (Gal.3:3). De eerste hoererij wordt in hetzelfde vers van Hosea 9:10 (b), beschreven: *"...maar zij (= Israël) gingen in tot Baäl-Peor, en zonden zich af tot die schaamte (HSV: wijdden zich aan die schande), en werden gans verfoeilijk naar hun boelerij"* ⁸ (HSV: zij werden even weerzinwekkend als hun minnaars)" (sv). Met "hoererij" wordt in het Boek Hosea steeds allereerst **"geestelijke hoererij"** bedoeld en dat is: **afgodendienst**. Het opmerkelijke is echter dat "gewone" hoererij het volk Israël tot geestelijke hoererij bracht (dit zal wel verband houden met het feit dat de meeste afgodendiensten van de heidense volkeren gepaard gaan met prostitutie). Het gaan *"naar Baäl-Peor"* grijpt namelijk terug op de gebeurtenissen beschreven in Numeri 25:1-5, waar deze gang van zaken vermeld wordt: *"Israël verbleef in Sittim, en het volk begon hoererij te bedrijven met de dochters van Moab. Die nodigden het volk uit bij de offers aan hun goden, en het volk (Israël) at en boog zich voor hun goden neer. Toen Israël zich zo aan Baäl-Peor koppelde, ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Israël. De HEERE zei tegen Mozes: Neem alle hoofden van het volk en laat hen voor de HEERE in de volle zon ophangen, zodat de brandende toorn van de HEERE van Israël afgekeerd wordt. Toen zei Mozes tegen de rechters van Israël: Ieder moet zijn mannen doden die zich aan Baäl-Peor gekoppeld hebben."*

Let op: het begon allemaal met **het niet waarderen van Gods liefde**. Vervolgens gingen zij "murmureren" en het eind van het liedje was, dat zij hoereerden en daarna nog grotere gruwelen bedreven. **Het zij ons tot waarschuwing!** Op nog een drietal andere plaatsen wordt in het Boek Hosea gesproken over de eerste afvaligheid en ongerechtigheid van Israël. In Hosea 10:9 wordt één van de dieptepunten uit de geschiedenis van Israëls zonden aangehaald: de daad van **gruwelijke onzedelijkheid** te Gibeä (uitgebreider beschreven in Richteren 19), die tot een burgeroorlog leidde, waarbij de stam Benjamin bijna geheel werd uitgeroeid: *"Sinds de dagen van Gibeä hebt u gezondigd, Israël!"* (Hos.10:9a). Zie ook Hosea 9:9, *"Zij hebben zich zeer diep verdorven, als in de dagen van Gibeä. Hij zal aan hun ongerechtigheid denken, Hij zal hun zonden aan hen vergelden."* In Hosea 11:2 wordt eraan herinnerd hoe snel Israël ertoe overging om de Baäls na te lopen: *"Maar hoe meer zij (= Mozes en andere vrome dienstknechten Gods) hen (= Israël) riepen, hoe meer zij van onder hun ogen (= van het aangezicht van profeten die hen tot God riepen) wegliepen. Aan de Baäls offerden zij en voor de afgodsbeelden brachten zij reukoffers."*

Wat de geestelijke oorzaak van, met name, de latere afgoderij was wordt blootgelegd in Hosea 13 vers 6: *"Net als hun weiden raakten zij verzadigd (sv: zijn zij... zat geworden). Toen zij verzadigd (zat) waren, verhief hun hart zich. Daarom hebben zij Mij vergeten."* Toen ze het "goed" hadden – in rust en welvaart leefden en overvloed hadden – werden zij hoogmoedig en vergaten hun God, Die hen zo rijkelijk gezegend had. Is dit niet een ontwikkeling die zich telkens weer herhaalt, ook in het persoonlijk leven van de kinderen Gods heden ten dage? En zo is het ook gegaan met de Christelijke volkeren als geheel in onze tijd.

Dan worden wij overgeplaatst naar de dagen van koning Saul, de eerste koning over Israël. In Hosea 13:10-11 herinnert God Israël eraan hoe zij – toen Samuël richter over hen was – een koning begeerden om gelijkvormig te zijn aan de wereld om hen heen, en **hoe zij dus Hem als Koning verwierpen**: *"Waar blijft uw koning nu? Hij zou u toch verlossen in al uw steden? En uw richters, tegen wie u gezegd had: Geef mij een koning en vorsten? In Mijn toorn gaf Ik u een koning, (en) Ik nam hem weg in Mijn verbolgenheid."* Ook dit was één van de zonden van Israël en de droevige afloop van het tijdperk van Saul, de gezalfde die door God verworpen werd (wat als een bekend gegeven mag worden beschouwd). **Wij leren hier waar wereldgelijkvormigheid toe leidt** en wat het gevolg is als wij onze eigen weg willen gaan!

In Hosea 13:1 wordt medegedeeld dat Efraïm tot de machtigste stam van Israël uitgroeide: *"Telkens wanneer Efraïm sprak, was er schrik (sv: zo beefde men), hij verhief zich in Israël; hij maakte zich echter schuldig aan de Baäl, en hij stierf."* Dit houdt verband met het feit dat **de eerstgeboortezegen** van Jakob (= Israël) overging op deze jongste zoon van Jozef. Wij vinden dit beschreven in Genesis 48:13-19, de zegening die bekend staat

⁸ Boelerij = Van boeleren, of boelen = In overspel, in ontucht leven; ongetrouwd met elkaar leven. (noot AK)

als de “kruiszeggen”: “Daarna nam Jozef hen beiden: Efraïm aan zijn rechterhand – voor Israël was dat links – en Manasse aan zijn linkerhand – voor Israël was dat rechts. Zo liet hij hen dicht bij hem komen. Maar Israël (= Jacob) stak zijn rechterhand uit en legde die op het hoofd van Efraïm, hoewel deze de jongste was, en hij legde zijn linkerhand op het hoofd van Manasse. Hij kruiste zijn handen, hoewel Manasse de eerstgeborene was. En hij zegende Jozef en zei: De God voor Wiens aangezicht mijn (voor)vaderen, Abraham en Izak, gewandeld hebben, de God Die mij als herder geleid heeft (sv: die God, Die mij [ook geestelijk] gevoed heeft), mijn leven lang tot op deze dag, de Engel, Die mij verlost heeft van al het kwaad, zegene deze jongens, **zodat door hen mijn naam (= Israël) genoemd zal blijven**, en de naam van mijn vaderen Abraham en Izak en zij in het midden van het land in menigte zullen toenemen (sv: dat zij vermenigvuldigen als vissen in menigte). Toen Jozef zag dat zijn vader zijn rechterhand op het hoofd van Efraïm legde, was dat kwalijk in zijn ogen. Daarom greep hij de hand van zijn vader om die te verleggen van het hoofd van Efraïm naar het hoofd van Manasse. Jozef zei tegen zijn vader: Niet zó, mijn vader, want dit is de eerstgeborene. Leg uw rechterhand op zijn hoofd. Maar zijn vader weigerde het en zei: Ik weet het, mijn zoon, ik weet het. Ook hij (= Manasse) zal tot een volk worden, ook hij zal aanzien krijgen (sv: groot worden); maar toch zal zijn jongste broer meer aanzien krijgen dan hij, en zijn nageslacht (sv: zijn zaad) zal tot **een grote menigte van volken** worden.” Het kruis spreekt van Gods wil, die de wil van de mens doorkruist. Toch schijnt Efraïm in het Bijbelse tijdvak niet groot te zijn geweest in aantal (in Numeri 1 komt Efraïm, wat het aantal mannelijke nazaten betreft, pas op de 10^{de} plaats van de in totaal 12 zonen c.q. stammen Israëls). De volledige vervulling van de eerstgeboortezegen, die onder meer inhield dat Efraïm tot **een menigte van volkeren** zou uitgroeien, zullen wij dan ook tevergeefs zoeken in die Bijbelse tijd. Maar het was wel een invloedrijke stam, waaruit bekende figuren als Jozua, Debora en Jerobeam I – de eerste koning van het 10-stammenrijk – voortkwamen. De macht van Efraïm blijkt vooral hieruit dat – na de scheuring van het verenigd koninkrijk Israël – de naam Efraïm steeds meer gebruikt wordt voor heel het 10-stammenrijk (dat overigens ook **Israël** blijft heten, dit in tegenstelling tot het 2-stammenrijk – van het huis van Juda – waar de latere Joden uit voortkomen). In het boek Hosea, bijvoorbeeld, wordt regelmatig over Efraïm gesproken als alle 10 verbonden stammen worden bedoeld. **Efraïm werd de leidersstam** (van het 10-stammenrijk van het “huis van Israël”). Maar – zoals wij net in Hosea 13:1 lazen – door zijn afgoderij werd zijn geestkracht verbroken (“hij stierf”).

Zo brak dan de tijd van de profeten aan. Hoewel er voor hem ook al profeten optraden, ligt het meest voor de hand deze tijd te laten beginnen met de grote man Gods: **Elia**. De profeten waren vooral de aankondigers van het Goddelijke oordeel over het afvallige en zondige Israël. Voor zichzelf sprekend is de beschrijving van hun bediening in Hosea 6:5, “Daarom heb Ik op hen ingehakt door de profeten, Ik heb hen gedood met de woorden van Mijn mond; en de oordelen over u zullen voor de dag komen als het licht”. Uit Hosea 9:7-8 blijkt echter dat de waarschuwingen van de profeten door de grote massa van het volk – en door de leiders – naast zich neer werden gelegd: “De dagen van de vergelding (sv: bezoeking) zijn gekomen. De dagen van de afrekening (sv: vergelding) zijn gekomen. Israël zal het weten (sv: gewaar worden). De profeet is dwaas, de man met de geest is krankzinnig (sv: onzinnig = [s]preekt onzinnige dingen – AK). Vanwege de grootheid van uw ongerechtigheid is ook de vijandschap groot. **De wachter van Efraïm is met mijn God**, een profeet vindt de strik van de vogelvanger (sv: maar de profeet is een vogelvangersstrik) op al zijn wegen, vijandschap zelfs (sv: een haat) in het huis van zijn God.” De profeten werden meer en meer als “dwazen” beschouwd en er werd op hen geloerd om ze te doden. Deze dingen herhalen zich ook in onze tijd. Predikers die het Woord der waarheid “recht snijden”, zijn niet geliefd.

De behandeling van de geschiedenis van Israël, volgens wat hierover in het boek Hosea staat vermeld, kunnen wij afsluiten met een korte blik op Hosea 12:1b (sv): “... maar Juda heerste nog op met God, en was met de heiligen getrouw”. Juda-Israël, het 2-stammenrijk, bleef – ondanks dat ook dáár grote zonden bedreven werden en op de hoogten aan afgoden geofferd werd – nog het langst trouw aan God. Dit vooral dankzij godvrezende koningen als Asa, Josafat, Hizkia en Josia en dankzij de getrouwen onder de priesters des HEREN te Jeruzalem. “Juda heerste nog met God”, was nog waarachtig Israël (= heersen met God), toen Efraïm-Israël al geheel weggezonden was in het moeras van goddeloosheid. Daarom kwam het oordeel over Juda pas ongeveer 120 jaar later.

3

Israël in Hosea's dagen

In het 1^{ste} hoofdstuk van zijn Boek lezen wij dat de profeet Hosea met “een vrouw der hoererijen”, een hoer dus, moest trouwen: “Het begin van het woord des HEEREN door Hosea. De HEERE dan zei tot Hosea: Ga henen, neem u een vrouw der hoererijen, en kinderen der hoererijen; want **het land hoereert ganselijk van achter de HEERE**” (Hosea 1:2, sv). Wij krijgen hier een indruk van hoe ver God kan gaan in wat Hij vraagt van zijn dienstknechten. Hosea gehoorzaamde en nam zich een zekere Gomer tot vrouw: “Hij ging en nam Gomer, een dochter van Diblaïm; zij werd zwanger en baarde hem een zoon” (Hosea 1:3). Deze Gomer moest het Huis van Israël, het 10-stammenrijk, uitbeelden dat zich in geestelijke zin ook als een hoer gedroeg en haar Man, de HERE, ontrouw geworden was. De naam Gomer betekent ironisch genoeg “volmaakt”. Wij zullen hierbij in

haar geval, als type van het volk Israël, te denken hebben aan “volmaakt in het boze”! Verder kan er in deze naam een aanduiding verborgen zijn dat God een voleinding zou gaan maken met het volk Israël. Merkwaardig is dat de eerste ballingschapsnaam van Israël, Gimira of Gomri (van “het Huis van Omri” – in hoofdstuk 5 komen wij hierover nog te spreken), in het Hebreeuws op dezelfde wijze wordt geschreven als Gomer: “Gmr” (het Hebreeuws kent namelijk geen klinkers).

In het 3^{de} hoofdstuk lezen wij dat Hosea een andere overspelige vrouw moet huwen: “En de HEERE zei tot mij: Ga wederom henen, bemin een vrouw, die, bemind zijnde van haar vriend, nochtans overspel doet; gelijk de HEERE **de kinderen Israëls** bemint, maar zij **zien om naar andere goden**, en beminnen de flessen der druiven” (Hosea 3:1, sv). Dat het hier om een andere vrouw moet gaan, leiden wij af uit het feit dat God zegt: “Ga **wederom henen**...”. Er is ook een klein nuanceverschil: hier wordt niet gesproken over een hoer, maar over een overspeelster. Het is duidelijk, deze andere vrouw moet het type zijn van het andere deel van Israël, het Huis van Juda of het 2-stammenrijk, waarmee het toch minder ernstig gesteld was in de dagen van Hosea. Met dit zinnebeeldige “**dubbelhuwelijk**” – dat overigens ook in werkelijkheid gesloten moet zijn, want het boek Hosea spreekt erover als ware gebeurtenissen uit het leven van Hosea – wordt onmiskenbaar aangesloten bij de feitelijke toestand waarin het ene volk Israël zich toentertijd bevond: na Salomo was het gesplitst in 2 rijken en volken, Juda en Israël (de rijks-scheuring). Deze tweeheid was er echter al vóór de rijks-scheuring. Wij komen haar reeds tegen in Davids tijd: de eerste 7 jaar van zijn regering was David alleen koning over Juda – toen nog zonder Benjamin – terwijl Isboseth koning was over Israël: “Abner... de legerbevelhebber die Saul gehad had, nam Isboseth, de zoon van Saul,... en stelde hem aan tot koning over Gilead, over de Asjuriëten, over Jizreël, over Efraïm en over Benjamin, over heel Israël. Isboseth, Sauls zoon, was 40 jaar oud toen hij koning werd over Israël, en hij regeerde 2 jaar. Alleen het huis van Juda stond achter David (sv: volgden David na). De tijd dat David koning geweest is in Hebron over het huis van Juda, was 7 jaar en 6 maanden.” (2Sam. 2:8-11)

Toch is zij (deze gescheidenheid van Israël en Juda) zelfs van nog oudere datum. Psalm 114:1-2 ⁹ leert ons dat zij al bestond tijdens de exodus uit Egypte – wij vernemen hier tevens, dat Juda een meer geestelijke roeping had, waarin zij later opgevolgd is door de Nieuwtestamentische Gemeente, het “nieuwe Heiligdom” – en Ezechiël 23 spreekt zelfs al over 2 verschillende volkeren Israël en Juda in Egypte: “Mensenkind, er waren 2 vrouwen, dochters van één moeder. Zij bedreven hoererij in Egypte...” (Ezech.23:2-3a). In dit hoofdstuk van Ezechiël 23 worden deze, net zoals in Hosea, voorgesteld door 2 vrouwen: Ohola (= Israël) en Oholiba (= Juda): “Hun namen waren Ohola, de oudste, en Oholiba, haar zuster. Zij werden Mij tot vrouw en zij baarden zonen en dochters. Dit waren hun namen: Samaria is Ohola en Jeruzalem Oholiba” (Ezech.23:4). In de woestijn Sinai – op de trektocht van Egypte naar Kanaän, onder Mozes – bij de berg Horeb, werd het huwelijk gesloten tussen God en deze beide “vrouwen” (“zij werden Mij tot vrouw” – Ezech.23:4). Het “feest” waarvan Mozes tot de farao sprak (in Exodus 5:1), was een “**bruiloftsfeest**!”: “Daarna kwamen Mozes en Aäron en zeiden tegen de farao: Zo zegt de HEERE, de God van Israël: Laat Mijn volk gaan om voor Mij een feest te vieren in de woestijn.”

Tot in de eindtijd zal de gescheidenheid tussen Juda en Israël voortduren. Dan zal er echter ook een hereniging komen, na een tijd van grote benauwdheid: “Dit betreft Juda; hij zei: Luister, HEERE, naar de stem van Juda! Breng hem terug bij zijn volk, laten zijn handen sterk genoeg voor hem zijn, en wees (Gij) hem een Hulp tegen zijn tegenstanders (sv: zijn vijanden)!” (Deut.33:7). “Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal het stuk hout van Jozef nemen, dat zich in de hand van Efraïm bevindt, en van de stammen van **Israël**, zijn metgezellen, en Ik zal het bij het stuk hout van **Juda** voegen, en Ik zal ze tot één stuk hout maken. Ze zullen in Mijn hand één worden. Die stukken hout, die u beschreven hebt, moeten voor hun ogen in uw hand zijn. En spreek tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik ga de Israëlieten (sv: de kinderen Israëls) nemen uit (het midden van) de heidenvolken waarheen zij gegaan zijn. Ik zal hen van rondom bijeenbrengen (sv: vergaderen) en hen naar hun land brengen. Ik zal hen tot één volk maken in het land, op de bergen van Israël. Zij zullen allen één Koning als koning hebben. **Zij zullen niet langer als 2 volken zijn, en niet langer nog in 2 koninkrijken verdeeld zijn.**” (Ezech.37:19-22)

Terug echter naar de Oudtestamentische tijden. Zij dienen ons een droevige geschiedenis op. Beide vrouwen werden hun Man en God spoedig ontrouw. En deze ontrouw – en welke vormen ze had aangenomen in de nadagen van de beide rijken – wordt (onder andere) beschreven in het Boek Hosea. Zoals in de inleiding van deze studie al werd aangegeven gaat het in het Boek Hosea in het bijzonder over het 10-stammenrijk, hoewel ook over Juda gesproken wordt, maar minder vaak. De sterkste nadruk valt – in deze beschrijving van Israëls zondige staat – op de “**geestelijke hoererij**” die bedreven werd, de afgodendienst, de eigenlijke ontrouw (aan God). Deze droevigste van alle zonden, die eigenlijk al het andere “omspant”, wordt in een groot aantal teksten van het Boek Hosea genoemd:

- “Het begin van het spreken van de HEERE door Hosea. De HEERE zei tegen Hosea: Ga! Neem voor u een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen, want het land wendt zich in schandelijke hoererij van de HEERE af.” (Hosea 1:2)

⁹ Psalm 114:1-2, “Toen Israël uit Egypte trok, het huis van Jakob uit een volk met een vreemde taal, werd Juda Zijn heiligdom, Israël Zijn koninklijk bezit (sv: Zijn volkomen heerschappij).”

- “Klaag uw moeder aan, klaag haar aan, want zij is Mijn vrouw niet en Ik ben haar Man niet. Laat zij haar hoerij van haar gezicht wegdoen, en haar overspel van tussen haar borsten.” ... “Ook over haar kinderen zal Ik Mij niet ontfemen, omdat zij kinderen van de hoerijen zijn. Want hun moeder heeft hoerij bedreven; zij die van hen zwanger is geweest, heeft zich schandelijk gedragen. Zij zegt immers: Ik ga achter mijn minnaars aan; die geven mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank.” ... “Ik zal haar wijnstok en haar vijgenboom verwoesten, waarvan zij zegt: Die vormen voor mij het hoerenloon dat mijn minnaars mij gegeven hebben. Maar Ik zal er een woud van maken en de dieren (SV: **het wild gedierte**) van het veld zullen ervan vreten. Ik zal haar de dagen van de Baäls vergelden, waarop zij reukoffers aan hen bracht. Zij tooide zich met haar ring (SV: **voorhoofdsiersel**) en haar halssieraad en ging achter haar minnaars aan, maar Mij vergeet zij, spreekt de HEERE.” (Hosea 2:1, 3-4, 11-12)
- “Hoor het woord van de HEERE, Israëlieten (SV: **gij kinderen Israëls**), want de HEERE heeft een rechtszaak (SV: **een twist**) met de inwoners van dit land, omdat er **geen trouw**, geen goedertierenheid **en geen kennis van God in het land is**.” ... “Als u, Israël, hoerij wilt bedrijven, laat Juda toch niet medeschuldig worden! Kom toch niet naar Gilgal, ga niet naar Beth-Aven, en zweer niet: Zo waar de HEERE leeft!” ... “Efraïm is verknocht aan de afgoden; laat hem met rust (SV: **laat hem varen**)!” (Hosea 4:1, 15, 17)
- “Ikzelf ken Efraïm en Israël is voor Mij niet verborgen. Werkelijk, nu bedrijft Efraïm hoerij, Israël verontreinigt zich. Hun daden zijn er niet op gericht zich tot hun God te bekeren, want de geest van hoerij is in hun midden, en de HEERE kennen zij niet.” ... “Zij hebben trouweloos gehandeld tegen de HEERE, want zij hebben bastaardkinderen (SV: **vreemde kinderen**) verwekt. Nu zal de nieuwe maan (SV: **maand = de nieuwe maan in elke maand, naar de maanden van het jaar** – zie Num.28:14) hen met hun stuk land verteren!” (Hosea 5:3-4, 7)
- “Zij hebben echter als Adam het verbond overtreden. Daar hebben zij trouweloos gehandeld tegenover Mij.” ... “In het **huis van Israël (= het 10-stammenrijk)** zie Ik afschuwelijke dingen: daar is de hoerij van Efraïm, Israël heeft zich verontreinigd.” (Hosea 6:7, 10)
- “Allen plegen zij overspel, zij zijn als een oven, opgestookt door een bakker, die pas ophoudt met stoken als het deeg dat hij gekneet heeft, gezuurd is. Op de dag van onze koning maken de vorsten hem ziek met de gloed van wijn. Hij reikt spotters de hand. Als zij naderbij komen, is hun hart in hun arglist als een oven; heel de nacht sluimert hun woede, 's morgens ontbrandt die als een laaiend vuur. Zij zijn allen heet (SV: **verhit**) als een oven, zodat zij hun rechters verteren; al hun koningen komen ten val. **Niemand van hen roept tot Mij**. Efraïm, met de volken vermengt het zich. Efraïm is een koek die niet omgekeerd is. Vreemden verteren zijn kracht, maar zelf merkt hij dat niet. Ook heeft hij grijze haren gekregen, maar ook dat merkt hij niet. Hoewel de trots van Israël tegen hem getuigde, hebben zij zich **niet bekeerd tot de HEERE, hun God**. In dit alles zochten zij Hem niet.” (Hosea 7:4-10)
- “Zij hebben koningen aangesteld, maar **buiten Mij om**; zij hebben vorsten aangesteld, maar **zonder Mij erin te kennen**. Van hun zilver en hun goud hebben zij voor zichzelf **afgodsbeelden gemaakt**, zodat zij uitgeroeid zullen worden. Uw kalf, Samaria, heeft u verstoten! Mijn toorn is tegen hen ontbrand: Hoelang nog? Zijn zij dan niet tot zuiverheid (SV: **reinheid**) in staat? Want dat kalf komt uit Israël, een vakman heeft het gemaakt, een god is het niet. Ja, het zal tot splinters worden, dat kalf van Samaria!” ... “Ook al zoeken zij hulp bij heidenvolken (SV: **Dewijl zij dan onder de heidenen boelen** ¹⁰ **om hoerenloon gehuurd hebben**), toch zal Ik hen nu bijeenbrengen (SV: **verzamelen**). Zij kunnen weinig beginnen vanwege de last van de koning van de vorsten. Ja, Efraïm heeft de altaren talrijk gemaakt om te zondigen, het heeft die altaren om te zondigen!” (Hosea 8:4-6, 10-11)
- “Wees niet blij, Israël, tot jubelens toe, zoals de volken, want u hebt in (geestelijke) hoerij **uw God verlaten**. U hebt hoerenloon lief op alle dorsvloeren voor koren.” (Hosea 9:1)
- “Israël is een weelderige (SV: **uitgeledigde = leeg gemaakte**) wijnstok, hij brengt zijn vrucht voort. Hoe groter zijn vrucht is, hoe meer er voor de altaren is (SV: **maar naar de veelheid van zijn vrucht heeft hij de altaren vermenigvuldigd**). Hoe beter zijn land, hoe mooier de gewijde stenen (SV: **naar de goedheid van zijn land, hebben zij de opgerichte beelden goed gemaakt**).” (Hosea 10:1)
- “Was Gilead al ongerechtigheid, nu zijn zij helemaal nutteloos geworden. In Gilgal hebben zij stieren geofferd. Ook hun altaren zijn als steenhopen in de voren van de velden.” (Hosea 12:12)
- “Telkens wanneer Efraïm sprak, was er schrik (SV: **zo beefde men**), hij verhief zich in Israël; hij maakte zich echter schuldig aan de Baäl, en hij stierf. En nu zijn zij **doorgegaan met zondigen**: zij hebben zich een gegoten beeld gemaakt van hun zilver, en afgodsbeelden naar hun inzicht, allemaal werk van vaklieden. Zij zeggen van hen: Mensen die offeren, kussen kalveren.” (Hosea 13:1-2)

Zij (de “geestelijke hoerij”, de afgodendienst, de eigenlijke ontrouw aan God) **komt dus in bijna elk hoofdstuk van Hosea aan de orde.**

Enige opmerkingen bij de hierboven vermelde teksten:

Ad ¹¹ 2:1 Hier worden de afzonderlijke Israëlieten als kinderen van de “moeder” Israël aangesproken.

Ad 2:11-12 Israël kwam er zelfs toe de zegeningen van het land aan de afgoden, en met name aan de Baäls, toe te schrijven.

Ad 4:1 Men is geneigd te denken dat het in het 4^{de} hoofdstuk, evenals in het 3^{de}, voornamelijk over Juda-Israël gaat. Als er over een “volk met een priesterambt” wordt gesproken (Hosea 4:6 ¹²), lijkt het voor de hand te liggen om

¹⁰ Boelen = Letterlijk: In overspel, in ontucht leven; ongetrouwd met elkaar leven. Boelen om hoerenloon gehuurd = Degenen met wie zij (geestelijk gezien) in overspel leeft. (noot AK)

¹¹ Het Latijnse voorzetsel **ad** wordt in het Nederlands onder meer gebruikt in de betekenis ‘bij’. Dit gebruik is gedeels beperkt tot geschreven taal. Opmerkingen bij een tekst die uit genummerde paragrafen bestaat, worden vaak op de volgende wijze gepresenteerd: **ad 1:...**, **ad 2:...** enzovoort. (noot AK)

¹² Hosea 4:6, “Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is. Omdat ú de kennis verworpen hebt, heb Ik u verworpen om als priester voor Mij (SV: **Mij het priesterambt**) te dienen. Omdat u de wet van uw God hebt vergeten, zal Ik ook uw kinderen vergeten.”

alleen aan Juda te denken. Toch is dit niet juist, want wij moeten bedenken dat **geheel Israël (Juda en Efraïm)** bij de berg Horeb tot een “priesterlijk koninkrijk” is gemaakt (Exod.19:6 ¹³). Efraïm-Israël bleef daartoe behoren, ook na de scheuring van het rijk. Immers, **God bleef ook het 10-stammenrijk als Zijn volk beschouwen**. Er wordt in Hosea 4 trouwens gesproken over het “priesterambt van Israël”, wat iets anders is als het Levitische priesterschap. Het betreft hier niet de enkele Levitische priesters onder het volk, maar de roeping van **elke Israëliet** om “**bemiddelaar van het heil**” te zijn. Ook dit priesterambt van Israël als geheel werd later door de Nieuwtestamentische Gemeente overgenomen. Wij lezen hier dan ook dat het priesterambt van Israël zal worden weggenomen. Dit is een aankondiging van de Nieuwe Bedeling ¹⁴, die met de “geboorte” van de Gemeente van Christus zou aanbreken. Thans vormen gelovigen uit **alle** naties (Israël- en heidenvolken) het nieuwe “*koninklijke priesterschap*” (1Petr.2:5+9 ¹⁵). Maar voor dit nieuwe volk geldt evenzeer de waarschuwing die vervat is in die bekende woorden van Hosea 4:6a, “*Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis*” (NBG). Dit is ook vandaag de dag nog actueel. Ook vandaag de dag zijn er veel kinderen Gods die meer van de wereld dan van de Bijbel en van Gods Raadsplan van Verlossing weten! Dit is zeer gevaarlijk. Zo is men bezig zijn positie als priestervolk te ondergraven!

Ad 4:15 Efraïm(-Israël) wordt hier verweten Juda met zich mee te trekken op de weg der zonde, iets wat ook vandaag de dag nog voorkomt onder christenen en wat ons herinnert aan Eva, die ook Adam ertoe bewoog om van de verboden vrucht te eten (Gen.3:6 ¹⁶).

11 Ad 4:17 Als wij niet willen luisteren, zegt God op een gegeven ogenblik tot ons: “Ga uw gang maar!” Maar **wij zullen de wrange vruchten van onze ongehoorzaamheid plukken!**

Ad 5:7 “*Vreemde kinderen gewonnen*” (SV) wil zeggen: een boos en overspelig geslacht is opgestaan. Daarom komt het oordeel (“*de nieuwe maand*”).

Ad 7:4-10 Hier treffen wij een niets-verbloemende beschrijving aan van de diepgezonken geestelijke en zedelijke staat van het volk: hoog wordt het vuur van de begeerte en van de vleselijke lusten opgestookt. Waarschijnlijk hebben wij hier ook te denken aan seksuele losbandigheid. Hosea 7:7 leert ons dat het bovendien een tijd was van veel bloedvergieten. **Merk de overeenkomsten op met onze tijd!**

Ad 8:4-6 Ook de kalverendienst, ingesteld door Jerobeam I, was kennelijk nog springlevend. Dit was een halfslachtige (compromis-)godsdienst, een eigenwillige godsdienst. Het moest een dienst voor de HERE voorstellen en geen afgodendienst, maar het was toch afgodendienst. Ook vandaag de dag houden vele christenen er een kalverendienst op na.

Ad 10:1 Afgoderij wordt hier afgeschilderd als een uiting van **grenzeloze zelfzucht**. Dat Israël hier wordt vergeleken met een wijnstok is overigens niet toevallig. De wijnstok is een symbool voor het Israël van de 10 stammen, de vijgenboom is het symbool voor Juda, de 2 stammen (zo lezen wij bijvoorbeeld in [Lukas](#) 21:29-30 ¹⁷). Later in deze studie gaan wij wat uitgebreider op deze symboliek in.

Ad 13:1-2 Hier weer een verwijzing naar de kalverendienst te Samaria. Verder wordt hier meegedeeld dat Efraïm “is gestorven”. Dit hebben wij in Nieuwtestamentische zin te verstaan. Bedoeld wordt dat Efraïm-Israël door haar onophoudelijk zondigen **geestelijk gestorven** is (vergelijk Ef.2:1+5 en Kol.2:13 ¹⁸).

Niet alleen Efraïm-Israël, maar ook Juda-Israël, het andere deel van Israël, maakte zich schuldig aan afgoderij. Over de zondigheid van Juda lezen wij in Hosea 3:1 (hier hebben wij immers van doen met de tweede vrouw): “*En de HEERE zei tot mij: Ga wederom henen, bemin een vrouw, die, bemind zijnde van haar vriend, nochtans overspel doet; gelijk de HEERE de kinderen Israëls bemint, maar zij zien om naar andere goden, en beminnen de flessen der druiven.*” (Hosea 3:1, SV)

Juda had het voorrecht dat de tempel des HEREN zich op haar grondgebied bevond (in de hoofdstad Jeruzalem). Maar al leefden zij zo dichtbij het heiligdom, **toch kwamen ook zij tot afgoderij**. Dit leert ons, dat al komen wij onder het gehoor van de beste predikers en al behoren wij tot een gemeente waar de tegenwoordigheid Gods ervaren wordt, wij nochtans verre van God kunnen zijn. **Dit is het geval als er geen sprake is van persoonlijke heiliging en toewijding.**

¹³ Exodus 19:6, “U dan, u zult voor Mij **een koninkrijk van priesters** en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden die u tot de Israëlieten (SV: de kinderen Israëls) moet spreken.”

¹⁴ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **NA Christus’ (1^{ste}) komst** aangeeft. (noot AK)

¹⁵ 1 Petrus 2:5 + 9, “dan wordt u ook zelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot **een heilig priesterschap**, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig (SV: aangenaam) zijn door Jezus Christus.” ... “Maar u bent een uitverkoren geslacht, **een koninklijk priesterschap, een heilig volk**, een volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.”

¹⁶ Genesis 3:6, “En de vrouw zag dat die boom goed was om ervan te eten en dat hij een lust was voor het oog, ja, een boom die begerenswaardig was om er verstandig door te worden; en zij nam van zijn vrucht en at; en zij gaf ook wat aan haar man, die bij haar was, en hij at ervan.”

¹⁷ Lukas 21:29-30, “En Hij sprak tot hen een gelijkenis: Kijk naar de vijgenboom en naar alle bomen. Zodra ze uitlopen en u dat ziet, weet u uit uzelf dat de zomer al nabij is.”

¹⁸ Efeze 2:1 + 5, “Ook u heeft Hij met Hem levend gemaakt, u die dood was door de overtredingen en de zonden.” ... Ook toen wij dood waren door de overtredingen, met Christus levend gemaakt – uit genade bent u zalig geworden.”
Kolossenzen 2:13, “En Hij heeft u, toen u dood was in de overtredingen en het onbesneden zijn van uw vlees, samen met Hem levend gemaakt door u al uw overtredingen te vergeven.”

Hoewel geestelijke hoererij vrijwel alle overige zonden insluit en wij ons reeds uit de bovengenoemde teksten een goed beeld hebben kunnen vormen van de staat van verval waarin met name Efraïm-Israël, het 10-stammenrijk, zich bevond, willen wij thans toch ook nog even stilstaan bij enige andere zonden van Israël die genoemd worden. Het is namelijk beslist nodig en nuttig om wat meer dan oppervlakkige kennis te hebben aangaande de kenmerken van geestelijk verval. In onze dagen neemt de afvalligheid van het geloof eveneens steeds ergere vormen aan. Daarom is het goed dat wij de symptomen kennen die het begin van afvalligheid aankondigen en die ons al in een vroeg stadium kunnen waarschuwen! Voorts hebt u er misschien moeite mee om zomaar ineens wat vormen van hedendaagse afgoderij te noemen. Dan is het van belang om kennis te dragen van enige “begeleidende” zonden, die gemakkelijker te signaleren zijn. **In het algemeen kunnen wij stellen dat afgoderij daar begint waar God van de eerste plaats in het leven wordt verdreven.** Afgoderij is dus niet alleen maar een beeld aanbidden. Het gaat veel dieper! Het zijn al die dingen die in een mensenleven de plaats innemen die God alleen toekomt, alsook die dingen en machten waaraan meerdere eer dan aan God wordt gegeven. Als hiervan sprake is, dan is er ook sprake van één of meerdere andere zonden. Van deze “begeleidende zonden” worden in het boek Hosea genoemd:

- **Ondankbaarheid:** “Zij erkent echter niet dat Ik het ben Die haar gegeven heeft het koren, de nieuwe wijn en de olie, dat Ik het zilver en het goud voor haar vermeerderd heb, dat zij voor de Baäl gebruikt hebben.” (Hosea 2:7)
- **Losbandigheid:** “Ik zal al haar vreugde doen ophouden, haar feesten, haar nieuwe-maans-dagen (sv: nieuwe maanden) en haar sabbatten, ja, al haar feestdagen (sv: haar gezette hoogtijden).” ... “Hoererij, wijn en nieuwe wijn (sv: wijn, en most) nemen het hart in beslag.” ... “Want Israël is opstandig (sv: onbandig) als een onhandelbare (sv: onbandige) koe. Nu zal de HEERE hen weiden als een lam in het ruime veld (sv: in de ruimte).” ... “Is hun drinkgelag voorbij, dan geven zij zich over aan hoererij (sv: Hun zuiperij is afvallig; zij doen niet dan hoereren). Hun vorsten – een schande – houden van het woord: Geef.” ... “Op de dag van onze koning maken de vorsten hem ziek met de gloed (sv: door verhitting) van wijn. Hij reikt spotters de hand.” (Hosea 2:10 + 4:11, 16, 18 + 7:5)
- **Rebellie:** “Doch niemand twiste noch bestraffe iemand; want uw volk is als die met de priester twisten.” ... “Wee over hen, want zij zijn van Mij weggevlucht (sv: afgezworven). Verwoesting over hen, want zij zijn tegen Mij in opstand gekomen (sv: want zij hebben tegen Mij overtreden!). Ik zou hen wel willen verlossen, maar zij spreken leugens tegen Mij.” (Hosea 4:4, sv + 7:13)
- **Geen Godskennis:** “Hoor het woord van de HEERE, Israëlieten (sv: gij kinderen Israëls), want de HEERE heeft een rechtszaak (sv: een twist) met de inwoners van dit land, omdat er geen trouw, geen goedertierenheid en geen kennis van God in het land is.” ... “Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is. Omdat ú de kennis verworpen hebt, heb Ik u verworpen om als priester voor Mij te dienen. Omdat u de wet van uw God hebt vergeten, zal Ik ook uw kinderen vergeten.” ... “Hun daden zijn er niet op gericht zich tot hun God te bekeren, want de geest van hoererij is in hun midden, en de HEERE kennen zij niet.” (Hosea 4:1, 6 + 5:4)
- **Hebzucht, inheligheid:** “Is hun drinkgelag voorbij, dan geven zij zich over aan hoererij (sv: Hun zuiperij is afvallig; zij doen niet dan hoereren). Hun vorsten – een schande – houden van het woord: Geef.” (Hosea 4:18)
- **Zelfzucht:** “Hoor het woord van de HEERE, Israëlieten (sv: gij kinderen Israëls), want de HEERE heeft een rechtszaak (sv: een twist) met de inwoners van dit land, omdat er geen trouw, geen goedertierenheid en geen kennis van God in het land is.” ... “Israël is een weelderige (sv: uitgeledigde = leeg gemaakte) wijnstok, hij brengt zijn vrucht voort. Hoe groter zijn vrucht is, hoe meer er voor de altaren is (sv: maar naar de veelheid van zijn vrucht heeft hij de altaren vermenigvuldigd). Hoe beter zijn land, hoe mooier de gewijde stenen (sv: naar de goedheid van zijn land, hebben zij de opgerichte beelden goed gemaakt).” (Hosea 4:1 + 10:1)
- **Ongevoeligheid voor Goddelijk vermaan (onbekeerlijkheid):** “Hoewel de trots (sv: hovaardij) van Israël tegen hem getuigde, hebben zij zich niet bekeerd tot de HEERE, hun God. In dit alles zochten zij Hem niet. Efraïm is als een duif, onnozel, zonder verstand; Egypte roepen zij te hulp, naar Assyrië gaan zij!” ... “Zij roepen ook niet tot Mij met hun hart, wanneer zij weeklagen op hun slaappleats. Om koren en nieuwe wijn (sv: most) verzamelen zij zich, maar tegen Mij zijn zij weerspanning. Ik echter heb hen geoefend (sv: Ik heb hen wel getuchtigd), hun armen sterk gemaakt, maar zij blijven kwaad tegen Mij bedenken. Zij keren niet terug naar de Allerhoogste, zij zijn als een bedrieglijke boog. Hun vorsten vallen door het zwaard vanwege de gramschap van hun tong. Dit is tot hun spot in het land Egypte.” ... “Israël vergat zijn Maker, en bouwde paleizen (sv: tempels), Juda heeft de versterkte steden talrijk gemaakt. Daarom zal Ik vuur werpen in zijn steden; dat zal zijn paleizen verteren.” (Hosea 7:10-11, 14-16 + 8:14)
- **Geveinsd dienen van God:** “Wee over hen, want zij zijn van Mij weggevlucht (sv: afgezworven). Verwoesting over hen, want zij zijn tegen Mij in opstand gekomen (sv: want zij hebben tegen Mij overtreden!). Ik zou hen wel willen verlossen, maar zij spreken leugens tegen Mij. Zij roepen ook niet tot Mij met hun hart, wanneer zij weeklagen op hun slaappleats. Om koren en nieuwe wijn (sv: most) verzamelen zij zich, maar tegen Mij zijn zij weerspanning.” ... “Zij brengen Mijn offergaven en zij eten zelf van het vlees. De HEERE schept er geen behagen in. Nu zal Hij aan hun ongerechtigheid denken, en hun zonden aan hen vergelden: zij zullen terugkeren naar Egypte.” ... “Met leugen omringt Efraïm Mij, en het huis van Israël (= het 10-stammenrijk) doet dat met bedrog.” (Hosea 7:13-14 + 8:13 + 12:1a)
- **Zelfverzekerdheid:** “Nog zegt Efraïm: Al ben ik rijk geworden, al heb ik voor mijzelf vermogen verworven, in al mijn inspanningen (sv: mijn arbeid) vinden zij bij mij geen ongerechtigheid, die zonde is.” (Hosea 12:9)

Het zijn stuk voor stuk zonden die voortkomen uit het verdringen van God van de eerste plaats in het leven. Vergelijk dit alles met wat in 2 Timotheüs 3:1-5 over de eindtijd wordt gezegd: *“En weet dit dat in de laatste dagen zware tijden zullen aanbreken. Want de mensen zullen liefhebbers zijn van zichzelf, geldzuchtig, groot-sprekers, hoogmoedig, lasteraars, hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, kwaadsprekers, onmatig, wreed, zonder liefde voor het goede, verraders, roekeloos, verwaand, meer liefhebbers van zingenot (sv: van wellusten) dan liefhebbers van God. Zij hebben een schijn van gods-vrucht, maar hebben de kracht ervan verloochend. Keer u ook van hen af.”* (2Tim.3:1-5)

Na geestelijk verval komt echter ook zedelijk verval. In het boek Hosea worden vervolgens nog die grove en uitgesproken zonden vermeld, die kenmerkend zijn voor zedenverval en zedenbederf. Daaruit kunnen wij eens te meer opmaken dat het Israël uit de tijd van Hosea een beschaving op weg naar de ondergang was. Over losbandigheid spraken we al. Het is een zonde die op de grens van het geestelijk en het zedelijk verval ligt. Het zedelijk verval komt vooral tot uiting in: vloeken, liegen, doodslaan (moord), inbreken (diefstal), overspel en ontucht. Al deze zonden werden op grote schaal bedreven in Israël: *“Vloeken, liegen, moorden, stelen en overspel plegen zijn wijdverbreid; bloedbad volgt op bloedbad.”* (Hosea 4:2)

13 Vooral in de stad Gilead werd veel bloed vergoten en ook de priesters – dit zullen wel de kalverendienst-priesters zijn geweest – maakten zich schuldig aan moord: *“Gilead is een oord van bedrivers van onrecht, het is vol bloedsporen. Zoals roversbenden op iemand wachten, zo is het gezelschap van priesters. Zij moorden op de weg naar Sichem. Werkelijk, zij gedragen zich schandelijk”* ... *“Was Gilead al ongerechtigheid, nu zijn zij helemaal nutteloos geworden.”* (Hosea 6:8-9 + 12:12a)

In sommige steden kon men niet eens meer veilig over straat gaan, vanwege de straatschenderij: *“Zodra Ik Israël genees, worden de ongerechtigheid van Efraïm en de slechte daden van Samaria openbaar, want zij plegen bedrog. Een dief breekt in, een roversbende plundert op de straat.”* (Hosea 7:1)

Wat een overeenkomsten met onze tijd! Bedrog en corruptie in de handel tierde welig: *“Kanaän (sv: de koop-man) heeft een bedrieglijke weegschaal in zijn hand, hij houdt ervan af te persen.”* (Hosea 12:8)

Een meer algemene analyse van de droevige geestelijke en zedelijke toestand vinden wij op een **vijftal** plaatsen in het Boek:

1. zij verlustigden zich zelfs in de ongerechtigheid: *“Hoe talrijker zij werden, hoe meer zij tegen Mij zondigden. Ik zal hun eer inruilen voor (sv: veranderen in) schande. Zij eten de zonde van Mijn volk, en zij verlangen naar hun ongerechtigheid.”* (Hosea 4:7-8),
2. een kernachtige samenvatting van alle wandaden: *“Zij hebben zich zeer diep verdorven, als in de dagen van Gibeä. Hij zal aan hun ongerechtigheid denken, Hij zal hun zonden aan hen vergelden.”* ... *“U hebt goddeloosheid geploegd, onrechtvaardigheid geoogst (sv: verkeerdheid gemaaid), leugenvrucht gegeten; want u hebt vertrouwd op uw weg, op uw grote aantal helden.”* (Hosea 9:9 + 10:13),
3. waar ook over de “goede” contacten gesproken wordt die men onderhield met de heidense naties Assyrië en Egypte, maar waar niets goeds uit voortvloeide: *“Efraïm is een herder van wind en jaagt heel de dag de oostenwind na, leugen en verwoesting vermeerderd hij. Met Assyrië sluiten zij een verbond, olie wordt naar Egypte gebracht.”* (Hosea 12:2),
4. en in Hosea 13:12, *“De ongerechtigheid van Efraïm is gebundeld (sv: samengebonden), zijn zonde is opgeborgen (sv: opgelegd).”* Vergelijk Maleachi 3:14-16, *“U zegt: God dienen is nutteloos (sv: tevergeefs)! Wat voor nut heeft het dat wij onze taak ten behoeve van Hem vervullen (sv: dat wij Zijn wacht waarnemen) en dat wij in het zwart gaan voor het aangezicht van de HEERE van de legermachten? Welnu, wij prijzen de hoogmoedigen gelukkig: niet alleen worden zij die goddeloosheid doen, opgebouwd, zelfs als zij God beproeven (sv: ver-zoeken), ontkomen zij. Dan spreken zij die de HEERE vrezen, ieder tot zijn naaste: De HEERE slaat er acht op en luistert. Er is een gedenboek geschreven voor Zijn aangezicht, voor wie de HEERE vrezen en wie Zijn Naam hoogachten.”* Zo ver was Israël afgegleden dat het zich geheel aan de zonde had overgegeven en zich aan de satan had verkocht.
5. Vandaar dat er in Hosea 4:19a staat geschreven: *“Een wind heeft hen gebonden in zijn vleugels”* (sv). Gebondenheid door de wind duidt hier op demonische bezetenheid. “Wind” is symbool voor “geest” (vergelijk [Johannes](#) 3:8 en Efeze 4:14): *“De wind waait (sv: blaast) waarheen hij wil en u hoort zijn geluid, maar u weet niet waar hij vandaan komt en waar hij heen gaat; zo is het met iedereen die uit de Geest geboren is”* ... *“opdat wij (geestelijk gezien) geen jonge kinderen meer zouden zijn, heen en weer geslingerd door de golven (sv: die als de vloed bewogen en omgevoerd worden) en meegesleurd door elke wind van leer, door het bedrog van de mensen om op listige wijze tot dwaling te verleiden.”*

God, in Zijn grote liefde, gaat nooit meteen over tot straffen en zeker nooit onaangekondigd. In het vorige hoofdstuk hadden wij het al over profeten die God tot Israël en Juda zond en die het volk opriepen tot bekering en waarschuwden voor de oordelen van God. Verwijzingen naar de bedieningen van deze Godsmannen komen wij in Hosea op twee, al eerder genoemde plaatsen tegen: *“Daarom heb Ik op hen ingehakt door de profeten, Ik heb hen gedood met de woorden van Mijn mond; en de oordelen over u zullen voor de dag komen als het licht.”* (Hos.6:5). *“De dagen van de vergelding (sv: der bezoeking) zijn gekomen. De dagen van de afrekening (sv: vergelding) zijn gekomen. Israël zal het weten (sv: gewaar worden). De profeet is dwaas, de man met de geest*

is krankzinnig (SV: onzinnig = [s]preekt onzinnige dingen – AK). Vanwege de grootheid van uw ongerechtigheid is ook de vijandschap groot. De wachter van Efraïm is met mijn God, een profeet vindt de strik van de vogelvanger op al zijn wegen, vijandschap (SV: haat) zelfs in het huis van zijn God.” (Hos.9:7-8). In Hosea 4:5 lezen wij echter dat zelfs het profetenambt in de dagen van Hosea bezoedeld was: “Daarom zult u overdag struikelen. Zelfs de profeet zal 's nachts met u struikelen, en Ik zal uw moeder uitroeien.” Dit kwam door het in steeds in groter getale optreden van **valse profeten**. Bekend is dat er reeds in Achabs tijd vele van zulke profeten waren en hoe grote tegenstand de profeet Jeremia, van de zijde van deze valse profeten, moest ondervinden. Ook deze dingen herhalen zich in onze tijd.

Een ander facet van Gods handelswijze, als Hij gaat straffen, is dat Hij er nimmer onmiddellijk toe overgaat om de definitieve straf te voltrekken, maar altijd eerst met enige voorafgaande, lichtere straffen komt die eveneens dienen tot waarschuwing. Zo gebeurde het ook met Israël. Hosea noemt een viertal voorafgaande straffen die Israël tot inkeer hadden moeten brengen, wat echter niet gebeurde.

14

1. In Hosea 13:7-8 lezen wij in de eerste plaats hoe God Zich in het algemeen tegenover Israël ging opstellen – als een verscheurende leeuw – en wat derhalve een geestelijke verklaring is voor de rampen die Israël begonnen te treffen: “Daarom werd Ik voor hen als een felle leeuw, als een luipaard loerde Ik op de weg. Ik trof hen aan als een berin die van jongen beroofd is, scheurde hun borstkas open, verslond hen daar als een leeuwin (SV: een oude leeuw). De dieren (SV: het wild gedierte) van het veld zullen hen verscheuren.” Uit dit gedeelte kunnen wij ook afleiden wat één van die straffen inhield. **God gaf Israël over in de macht van vreemde, heidense volken:** het “wild gedierte van het veld” zou hen verscheuren (zie ook Hosea 7:9 ¹⁹). Van oude tijden af was dit trouwens al gebeurd, als Israël ongehoorzaam was. Het had reeds plaats in de tijd van de richteren (Richt.2:14-15) en Mozes had Israël hiervoor al gewaarschuwd (Deut.28:32-33 en 43-44): “Toen ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Israël en Hij gaf hen over in de hand van plunderaars, die hen plunderden. Hij leverde hen over in de hand van hun vijanden van rondom, zodat zij niet meer konden standhouden tegen hun vijanden. Overal waarheen zij uittrokken, was de hand van de HEERE tegen hen, ten kwade, zoals de HEERE gesproken en zoals de HEERE hun gezworen had. Zij kwamen zeer in het nauw (SV: en zij waren zeer bang)” (Richt.2:14-15). “Uw zonen en uw dochters zullen aan een ander volk gegeven worden; uw ogen moeten het aanzien en zullen de hele dag naar hen smachten; maar u zult niet bij machte zijn iets te doen. Een volk dat u niet kent, zal de vrucht van uw land en heel uw arbeid opeten. U zult alle dagen alleen maar onderdrukt en uitgebuit worden.” ... “De vreemdeling die in uw midden is, zal hoger en hoger boven u uitstijgen (SV: opklimmen), maar u zult lager en lager neerdalen. Hij zal aan u uitlenen, maar u zult niet aan hem uitlenen. Hij zal tot een hoofd zijn en u zult tot een staart zijn.” (Deut.28:32-33 + 43-44). Ook de psalmdichter maakt er melding van: “Daarom ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Zijn volk, Hij had een afschuw van Zijn eigendom (SV: Zijn erfdeel). Hij gaf hen in de hand van de heidenvolken; wie hen haatten, heersten over hen. Hun vijanden onderdrukten hen, zij werden vernederd onder hun hand.” (Ps.106:40-42) Overigens had men in Hosea’s tijd “het paard van Troje” zelf binnengehaald. In een dwaze poging om God te ontlopen, zochten zij steun bij Egypte en Assyrië: “Toen Efraïm zijn ziekte zag en Juda zijn gezwel, ging Efraïm naar Assyrië en stuurde hij boden naar koning Jareb. Maar die zal u niet kunnen genezen, en van u het gezwel niet wegnemen.” ... “Efraïm, met de volken vermengt het zich. Efraïm is een koek die niet omgekeerd is.” ... “Efraïm is als een duif, onnozel, zonder verstand (SV: als een botte duif, zonder hart); Egypte roepen zij te hulp, naar Assyrië gaan zij!” ... “Efraïm is een herder van wind en jaagt heel de dag de oostenwind na, leugen en verwoesting vermeerdert hij. Met Assyrië sluiten zij een verbond, olie wordt naar Egypte gebracht.” (Hos.5:13, 7:8, 11 + 12:2)

Let weer op de overeenkomsten met onze tijd. **In de oorspronkelijk Christelijke naties van het Westen krijgen vreemdelingen het steeds meer voor het zeggen, en antiwesterse machten krijgen in onze tijd de overhand, overal ter wereld.**

2. Over een andere voorafgaande straf lezen wij in Hosea 2:8 + 9:2: “Daarom keer Ik terug en neem Ik Mijn koren weg op zijn tijd, en Mijn nieuwe wijn (SV: most) op de daarvoor vastgestelde tijd. Ik ruk Mijn wol en Mijn vlas weg, waarmee zij haar naaktheid moet bedekken.” ... “Dorsvloer en (wijn)perskuip zullen hen niet voeden, de nieuwe wijn (SV: most) zal hun tegenvallen.” **Misoogsten!** Ook al voorzegt door Mozes: “Anders zal de toorn van de HEERE tegen u ontbranden en zal Hij de hemel sluiten, zodat er geen regen meer zal zijn, de aardbodem zijn opbrengst niet meer zal geven en u spoedig verdwenen zult zijn uit (SV: omkomt van) het goede land dat de HEERE u geeft.” ... “De HEERE zal u treffen met toring, koorts en ontsteking, met hitte en droogte, en met korenbrand en meeldauw, die u achtervolgen zullen totdat u omkomt.” ... “U zult veel zaad naar de akker brengen, maar weinig inzamelen, want de sprinkhaan ²⁰ zal het opvreten. Wijngaarden zult u planten en bewerken, maar u zult geen wijn drinken of iets verzamelen, want de worm ²¹

¹⁹ Hosea 7:9, “Vreemden verteren zijn kracht, maar zelf merkt hij dat niet. Ook heeft hij grijze haren gekregen (SV: ook is de grauwhed op hem verspreid), maar ook dat merkt hij niet.”

²⁰ Zie eventueel onze studie van het Boek Joel “Crises van de eindtijd” (Goddelijke gerichten vanaf de tijd van de grote afval, volgens de beschrijving van het boek Joël) van H. Siliakus. (noot AK)

²¹ Zie noot 20.

zal het opeten. Olijfbomen zult u hebben in heel uw grondgebied, maar u zult u niet met olie zalven, want uw olijven zullen afvallen.” (Deut.11:17 + 28:22, 38-40). De extreme weersomstandigheden die de Christelijke volkeren vandaag de dag – de één na de ander – treffen en die tot slechte of tegenvallende landbouwopbrengsten leiden, moeten ons tot nadenken stemmen!

3. Een derde straf waarmee God zijn ongehoorzaam volk bezoekt wordt beschreven in Hosea 4:10: “Zij zullen eten, maar niet verzadigd worden, hoererij bedrijven, maar zich niet uitbreiden, want **zij hebben nagelaten de HEERE te vereren.**” Wij omschrijven deze straf als volgt: **onttrekking van Gods zegen aan alles.** Niets zou meer bevredigen of voldoening schenken (verveling)! Men zou eten, maar niet verzadigd worden. Men zou de “vrije liefde” bedrijven, maar geen bevrediging meer vinden in de seksualiteit en er zouden steeds minder kinderen geboren worden. En als het eenmaal zo ver is, gaat het van kwaad tot erger: van vrije liefde tot tegennatuurlijke liefde (vergelijk Rom.2:24-29 ²²). Dit zien wij ook in onze tijd. En zoals toen, zien wij ook nu, dat het leven voor steeds meer mensen hoe langer hoe ondraaglijker, ja een ware marteling wordt: “Want het bed zal te kort zijn om zich erop uit te strekken, en de deken te smal om zich erin te wikkelen” (Jes.28:20).
4. Als vierde straf wordt ten slotte genoemd: het ontstaan van grote onderlinge **verdeeldheid en verschrikking** onder het volk: “Verdeeld is hun hart, nu staan zij schuldig (sv: nu zullen zij verwoest worden). God Zelf zal hun altaren afbreken, hun gewijde stenen verwoesten (sv: hun opgerichte beelden verstoren). Voorzeker, dan zullen zij zeggen: Wij hebben geen koning, want wij hebben de HEERE niet gevreesd. Een koning, wat zou die dan voor ons kunnen doen? Zij spreken loze woorden, zweren valse eden, sluiten maar verbonden. Het recht (sv: het oordeel) loopt uit als een gifplant in de voren van het veld. Voor de kalveren van Beth-Aven zijn de inwoners van Samaria bevreesd. Ja, zijn volk zal erover treuren en zijn afgodspriesters – die zich erover verheugden – vanwege zijn luister, want die is van hem weggevoerd. Ja, dat kalf zal naar Assyrië gevoerd worden, een geschenk voor koning Jareb. Zo zal Efraïm schande op zich laden en Israël zal beschaamd worden vanwege zijn voornemen. Samaria is afgehouden; zijn koning drijft als een tak (sv: als schuim) op het water.” (Hos.10:2-7).

Blijkens Jezus’ woorden in Mattheüs 10:34-36 en 24:10 zullen deze dingen zich **in de eindtijd** herhalen: “Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn.” ... “En dan zullen er velen struikelen (sv: geërgerd worden) en zij zullen elkaar overleveren en elkaar haten.”

Deze 4 straffen zond God dus ter waarschuwing, opdat het definitieve oordeel zou kunnen worden afgewend. Maar Hosea 7:15-16 leert ons, dat deze voorafgaande straffen geen enkele keer ten goede tot gevolg hadden: “Ik echter heb hen geoefend (sv: getuchtigd), hun armen sterk gemaakt, maar **zij blijven kwaad tegen Mij bedenken. Zij keren niet terug naar de Allerhoogste, zij zijn als een bedrieglijke boog. Hun vorsten vallen door het zwaard vanwege de gramschap van hun tong. Dit is tot hun spot in het land Egypte.**”

Te vrezen is, dat ook dit zich in onze tijd zal herhalen.

Nog even moeten wij terugkeren naar het symboliek-huwelijk van Hosea. Uit het huwelijk van de profeet met de eerste vrouw (Gomer) werden drie kinderen geboren, twee zonen en een dochter. Deze drie kinderen en de namen die zij ontvingen wijzen heen naar de uiteindelijke straf die Israël zou ondergaan en waarin, naar deze drie, 3 afzonderlijke straffen kunnen worden onderscheiden:

1. Ten eerste **verstrooiing**. Hierop wijst de naam van het eerste zoon, Jizreël: “Toen zei de HEERE tegen hem: Geef hem de naam Jizreël, want nog even (sv: een weinig tijd) en Ik zal de bloedschulden van Jizreël vergelden aan het huis van Jehu, en Ik zal het koningschap van het huis van Israël wegdoen” (Hos.1:4). Israël zou verstrooid worden onder de volken.
2. Ten tweede **verlating** of hulpontzegging. Waarop de naam van de dochter wijst, Lo-Ruchama, wat betekent “niet ontfermd”: “Zij werd opnieuw zwanger, en zij baarde een dochter. Daarop zei Hij tegen hem: Geef haar de naam Lo-Ruchama, want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis van Israël, want Ik zal hen zeker wegvoeren” (Hos.1:6). Geen ontferming meer voor Israël.
3. Ten derde **verstoting** of verwerping. Aangekondigd in de naam van de tweede zoon, Lo-Ammi, wat betekent “niet Mijn volk”: “En Hij zei: Geef hem de naam Lo-Ammi, want u bent niet Mijn volk en Ik zal er voor u niet zijn (sv: zo zal Ik ook de uwe niet zijn)” (Hos.1:9). Israël zou niet langer Gods volk zijn.

²² Romeinen 2:24-29, “Want de Naam van God wordt, zoals geschreven is, door uw toedoen gelasterd onder de heidenen. Want de besnijdenis heeft wel nut als u de wet houdt, maar als u een overtreder van de wet bent, is uw besneden zijn tot onbesneden zijn geworden. Als dan een onbesneden de verordeningen van de wet in acht neemt, zal zijn onbesneden zijn dan niet tot besnijdenis gerekend worden? En zal hij die overeenkomstig de natuur onbesneden is, maar die de wet volbrengt, u dan niet oordelen, die mét de letter van de wet en de besnijdenis een overtreder van de wet bent? Want **niet hij is Jood die het in het openbaar is, en niet dát is besnijdenis die in het openbaar in het vlees plaatsvindt, maar hij is Jood die het in het verborgene is, en dát is besnijdenis, die van het hart is, naar de geest, niet naar de letter. Zijn lof is niet uit mensen maar uit God.**”

Er zit in deze drievoudige straf een toeneming in gruwelijkheid. Bovendien merken we erin op, dat alle 3 de Personen van de Goddelijke Drie-eenheid erbij betrokken zijn.²³ Eerst worden zij verstrooid, dat wil zeggen, uit elkaar geslagen, met het gevolg dat ieder zijns weegs gaat, vrijwel zonder enige samenhang. De liefdevolle zorg van God de Vader wordt niet langer ervaren. Daarna worden zij ook verlaten, dat wil zeggen, zij verliezen de bijstand van God en worden aan hun lot overgelaten. Genade, die wondervolle bemoeienis waarin God de Zoon Zich openbaart, is niet langer meer hun deel. Vervolgens worden zij ook nog verstoten, dat wil zeggen, zij zijn als niet meer bestaand voor God, **verworpen**. De gemeenschap met God, dat wonderbare werk van de Heilige Geest, wordt niet meer gekend. Wij hebben hier te maken met de straf die, met de nodige wijzigingen, ook vandaag de dag nog op de ongehoorzaamheid volgt, zich verhevigend naarmate men zich verhardt en de ongehoorzaamheid ernstiger vormen aanneemt. Het is het waard om in dit verband Hebréeën 6:4-8 eens te overdenken:

- 16 • “Want het is onmogelijk om hen die eens verlicht zijn geweest, die de hemelse gave geproefd hebben en deelgenoot zijn geworden van de Heilige Geest, en die het goede Woord van God geproefd hebben en de krachten van de komende wereld, en die daarna afvallig worden, weer opnieuw tot bekering te brengen, omdat zij voor zichzelf de Zoon van God opnieuw kruisigen en openlijk te schande maken. Want de aarde die de regen indrinkt, die er dikwijls op valt, en die nuttig gewas voortbrengt voor hen door wie hij ook bewerkt wordt, ontvangt zegen van God. Maar de aarde die (sv: maar die) dorens en distels voortbrengt, is verwerpelijk en de vervloeking nabij, waarvan het einde tot verbranding leidt.”

Op de voltrekking van deze drievoudige straf aan het oude Israël zullen wij in het volgende hoofdstuk nader ingaan.

4

Israëls wegvoering

Eén van de meest bedroevende maar toch ook wonderlijke keerpunten in de geschiedenis van Israël, is de wegvoering in de Assyrische ballingschap van het 10-stammenrijk (van het “huis van Israël”, hier ook Efraïm-Israël genaamd). Het is een gebeurtenis die vaak verkeerd beoordeeld wordt – velen weten zelfs niet van een Assyrische ballingschap – als gevolg waarvan de meeste christenen heden ten dage de Joden **ten onrechte** voor het gehele volk Israël (van 12 stammen) aanzien. De Assyrische ballingschap, hoe zwaar deze straf ook was, betekende niet dat Efraïm-Israël (de 10 stammen) als volk ophield te bestaan, maar dat zij een nieuwe episode in haar bestaan als volk inging. Een episode van “**verborgen zijn**” voor de wereld, maar herkenbaar voor hen die de profetie van de Bijbel nauwgezet bestuderen en die zich in de geschiedenis van de volkeren verdiepen. Maar, er ligt ook een zegen in het verborgen en onbekend zijn! Dit “**verborgen zijn**” en onwetend van de eigen identiteit zou, zo verstaan wij het nu, **een grote zegen voor dit Israël betekenen** (uiteindelijk ook een zegen voor de gehele wereld!). Wij kunnen het vergelijken met het verborgen verblijf van Jozef in Egypte.²⁴ Bovendien zou dit verborgen zijn haar behoeden voor zelfverheffing (“wij zijn het uitverkoren volk”) en voor kwalijke bejegening (haat, vijandschap) door de heidense volkeren. Voor deze beide gevaren werd Juda-Israël – het Joodse volk – niet bewaard (vergelijk Joh.8:33 en 1Thess.2:15-16): “Zij antwoordden Hem: Wij zijn Abrahams nageslacht (sv: zaad) en zijn nooit slaaf van iemand geweest; hoe kunt U dan zeggen: U zult vrij worden?” ... “die zowel de Heere Jezus als hun eigen profeten hebben gedood en ons hebben vervolgd. Zij behagen God niet en zijn alle mensen vijandig gezind. Zij verhinderen ons tot de heidenen te spreken opdat die zalig zouden worden. Zo maken zij voor altijd de maat van hun zonden vol. En de toorn is over hen gekomen tot het einde.” En door hun volharding in het verwerpen van hun Messias kregen de Joden het nòg moeilijker. Efraïm-Israël, het “verborgen Israël”, zou echter eeuwenlang “zeker wonen”. Pas in het laatste der dagen komt daarin verandering. Dan zal gebeuren wat in Psalm 83:4 geschreven staat: “Zij beramen listig een heimelijke aanslag tegen Uw volk en beraadslagen (zich) tegen Uw beschermelingen (sv: Uw verborgen).” Over die **benauwdheid die dan aanbreekt voor “Jakob”** (= Israël) komen wij in hoofdstuk 8 nog uitgebreid te spreken.

Ook in de profetieën van Hosea komt duidelijk naar voren dat het niet “gedaan” is met het Israël van de 10 stammen, nadat het is weggevoerd in ballingschap. Er komt weer een tijd van “heil” voor dit volk, zo luidt samenvattend de boodschap. Wij mogen hieraan niet voorbijgaan. Ook hier geldt dat wie voorbijgaat aan wat

²³ In Deuteronomium 6:4 staat: “**Luister, Israël! De HEERE, onze God; de HEERE is één!** (dus één Persoon!).”

Dit wordt ook onderschreven door het feit, dat de beide cherubs en het verzoendeksel uit één brok goud moesten worden gesmeed (= geslagen) (zie Exodus 25:18). De beide cherubs en het verzoendeksel beelden onze almachtige God in Zijn drie openbaringsvormen uit. De cherubs beelden de Vader en de Heilige Geest uit, en het verzoendeksel beeldt het Lam, de Zoon van God uit. **Gods wezen is een EENheid. Hij is één Wezen, één Persoon.** De leer, dat God uit 3 Personen bestaat, is een dwaling. Het is dus beter te spreken van de 3 Openbaringsvormen van God, te weten:

- de 1^{ste} Openbaringsvorm van God: de Vader
- de 2^{de} Openbaringsvorm van God: Jezus, de Zoon
- de 3^{de} Openbaringsvorm van God: de Heilige Geest.

Net zoals wij mensen ook bestaan uit: lichaam, ziel en geest. (noot AK)

²⁴ Zie mijn artikel “De herleving van Jakob” in de Tempelbode van november 1982. (noot HS)

Gods Woord duidelijk leert, die komt **tot dwaling!** Voordat wij echter de op die nieuwe heilstijd betrekking hebbende passages en teksten zullen overgaan, willen wij eerst zien wat Hosea over het begin van de ballingschap geprofeteerd heeft.

De wegvoering in Assyrische ballingschap was de uiteindelijke straf die over Israël voltrokken werd. In deze wegvoering komen wij de 3 aspecten van de uiteindelijke straf tegen, die we aan het eind van het vorige hoofdstuk noemden.

1. Het betekende “**verstrooiing**”. Zij werden verstrooid, verspreid onder de heidenvolkeren als schapen zonder herder.

2. Het betekende “**verlating**”. Zij verloren de bijstand van God. Daarom konden zij de vijand niet weerstaan.

3. Het betekende ook “**verstoting**”. Niet langer zouden zij Gods volk zijn.

Als een vrouw met een scheidbrief werden zij weggezonden. Zoals Ahasveros eens Vasthi zou verstoten: “*Als het de koning goeddunkt, laat er dan een koninklijk besluit van hem uitgaan dat schriftelijk wordt vastgelegd in de wetten van Perzië en Medië, zodat het niet herroepbaar is, dat Vasthi niet meer bij koning Ahasveros mag komen. En laat de koning haar koninklijke waardigheid geven aan een andere vrouw, die beter is dan zij*”

17 (Esther 1:19). In Jeremia 3:8 wordt ook letterlijk van het 10-stammenrijk Israël gezegd, dat God “haar de scheidbrief gegeven had”: “*Maar Ik zag, toen Ik vanwege alles waarin het afvallige Israël overspel had gepleegd, haar weggestuurd had en haar een echtscheidingsbrief (sv: scheidbrief) gegeven had, dat Juda, haar trouweloze zuster, niet bevreesd werd. Zij ging zelf ook hoererij bedrijven.*” Deze 3 aspecten van de straf zullen wij in het boek Hosea nog verschillende keren tegenkomen. En op deze “scheidbrief” komen wij ook nog terug.

Wij moeten beginnen met te wijzen op een verband dat God zelf legt tussen de uiteindelijke straf die Israël trof en één van de zonden die Israël bedreef. Hosea 7:8-11 vertelt ons dat Efraïm zich vermengde met de heidense volkeren (vers 8) zoals Egypte en Assyrië (vers 11): “*8. Efraïm, met de volken vermengt het zich. Efraïm is een koek die niet omgekeerd is. 9. Vreemden verteren zijn kracht, maar zelf merkt hij dat niet. Ook heeft hij grijze haren gekregen (sv: ook is de grauwhed op hem verspreid), maar ook dat merkt hij niet. 10. Hoewel de trots (sv: ho-vaardij = hoogmoed) van Israël tegen hem getuigde, hebben zij zich niet bekeerd tot de HEERE, hun God. In dit alles zochten zij Hem niet. 11. Efraïm is als een duif, onnozel, zonder verstand verstand (sv: als een botte duif, zonder hart); Egypte roepen zij te hulp, naar Assyrië gaan zij!*” Zij namen hun gewoonten, zeden en afgoderij over. En voordat ze het goed en wel beseften, waren ze al in de macht van “vreemden” (vers 9).

Zij wilden zo graag met de heidense volkeren optrekken. Daarom gaf God hen over in de macht van deze heidense volkeren, met name van Assyrië (zie ook Hosea 8:10): “*Ook al zoeken zij hulp bij heidenvolken (sv: dewijl zij dan onder de heidenen boelen ²⁵ om hoerenloon gehuurd hebben), toch zal Ik hen nu bijeenbrengen (sv: verzamelen). Zij kunnen weinig beginnen vanwege de last van de koning van de vorsten.*” In Hosea 7:10 (hierboven vermeld) wordt het zich vermengen met de heidenen, de wereld en de goddelozen hoogmoed genoemd. Wereldgelijkvormigheid, wat zich vaak openbaart als een “niet onder willen doen voor de wereldling”, is hoogmoed! Het is nodig om dit goed tot ons laten doordringen.

De voorafgaande straffen, die tot waarschuwing hadden moeten dienen, betekenden tegelijk een steeds grotere verzwakking van Israël. Zo was het met dat **overgegeven worden in de macht van vreemden** en zo was het ook met de misoogsten waardoor het land getroffen werd. Als gevolg daarvan, zo lezen wij in Hosea 2:8-10, kwam Israël economisch aan de grond te zitten en kwam er een einde aan het losbandig leven van feestvieren en vrolijk zijn: “*Daarom keer Ik terug (sv: Daarom zal Ik wederkomen) en neem Ik Mijn koren weg op zijn tijd, en Mijn nieuwe wijn (sv: most) op de daarvoor vastgestelde tijd. Ik ruk Mijn wol en Mijn vlas weg, waarmee zij haar naaktheid moet bedekken. Nu dan, Ik zal haar schaamte ontbloten (sv: haar dwaasheid ontdekken) voor de ogen van haar minnaars, en niemand zal haar uit Mijn hand redden. Ik zal al haar vreugde doen ophouden, haar feesten, haar nieuwe-maans-dagen (sv: haar nieuwe maanden = de nieuwe maan in elke maand, naar de maanden van het jaar – zie Num.28:14) en haar sabbatten, ja, al haar feestdagen (sv: haar gezette hoogtijden).*” Maar de “grote klap” moest toch nog komen. Het schijnt begonnen te zijn met een veldslag in het dal van Jizreël, waarover verder niets bekend is: “*Op die dag zal het gebeuren dat Ik de boog van Israël zal breken in het dal van Jizreël*” (Hos.1:5). Deze slag ging waarschijnlijk vooraf aan de val van de hoofdstad Samaria, de “dag van het einde”, na een beleg van 3 jaar (volgens 2 Koningen 17:5) in 722 voor Christus: “*Vervolgens trok de koning van Assyrië het hele land door. Hij trok ook op naar Samaria en belegerde het 3 jaar lang.*” Herhaalde malen heeft Hosea over deze fatale dag gesproken als over de “dag der bezoeking”. **Visitaties of bezoeken van God zijn niet altijd lieflijk en aangenaam.** Er zijn bezoeken die een zegen inhouden, maar er zijn ook Goddelijke bezoeken die oordeel brengen. Vaak wordt een oordeelsbezoek door een zegenende aanwezigheid van God voorafgegaan. Zo was het in Hosea’s tijd en zo zal het ook zijn in de eindtijd. Vergelijk:

	Zegen:	Oordeel:
In Hosea’s tijd:	Verhoogde activiteit van profeten,	daarna: de wegvoering;
In de eindtijd:	<u>Spade Regen-opwekking</u> ,	daarna: de gerichten.

²⁵ Boelen = Letterlijk: In overspel, in ontucht leven; ongetrouwd met elkaar leven. Boelen om hoerenloon gehuurd = Degenen met wie zij (geestelijk gezien) in overspel leeft. (noot AK)

Als Hosea over het bezoeken door God schrijft, bedoelt hij: bezoeken **ten oordeel**: “Ik zal haar de dagen van de Baäls vergelden, waarop zij reukoffers aan hen bracht. Zij tooide zich met haar ring (sv: haar voorhoofdsiersel) en haar halssieraad en ging achter haar minnaars aan, maar **Mij vergeet zij**, spreekt de **HEERE**” (Hos.2:12) ... “En het zal zijn: zoals het volk is, zo is de priester. Ik zal hem zijn wegen vergelden en hem voor zijn daden doen boeten” (Hos.4:9) ... “De dagen van de vergelding (sv: der bezoeking) zijn gekomen. De dagen van de afrekening (sv: vergelding) zijn gekomen. Israël zal het weten (sv: gewaar worden). De profeet is dwaas, de man met de geest is krankzinnig (sv: onzinnig = [s]preekt onzinnige dingen – AK). Vanwege de grootheid van uw ongerechtigheid is ook de vijandschap (sv: haat) groot” (Hos.9:7) ... “De **HEERE** heeft een rechtszaak (sv: een twist) met Juda. Hij zal Jakob (= Israël) vergelden naar zijn wegen, Hij zal zijn daden op hem doen terugkeren.” (Hos.12:3)

De benauwdheid waarin Efraïm-Israël terecht zou komen, wordt in Hosea 13:13 (sv) vergeleken met de “smarten van een barende vrouw”: “Smarten van een barende vrouw zullen hem aankomen; hij is een onwijs kind; want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan.”

Samaria zal verwoest worden en haar inwoners zullen door het zwaard vallen: “Samaria zal woest worden, want zij is wederspanning geweest tegen haar God; zij zullen door het zwaard vallen, hun kinderkens zullen verpletterd, en hun zwangere vrouwen zullen opengesneden worden.” (Hos.14:1, sv)

Het land zal treuren (Hos.4:3), het volk wordt uitgeroeid en **het priesterambt wordt afgenomen**: “Daarom treurt het land, en ieder die erin woont, verkommert, met de dieren van het veld en de vogels in de lucht. Zelfs de vissen in de zee worden weggenomen.” ... “Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is. Omdat ú de kennis verworpen hebt, heb Ik u verworpen om als priester voor Mij te dienen (sv: dat gij Mij het priesterambt niet zult bedienen). Omdat u de wet van uw God hebt vergeten, zal Ik ook uw kinderen vergeten.” (Hos.4:6)

Het koninkrijk Israël zal ophouden te bestaan: “Ik zal het koninkschap (sv: het koninkrijk) van het huis van Israël wegdoen.” (Hos.1:4b)

Israël zal door zijn ongerechtigheid vallen: “De trots (hoogmoed) van Israël getuigt openlijk tegen hem. En Israël en Efraïm zullen struikelen om (sv: vallen door) hun ongerechtigheid, en met hen zal ook Juda struikelen (sv: vallen).” (Hos.5:5)

Efraïm wordt tot verwoesting (Hos.5:9), hij zal worden verpletterd: “Efraïm zal tot een woestenij (sv: tot verwoesting) worden op de dag van de bestraffing. Onder de stammen van Israël maak Ik bekend wat zeker is.” ... “Efraïm is onderdrukt, zijn recht verbroken (sv: verdrukt, hij is verpletterd met recht), want hij heeft het zo gewild: hij heeft gewandeld overeenkomstig het gebod.” (Hos.5:11)

Bij dit alles moeten we steeds bedenken dat Assyrië slechts het middel in Gods hand is tot **tuchtiging van Israël**. Er staat dan ook geschreven dat God “Zijn net” (dat is: Assyrië) over Israël zal uitspreiden en haar zal tuchtigen: “Wanneer zij zullen heengaan, zal Ik Mijn net over hen uitspreiden, Ik zal ze als vogels des hemels doen nederdalen. Ik zal ze tuchtigen, gelijk gehoord is in hun vergadering.” (Hos.7:12, sv)

In Hosea 8:3 wordt gezegd dat “de vijand Israël zal vervolgen”, maar in Hosea 8:14 wordt er weer de nadruk op gelegd dat het God is, Die met **Zijn vuur** de steden van Israël zal verteren: “Israël heeft het goede verstoppen, de vijand zal hem achtervolgen.” ... “Israël vergat zijn Maker, en bouwde paleizen (sv: tempels), Juda heeft de versterkte steden talrijk gemaakt. Daarom zal Ik vuur werpen (sv: zenden) in zijn steden; dat zal zijn paleizen verteren.”

God zal Israël van zijn kinderen beroven: “Ofschoon zij hun kinderen mochten groot maken, Ik zal er hen toch van beroven, dat zij onder de mensen niet zullen zijn; want ook, wee hun, als Ik van hen zal geweken zijn!” (Hos.9:12, sv)

Efraïm is geslagen: “Efraïm is getroffen (sv: geslagen): hun wortel is verdord, vrucht zullen zij niet voortbrengen. Zelfs als zij nog nieuw leven verwekten, zou Ik de lievelingen (sv: zo zal Ik toch de gewenste vruchten) van hun moederschoot doden.” (Hos.9:16)

God zal Efraïm zijn smaad vergelden: “Efraïm echter heeft Hem tot zeer bittere toorn verwekt. Daarom zal Hij zijn vergoten bloed op hem laten neerkomen, zijn Heere zal hem zijn smaad vergelden.” (Hos.12:15)

In Hosea 13:15 wordt gesproken over een “oostenwind”, een verdorrende wind, “een wind des HEREN”, die heel het land Israël zal doen verdorren: “Ook al draagt hijzelf tussen broeders vrucht, de oostenwind zal komen, de adem (sv: een wind) van de **HEERE**, die opsteekt uit de woestijn. Zijn bron (sv: springader) zal uitdrogen en zijn wel (sv: fontein) droogvallen. Die zal de schat plunderen van al zijn kostbare voorwerpen (sv: huisraad).”

Wellicht wordt hiermee gezinspeeld op Assyrië als “de macht uit het oosten”, maar, zoals wij nog zullen zien, wordt hier tevens aangegeven welke richting Israël uiteindelijk uitgedreven zal worden, namelijk **westwaarts**. Een opmerkelijke tekst is verder Hosea 10:8, “Weggevaagd zullen worden de offerhoogten van Aven, de zonde van Israël; dorens en distels zullen opschieten tot boven hun altaren. Dan zullen zij tegen de bergen zeggen: Bedek ons! en tegen de heuvels: Val op ons!” Wat de Israëlieten zouden meemaken ten tijde van de ineenstorting van het rijk, zou een voorafschaduwung kunnen zijn van de paniek die er zal zijn – eveneens onder de Israëlvolkere – als God **in de eindtijd** een krachtdadig einde maakt aan de oorlog van Gog (Openbaring 6:16 en Lukas 23:30 – de val van Jeruzalem in 70 na Christus is ook een voorvervulling): “En zij zeiden tegen de bergen en de rotsen: Val op ons en verberg ons voor het aangezicht van Hem Die op de troon zit, en voor de toorn van het Lam” ... “Dan zullen zij beginnen te zeggen tegen de bergen: Val op ons, en tegen de heuvels: Bedek ons.”

Deze gebeurtenis zal de aanleiding worden voor massale bekeringen en opwekkingen over het gehele aardrond, te beginnen bij de Israëlvolkeren (inclusief de Joden). In Hosea's tijd zou met de verwoesting van stad en land van Samaria, als dezelfde wanhoopskreet gehoord zou worden, daarentegen een (voorlopige) einde komen aan de genadetijd voor Israël. Veelzeggend is voorts de vermelding dat dan ook de hoogten van Aven verdelgd zullen worden. (Beth-)Aven (= bedrog, zonde) is een symbolische naam voor Bethel, één van de centra van de kalverendienst, de halfslachtige godsdienst van Israël. Ditzelfde zal gebeuren in de dagen als de [Spade Regen-opwekking](#) aanbreekt, maar toch zal een groot aantal gelovigen in hun harten halfslachtig blijven. Dit zullen de zogenaamde "[dwaze maagden](#)"-gelovigen zijn: *"Alsdan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan 10 maagden, welke haar lampen namen, en gingen uit, de bruidegom tegemoet. En 5 van haar waren wijzen, en 5 waren dwazen. Die dwaas waren, haar lampen nemende, namen geen olie met zich. Maar de wijzen namen olie in haar vaten, met haar lampen. Als nu de bruidegom vertoefde, werden zij allen sluimerig, en vielen in slaap. En ter middernacht geschiedde een geroep: Ziet, de bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet! Toen stonden al die maagden op, en bereidden haar lampen. En de dwazen zeiden tot de wijzen: Geef ons van uw olie; want onze lampen gaan uit. Doch de wijzen antwoordden, zeggende: Geenszins, opdat er misschien voor ons en voor u niet genoeg zij; maar gaat liever tot de verkopers, en koopt voor uzelf. Als zij (de dwaze maagden) nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en die gereed waren, gingen met hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten. Daarna kwamen ook de andere (dwaze) maagden, zeggende: Heer, heer, doe ons open! En hij, antwoordende, zei: Voorwaar zeg ik u: Ik ken u niet. Zo waakt dan; want gij weet de dag niet, noch de ure, in dewelke de Zoon des mensen komen zal."* (Matth. 25:1-13, sv)

Wij moeten denken aan de woorden van Paulus in 1 Korinthe 3:10-15: *"Overeenkomstig de genade van God die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd en een ander bouwt daarop. Ieder dient er echter op toe te zien hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat gelegd is, dat is Jezus Christus. Of nu iemand op dit fundament bouwt met goud, zilver, edelstenen, hout, hooi of stro, ieders werk zal openbaar worden. De dag zal het namelijk duidelijk maken, omdat die in vuur verschijnt. En hoe ieders werk is, zal het vuur beproeven. Als iemands werk dat hij op het fundament gebouwd heeft, standhoudt, zal hij loon ontvangen. Als iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden. Hijzelf echter zal behouden worden, maar wel zo: als door vuur heen."* Vers 15 (van 1Kor.3) spreekt met name over het lot dat deze "dwaze maagden" zal treffen ("als door vuur heen" = [door de grote verdrukking heen](#)).

Tot nu toe hebben wij voornamelijk stilgestaan bij de gevolgen van de "verlating", het verliezen van de Goddelijke ontferming, voor Israël. In de teksten die wij nu gaan behandelen, komt het aspect van de "verstrooiing" meer op de voorgrond. De val van het rijk werd namelijk gevolgd door een wegvoering van vrijwel al de bewoners (slechts enkele armen bleven achter). Dit onderdeel van de definitieve straf komt voor het eerst tot uiting in de naam Jizreël (Hos.1:4), wat "[verstrooiing](#)" betekent: *"Toen zei de HEERE tegen hem: Geef hem de naam Jizreël, want nog even en Ik zal de bloedschulden van Jizreël vergelden aan het huis van Jehu, en Ik zal het koningschap (sv: het koninkrijk) van het huis van Israël wegdoen (sv: doen ophouden)."* De naam Jizreël drukt eigenlijk het tegenovergestelde uit van de naam Israël – die spreekt van **overwinning** – al is er klankovereenkomst tussen beide namen. De straf wordt voor de eerste maal omschreven in Hosea 1:6, *"Zij werd opnieuw zwanger, en zij baarde een dochter. Daarop zei Hij tegen hem: Geef haar de naam Lo-Ruchama (wat betekent: "niet ontfermd"), want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis van Israël, want Ik zal hen zeker wegvoeren."* God zal het Huis van Israël (= het 10-stammenrijk) wegvoeren. In Hosea 2:5 zegt God dat Hij het Israël, door "dorens" en een "omheining / muur", onmogelijk zal maken om nog langer haar eigen wegen te kiezen: *"Daarom, zie, Ik ga uw weg met dorens omheinen, Ik zal haar met een muur omgeven, zodat zij haar paden niet zal kunnen vinden."* De weg die aldus voor Israël opengaat, is de weg van wegvoering en ballingschap. Ongeveer hetzelfde beeld wordt gebruikt in Hosea 10:10-11: *"Het is Mijn verlangen (sv: lust) hen te bestraffen (sv: binden): volken worden tegen hen samengetrokken (sv: verzameld), verstrikt als zij zijn in beide ongerechtigheden (sv: als Ik ze binden zal in hun 2 voren). Omdat Efraïm een getemde jonge koe is, gewillig om te dorsen, ben Ik voorbijgegaan aan de schoonheid van haar hals: Ik zal Efraïm inspannen (sv: berijden), Juda zal ploegen, Jakob (= Israël) zal voor zichzelf eggen."* God zal Israël en ook Juda binden en leiden in "2 voren" (sv). **Twee voren:** dat wil dus zeggen, **2 verschillende lotsbestemmingen!** En Hij zal hen tot dienstbaarheid brengen, gelijk 2 runderen. *"Volken worden tegen hen samengetrokken (sv: verzameld)"*. Dit meervoud heeft naar alle waarschijnlijkheid niet alleen betrekking op de Assyriërs en de Babyloniërs, als de 2 verschillende volken die respectievelijk Israël en Juda wegvoerden, maar ook op de volken die **ná** de Assyriërs zich tegen Israël zouden keren, met behulp waarvan God Israël steeds verder zou leiden op de door Hem bepaalde weg. In Hosea 4:16 (sv) wordt Israël met een "onbandige koe" vergeleken en wordt gezegd, dat de HERE Israël zal *"weiden als een lam in de ruimte."* Deze "ruimte" is duidelijk het uitgestrekte gebied waar doorheen Israël zou trekken en dwalen, nadat zij door de Assyriërs uit hun land zouden zijn weggevoerd. De os of de stier is een embleem van Israël (vergelijk Deut.33:17 ²⁶). Maar als alle heerlijkheid en kracht van Israël is geweken, wordt zij een koe of een vaars ge-

²⁶ Deuteronomium 33:17, *"Hij heeft de pracht van de eerstgeborene van zijn rund (sv: os), en zijn hoorns zijn hoorns van de wilde os (sv: van de eenhoorn); daarmee zal hij volken stoten, allemaal, tot aan de einden der aarde. Dit zijn de tienduizenden van Efraïm, en dit zijn de duizenden van Manasse!"*

noemd. Merkwaardig is het dat aan Engeland vroeger wel de bijnaam van “[John Bull](#)” (bull = stier) gegeven werd. Zou dit op een verband duiden met Israël? ²⁷

In Hosea 4:17 wordt van Efraïm gezegd: “Efraïm is verknocht aan (sv: vergezeld met) de afgoden; laat hem met rust (sv: laat hem varen)!”. Daarmee wordt niet alleen op zijn onbekeerlijkheid gedoeld, maar ook op de tocht die dit volk zou maken door de “volkerenwoestijn”. Maar ook het aspect van de “verstoting” komen wij hier tegen: “Laat hem varen (met zijn afgoden)”. Van dit verstoten is eveneens sprake in Hosea 5:6, waar gezegd wordt dat God zich van Israël zal onttrekken, zodat ze Hem tevergeefs zullen zoeken: “Met hun schapen en hun runderen zullen zij de HEERE gaan zoeken, maar zij zullen Hem niet vinden: **Hij heeft Zich aan hen onttrokken.**” In Hosea 5:14 staat dat God Efraïm – en ook Juda – zal wegvoeren: “Want Ik zal voor Efraïm zijn als een felle leeuw, voor het huis van Juda als een jonge leeuw. Ik, Ik verscheur en ga; Ik sleep weg (sv: Ik zal wegvoeren) en **er zal geen redder zijn.**”

20

Vervolgens lezen wij in Hosea 8:8-10 dat Israël “verslonden” is en “onder de heidenvolken”, dat wil zeggen: in de gebieden van de heidenen terechtgekomen (vers 8), omdat zij wilden samen gaan met Assyrië (vers 9): “Verslonden is Israël! **Zij zijn nu onder de heidenvolken als een pot (sv: vat) waaraan niemand waarde hecht (sv: waar men geen lust toe heeft),** 9. want zij gingen naar Assyrië: een wilde ezel houdt zich afgezonderd (sv: een voudezel, die alleen voor zichzelf is), maar Efraïm zoekt hulp bij minnaars (sv: die van Efraïm hebben boelen ²⁸ om hoerenloon gehuurd). 10. Ook al zoeken zij hulp bij heidenvolken (sv: dewijl zij dan onder de heidenen boelen om hoerenloon gehuurd hebben), toch zal Ik hen nu bijeenbrengen (sv: verzamelen). Zij kunnen weinig beginnen vanwege de last van de koning van de vorsten.” De heidenen waarmee zij hoereerden (hun “boelen”), zullen zich tegen hen verzamelen, en **dit op last van God**, “de “Koning der vorsten” (vers 10).

Assyrië is de roede die God gebruikt. In Hosea 9:3 wordt gezegd dat Efraïm **niet** in “het land van de HEERE” – Palestina – zal blijven, maar symbolisch wederkeren zal naar Egypte, dat wil zeggen: hij zal door Assyrië weggevoerd worden: “Zij zullen niet blijven in het land van de HEERE: Efraïm keert terug naar Egypte, in Assyrië zullen zij eten wat onrein is.” Voor alle duidelijkheid wordt dan nog gezegd in Hosea 11:5, dat Israël niet opnieuw naar Egypte, maar naar Assyrië zal worden gevoerd: “Hij zal niet terugkeren naar het land Egypte, maar Assyrië, dat zal zijn koning zijn, want (sv: omdat) zij weigeren zich te bekeren.” En ten slotte wordt in Hosea 13:3 meegedeeld dat na deze wegvoering Efraïm-Israël als een morgenwolk, als een dauw, als kaf van de dorsvloer en als rook uit de schoorsteen **zal verdwijnen**: “Daarom zullen zij worden als een morgenwolk, ja, als een vroeg opkomende dauw die verdwijnt, als kaf dat van een dorsvloer wegstuift, en als rook uit een venster (sv: schoorsteen).” Is het dan helemaal afgelopen met Israël? Wij zullen zien dat het dan slechts om **een voorlopig einde** gaat!

Iets van wat dan nog in het verschiet ligt, willen wij hier al wel vast onthullen. In Hosea 2:12 lezen wij dat God over Israël zou bezoeken “de dagen van de Baäls”: “Ik zal haar de dagen van de Baäls vergelden, waarop zij reukoffers aan hen bracht. Zij tooide zich met haar ring (sv: voorhoofdsiersel) en haar halssieraad en ging achter haar minnaars aan, maar **Mij vergeet zij, spreekt de HEERE.**” Waar sprake is van “haar de dagen van de Baäls vergelden” – dat is: de tijd dat Israël de Baäl-afgoden gediend heeft – mogen wij vermoeden dat er een verband bestaat tussen de tijd van Israëls hoererij met de Baäls en de tijd van haar ballingschap, of beter gezegd: **haar strafperiode**. Wij hebben hier zo goed als zeker te doen met een “strafmaat”. Zo’n verband bestaat er namelijk ook tussen de tijd van Juda’s ballingschap (in Babel) en Juda’s ongehoorzaamheid. Zie 2 Kronieken 36 vers 21: “om het woord van de HEERE, bij monde van Jeremia gesproken, te vervullen, totdat het land behagen zou scheppen in zijn sabbatsjaren. Het rustte al de dagen van de verwoesting, totdat de 70 jaar vervuld waren.” De 70 jaar in Babel waren voor het niet-houden van 70 sabbatsjaren (eigenlijk een **zonde van ongeloof!**), wat neerkomt op 70x7=490 jaren van ongehoorzaamheid, dat is ongeveer vanaf Sauls tijd – die werd gekroond in 1095 voor Christus – tot de val van Jeruzalem in 588 voor Christus, 507 jaar later. Het Israël van de 10 stammen diende de Baäls sinds de dagen van Achab (1Kon.16:31 ²⁹) dat is ongeveer 197 jaar (van 919 tot 711 voor Christus). Rekenen wij, omdat de reden die opgegeven wordt voor Israëls ballingschap een zwaardere zonde was, niet met een strafperiode van een zevende deel – zoals voor Juda gold – maar van een **zevenvoud**, dan zou de straf tijd voor Israël tot omstreeks 658 na Christus hebben geduurd. Van 722 voor Christus, 7x197=1379 jaar verder, brengt ons in het jaar 657/658 van onze jaartelling. En dan zijn we in de tijd aangekomen dat in West-Europa een geestelijk ontwaken plaats heeft. In de 7^{de} eeuw gaan opnieuw vele predikers – vanuit Engeland en Ierland – in geheel West-Europa het Evangelie prediken en begint de Christelijke godsdienst zich hier voorgoed te vestigen. Dit is een zeer opmerkelijk feit, waarop wij nu echter niet ver-

²⁷ Volgens mij (A. Klein) is het antwoord hierop: **JA**. Hierover kan ik dan ook het volgende boek aanbevelen: “**De geschiedenis van Keltosaksisch Israël**”, zie voor meer info hierover: <https://vlichthus.nl/de-geschiedenis-van-kelto-saksisch-israel> Deze uitgave (ISBN 978-90-808032-1-9) is niet meer als boek leverbaar. Het is wel te lezen als PDF. Deze is **gratis** beschikbaar. Een kleine donatie wordt op prijs gesteld. (noot AK)

²⁸ Zie noot 25.

²⁹ 1 Koningen 16:31, “En het gebeurde (was het gering dat hij in de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, ging?) dat hij (= Achab) ook nog Izebel tot vrouw nam, de dochter van Ethbaäl, de koning van de Sidoniërs, en dat hij de Baäl ging dienen en zich daarvoor neerboog.”

der in zullen gaan. Wat wij nu slechts willen vaststellen is dat God, om redenen die wij kunnen vermoeden – Israël moest tot zegen worden voor alle volkeren – kennelijk Israël aanvankelijk zwaar strafte, om haar daarna genadig te zijn, maar daarentegen Juda aanvankelijk licht strafte, om het daarna voor lange tijd te verlaten. Dat Juda al zo snel mocht terugkeren naar het eigen land, hield ook verband met de komst van Christus (de Messias), Die uit Juda geboren moest worden in het Heilige Land. Maar **de Joden hebben Hem niet aangenomen**: “Hij kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen” (Joh.1:11). Daarom kon God niets meer met hen beginnen. En uiteindelijk “heeft de afgekeerde (HSV: het afvallige) Israël haar ziel gerechtvaardigd, meer dan de trouweloze Juda” (Jer.3:11, sv). In de geschiedenis is veel vertroostends te vinden! De **historie is “His story”**. God openbaart Zich in de tijd: “**Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde, zegt de Heere, Die is en Die was en Die komt, de Almachtige.**” (Openb.1:8)

Wij sluiten dit hoofdstuk af met een korte weergave van de enkele teksten die in het boek Hosea gewijd zijn aan de ballingschap van het Juda-deel van Israël. Zoals wij (inmiddels) weten had de wegvoering van Juda pas ongeveer 130 jaar na de wegvoering van Israël plaats. Het Assyrische rijk was toen al ondergegaan. **Juda**, dat wil zeggen wat ervan was overgebleven – grote delen van Juda zijn samen met de 10 stammen door de Assyriërs weggevoerd – **werd door de Babyloniërs gedeporteerd**.

- 21 • Juda wordt verlost, dus gaat eerst in ballingschap: “**Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en Ik zal hen verlossen door de HEERE, hun God. Ik zal hen echter niet verlossen door boog, door zwaard, door strijd, door paarden of door ruiters.**” (Hosea 1:7);
- Juda zal ook vallen: “De trots (hoogmoed) van Israël getuigt openlijk tegen hem. En Israël en Efraïm zullen struikelen om (sv: vallen door) hun ongerechtigheid, en met hen zal ook Juda struikelen (sv: vallen).” (Hosea 5:5);
 - Gods toorn komt over de vorsten van Juda: “De vorsten van Juda zijn als verleggers van grenzen. Over hen zal Ik Mijn verbolgenheid uitstorten als water.” (Hosea 5:10);
 - (Ook) Juda wordt weggevoerd (gedeeltelijk dus samen met de 10 stammen, door de Assyriërs): “Want Ik zal voor Efraïm zijn als een felle leeuw, voor het huis van Juda als een jonge leeuw. Ik, Ik verscheur en ga; **Ik sleep weg** (sv: Ik zal wegvoeren) **en er zal geen redder zijn.**” (Hosea 5:14);
 - Ook Juda zal oogsten wat zij zaaide. De oogst, het **oordeel**, zal betekenen, dat Juda wederom – zoals in Egypte – in gevangenis gaat: “Ook heeft hij u, o Juda! een oogst gezet, als Ik de gevangenen van Mijn volk wederbracht” (Hosea 6:11, sv). Een betere vertaling van dit vers is: “Ook is er u, o Juda! een oogst gezet, als Ik de gevangenis van Mijn volk wederbreng (God brengt de gevangenis weder).”;
 - God zendt vuur (ook) in Juda: “**Israël vergat zijn Maker, en bouwde paleizen (sv: tempels), Juda heeft de versterkte steden talrijk gemaakt. Daarom zal Ik vuur werpen in zijn steden; dat zal zijn paleizen verteren.**” (Hosea 8:14);
 - (Ook) Juda zal gebonden worden om weggeleid te worden: “Het is Mijn verlangen (sv: Mijn lust) hen te bestraffen (sv: binden): volken worden tegen hen samengetrokken (sv: verzameld), verstrikt als zij zijn in beide ongerechtigheden (sv: als Ik ze binden zal in hun 2 voren). Omdat Efraïm een getemde jonge koe is, gewillig om te dorsen, ben Ik voorbijgegaan aan de schoonheid van haar hals: Ik zal Efraïm inspannen (sv: berijden), Juda zal ploegen, Jakob (= Israël) zal voor zichzelf eggen.” (Hosea 10:10-11);
- (Ook) Juda zal worden “bezocht”: “Ook heeft de HEERE een twist met Juda, en Hij zal bezoeking doen over Jakob (= Israël) naar zijn wegen, naar zijn handelingen zal Hij hem vergelden.” (Hosea 12:3, sv).

Uit de enkele afzonderlijke vermeldingen over Juda – in dit toch overwegend aan (het 10-stammenrijk van het huis van) Israël gewijde boek – blijkt dat (het 2-stammenrijk van het huis van) Juda toch ook door God niet vergeten wordt. Tevens echter blijkt dat het een heel andere weg door de geschiedenis zal gaan dan Israël. “**Wie is wijs? Die versta deze dingen!**” (sv), zo eindigt het boek Hosea 14:10: “Wie is zo wijs, dat hij deze dingen begrijpt, en zo verstandig dat hij ze kent? **De wegen van de HEERE zijn immers recht. De rechtvaardigen zullen daarop wandelen, maar de overtreders zullen erop struikelen** (sv: daarin vallen).” Ja, let op wat God doet!

5

Omzwervingen en nieuwe woonplaats van Israël

Is er nog iets te zeggen over de 10 stammen (Efraïm-Israël) na hun wegvoering in de Assyrische ballingschap? De meeste Bijbelonderzoekers willen ons doen geloven dat het enige dat nog te vermelden valt is, dat de 10 stammen daarna ophielden als volk te bestaan en dat zij voorgoed uit de heilsgeschiedenis verdwenen zijn. Deze Bijbelonderzoekers gaan hierbij kennelijk uit van de stelling “Wat ik niet zie, is er niet”. Maar zij zouden beter moeten weten! Het huldigen van deze mening betekent bovendien dat wij moeten geloven dat vele onvoorwaardelijke beloften – die God aan Israël heeft gedaan en vele voorzeggingen uit de Schrift – niet vervuld werden of zullen worden. Mogen wij zoiets wel geloven? Voornoemde Bijbelonderzoekers willen ons verder doen geloven dat wij vanaf die tijd onder Israël alleen Juda-Israël hebben te verstaan. Maar is hiervoor echter enige grond? **Hebben de 10 stammen voor God na hun wegvoering definitief afgedaan?** Als wij een willekeurige tekst als Hosea 11:8-9 opslaan, krijgen wij een geheel andere voorstelling van zaken: “Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm, u uitleveren, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adama, met u doen als met Zeboïm? Mijn hart keert zich in Mij om, al Mijn medelijden is opgewekt (sv: al Mijn berouw is tezamen ontstoken). Ik zal

Mijn brandende toorn niet ten uitvoer brengen, Ik zal niet terugkeren om Efraïm te gronde te richten (sv: te verderven). Want Ik ben God, en geen mens, de Heilige in uw midden, en in de stad zal Ik niet komen.”

Efraïm-Israël heeft na haar in-ballingschap-gaan beslist niet afgedaan voor God! En hetzelfde zeggen ons nog een hele reeks andere teksten en passages, zowel in Hosea als in bijna alle overige profetische boeken en gedeelten van de Bijbel. En het getuigenis van het Nieuwe Testament sluit hierbij aan “Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Volstrekt niet! Ik ben immers ook een Israëliet, uit het nageslacht (sv: het zaad) van Abraham, van de stam Benjamin. **God heeft Zijn volk, dat Hij van tevoren kende, niet verstoten**” (Rom.11:1-2a). Ja, om ons nu eerst tot Hosea te beperken, niet alleen wordt op een groot aantal plaatsen in dit Boek over een herstel van de 10 stammen na hun wegvoering gesproken, maar de betreffende gedeelten vormen bovendien nog onmiskenbaar de hoogtepunten van het Boek. Zodat wij gerust kunnen stellen dat Hosea het Boek is dat handelt over het herstel van Israël! **Het herstel van de 10 stammen is de centrale boodschap van dit Boek.** Overigens zou het feit dat er afzonderlijke profetieën zijn voor Israël en Juda, ons al moeten doen vermoeden, dat er verschil is tussen die twee. Maar dit even terzijde. Wij zullen in dit en de volgende hoofdstukken al de bedoelde gedeelten uit het boek Hosea één voor één in ogenschouw nemen en wel zo dat wij de lijn zullen gaan zien in het verloop van de geschiedenis van de 10 stammen na hun wegvoering. Blijken zal dat de geschiedenis is: “**profetie** in demonstratie”! Vanzelfsprekend zullen wij daarbij ook uit andere profetische boeken en gedeelten van de Bijbel moeten aanhalen.

Al eerder vermeldde wij over de 3 aspecten van de straf die aan Israël werd voltrokken: **verstrooiing, verlaten, verstoting**. In deze volgorde worden zij in Hosea 1 genoemd, naar de 3 kinderen die achtereenvolgens geboren werden. De verzen 11-12 (van Hosea 1) maken duidelijk dat alle 3 de vloeken eenmaal opgeheven zullen worden. Het zal blijken dat dit in dezelfde volgorde geschiedt. Eerst komt er een eind aan de verstrooiing, daarna aan de verlaten en ten slotte wordt de verstoting ongedaan gemaakt. Met andere woorden: eerst vinden de Israëlstammen weer een vaste woonplaats. Daar gaan zij, nog levend als heidenvolkeren, onmiskenbaar weer Gods bescherming genieten. En vervolgens begint God hen weer als Zijn kinderen aan te nemen. Vanaf het ongedaan maken van de verstrooiing, zo zouden wij kunnen zeggen, is de ballingschap van Israël bezig opgeheven te worden.

De periode van de ballingschapstijd, die onmiddellijk volgt op de wegvoering, kunnen wij de periode van de omzwervingen of migraties noemen. Volgens 2 Koningen 17:6 (zie ook 1 Kronieken 5:26³⁰) werden de 10 stammen door de Assyriërs weggevoerd naar Halah en Gozan, aan de rivier de Habor (zoals het moet zijn), een zijrivier van de Eufraat, een streek op de grens van het huidige Turkije en het huidige Syrië, en naar Medië, aan de Kaspische Zee, in het huidige Iran (zij werden dus al meteen in 2 groepen verdeeld): “In het 9^{de} jaar van Hosea nam de koning van Assyrië Samaria in en voerde Israël weg naar Assyrië. Hij liet hen wonen in Halah en in Habor, aan de rivier Gozan en in de steden van Medië (sv: der Meden).” Maar zij bleven daar niet. In de al eerder aangehaalde tekst van Hosea 8:8 lezen wij dat **Israël (de 10 stammen)** in de gebieden van de heidenvolkeren verzeild zou raken: “Verslonden is Israël! **Zij zijn nu onder de heidenvolken als een pot** (sv: een vat³¹) waaraan niemand waarde hecht (sv: waar men geen lust toe heeft).” Maar Hosea 9:17 preciseert wat het lot van Israël zou zijn en zegt dat Israël zal “omzwerven” onder de heidenvolkeren, wat dus zeggen wil: van de ene plaats naar de andere gaan (de verwerping door God, waarover in dit vers ook gesproken wordt zal, zo zullen wij nog zien, maar tijdelijk zijn): “Mijn God zal hen verwerpen, omdat zij naar Hem niet luisteren. Zij zullen zwervers onder de volken zijn (sv: omzwervende zijn onder de heidenen).” Wij moeten ons daarbij kennelijk een “trektocht” voorstellen, want in Hosea 12:10 wordt de tijd die dan aanbreekt voor de 10 stammen vergeleken met de woestijnreis onder Mozes: “Maar Ik ben de HEERE, uw God, sinds het land Egypte. Ik zal u weer in tenten doen wonen zoals in de dagen van de samenkomst.” Uit deze tekst kunnen wij ook afleiden dat het **Israël van de 10 stammen** gedurende zekere tijd weer als een nomadenvolk zou moeten leven. Trouwens, ook al eerder in Hosea wordt, als het gaat over de tijd na de wegvoering, herinnerd aan het verblijf in de woestijn aan het begin van Israëls geschiedenis, namelijk in Hosea 2:13, een tekst waar wij nog op terug zullen komen (merk nu reeds op dat God met de wegvoering van de 10 stammen toch een liefdevolle bedoeling had; het woord “lokken” duidt daarop): “Daarom, zie, **Ikzelf ga haar lokken**, haar de woestijn in leiden (sv: voeren), en naar haar hart spreken.”

En zo gebeurt het ook, volgens Ezechiël 20:35-36, “Vervolgens zal Ik u brengen in de woestijn van de volken en daar van aangezicht tot aangezicht een rechtszaak met u voeren. Zoals Ik met uw vaders in de woestijn van het land Egypte een rechtszaak gevoerd heb, zo zal Ik een rechtszaak met u voeren, spreekt de Heere HEERE.” Hier wordt het verblijf van Israël in de “woestijn van het land Egypte” (vers 36) gesteld tegenover het verblijf van Israël in de “woestijn der volkeren” (vers 35). Deze laatste woestijn is dus zinnebeeldig bedoeld. Verder wordt in Jeremia 31:2 gezegd dat Israël na haar wegvoering **genade zal vinden “in de woestijn”**: “Zo

³⁰ 1 Kronieken 5:26, “Toen wekte de God van Israël de geest van Pul, de koning van Assyrië op, en de geest van Tillegath-Pilneser, de koning van Assyrië. Deze voerde hen in ballingschap, te weten de Rubenieten, de Gadieten en de halve stam van Manasse. Hij bracht hen in Halah, Habor, Hara en aan de rivier Gozan, tot op deze dag.”

³¹ Zij en wij moeten juist “een vat” te Zijner ere zijn: “Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal **een vat zijn ter ere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid**.” (2Tim.2:21). (noot AK)

zegt de HEERE: Het volk dat aan het zwaard ontkomen was, heeft genade gevonden in de woestijn, toen Ik op weg ging om hem, Israël, tot rust te brengen.” Uit het feit dat zij niet alleen in het boek Hosea gevonden wordt, volgt dat het hier niet zomaar om een toevallige vergelijking gaat. Het is als het ware een herhaling van de geschiedenis. En er moeten ook overeenkomsten zijn tussen de eerste woestijnreis en de omzwervingen en tochten van **het Israël van de 10 stammen** door de “woestijn der volkeren”. Op zijn minst wel één overeenkomst, namelijk dat het niet allemaal op niets uitloopt – “Israël lost op in de heidenvolkeren” – maar dat aan het eind van de woestijntijd dit Israël als volk een nieuwe woonplaats, een nieuw Kanaän, zal hebben bereikt! De vraag is dan: Waar hebben wij deze nieuwe woonplaats te zoeken?

Ook hierover vinden wij in het boek Hosea enige aanwijzingen. Wij zullen die onderzoeken in samenhang met wat andere profeten hebben voorspeld. Om te beginnen moeten wij dan op de merkwaardigheid wijzen dat God reeds tot David, door de profeet Nathan, gesproken heeft over **een nieuwe woonplaats voor Israël**. Dit lezen wij in 2 Samuël 7:10 en 1 Kronieken 17:9 (beide hebben deze zelfde tekst): “Ik heb aan Mijn volk, aan Israël, een plaats toegewezen en het daar geplant, zodat het in zijn eigen gebied woont en niet meer heen en weer gedreven wordt. En onrechtvaardige mensen (sv: kinderen der verkeerdheid) zullen het niet meer verdrukken zoals vroeger.” In de grondtekst staat hier: “Ik zal voor Mijn volk, voor Israël, een plaats bestellen (NBG: bepalen) en zal hem planten...”

Toen Israël zekerder leek te wonen dan ooit tevoren, in het land Palestina, en daar haar “gouden eeuw” ingegaan was, sprak God reeds over een nieuwe woonplaats voor het volk! Het zou een plaats zijn waaruit zij niet meer verdreven zouden worden en waar zij ook niet meer zou worden verdrukt (zoals na David en Salomo, in Palestina, wel is geschied).

Wij zullen nu dit nieuwe land – “de (door God) bepaalde plaats” – met behulp van Schriftgegevens lokaliseren. Wij ontdekken dan het volgende:

a) Dit land moet ten noorden van Palestina gelegen zijn:

- Het “afgekeerde Israël” (de 10 stammen) woont in het noorden: “Ga deze woorden prediken tegen het noorden, en zeg: Keer terug (sv: Bekeer u), afvallig Israël, spreekt de HEERE, Mijn aangezicht is tegenover u niet betrokken (sv: zo zal Ik Mijn toorn op ulieden niet doen vallen), want Ik ben goedertieren, spreekt de HEERE, Ik handhaaf Mijn toorn niet voor eeuwig.” (Jer.3:12);
- Israël woont in de eindtijd in het noorden: “In die dagen zal het huis van Juda naar het huis van Israël gaan. Tezamen zullen zij komen uit het land in het noorden naar het land dat Ik uw vaderen in erfelijk bezit heb gegeven.” (Jer.3:18);
- Israël woont in het land van het noorden: “Zie, Ik doe hen komen uit het land van het noorden, Ik zal hen bijeenbrengen van de uithoeken van de aarde; onder hen zijn blinden en verlamden, zwangeren en barenden met elkaar: met een grote menigte zullen zij hierheen terugkomen.” (Jer.31:8).

b) Dit land moet ten westen van Palestina gelegen zijn:

- Efraïm volgt de oostenwind, dat wil zeggen, dat hij westwaarts trekt: “Efraïm is een herder van (sv: weidt zich met) wind en jaagt heel de dag de oostenwind na...” (Hosea 12:2a). Zie ook: Hosea 13:15 en Jesaja 27:8, “Ook al draagt hijzelf tussen broeders vrucht, de oostenwind zal komen, de adem (sv: een wind) van de HEERE, die opsteekt uit de woestijn. Zijn bron (sv: springader) zal uitdrogen en zijn wel (sv: fontein³²) droogvallen. Die zal de schat plunderen van al zijn kostbare voorwerpen (sv: alle gewenste huisraad roven).” ... “Door hem op te jagen, te verdrijven, hebt U met hem een rechtszaak gevoerd. Hij heeft hem verdreven door Zijn harde wind, op de dag van de storm uit het oosten.”

c) Dit land zal aan het einde der aarde (d.w.z. van het continent) en aan de zee gelegen zijn:

- Israël zal aan “vele wateren” wonen: “Water stroomt uit zijn emmers, zijn zaad krijgt veel water (sv: zijn zaad zal in vele wateren zijn); zijn koning wordt boven Agag verheven en zijn koningschap verheft zich (sv: zijn koninkrijk zal verhoogd worden).” (Num.24:7);
- Israël wordt gesterkt (“gegriep”), als het woont aan de einden en zijden der aarde: “u, die Ik gegriep heb van de einden der aarde, geroepen uit haar uithoeken (sv: uit haar bijzondere geroepen heb), en tegen wie Ik zei: U bent Mijn dienaar (sv: Mijn knecht), Ik heb u verkozen, Ik heb u niet verworpen.” (Jes.41:9);
- Israël woont in “de zijden der aarde” (dat is: aan de rand van het continent): “Zie, Ik doe hen komen uit het land van het noorden, Ik zal hen bijeenbrengen van de uithoeken van de aarde (sv: vergaderen van de zijden der aarde); onder hen zijn blinden en verlamden, zwangeren en barenden met elkaar: met een grote menigte zullen zij hierheen terugkomen.” (Jer.31:8);
- Efraïm-Israël zal aan de zee wonen (het hier gebruikte Hebreeuwse woord voor “zee”, yam, betekent ook “het westen”!): “Zij zullen achter de HEERE aan gaan, Hij zal brullen als een leeuw. Ja, Hij zal brullen, en de kinderen zullen bevende komen van de kant van de zee.” (Hosea 11:10).

Als wij al deze gegevens combineren, komen wij tot de conclusie dat de nieuwe woonplaats van Israël (= de 10 stammen van het “huis van Israël” of Efraïm-Israël) **Noord-West-Europa** moet zijn! Het zijn deze streken die ook

³² Denk aan “de fontein of bron van Levend Water: “Want Mijn volk heeft een dubbel kwaad gedaan: Mij, de bron van levend water, hebben zij verlaten, om zich bakken uit te hakken, lekkende bakken, die geen water houden” (Jer.2:13). (noot AK)

meestal bedoeld worden als er sprake is van de “eilanden” of “kustlanden: Engeland, Ierland, IJsland, Nederland, Vlaanderen, West-Duitsland, Noord-Frankrijk en de Scandinavische landen. Vooral in het [Boek Jesaja](#) worden de volkeren van deze “eilanden der zee” – wat ook te vertalen is als de “kustlanden van het westen” – herhaaldelijk genoemd en toegesproken. Weliswaar worden er ook nog wel andere gebieden genoemd waar de Israëlieten naartoe getrokken moeten zijn, maar dan schijnt het toch om kleinere groepen te gaan die hoegeenaamd geen deel hebben aan de lotsbestemming van het Israël van de laatste dagen ([laatste dagen](#) is hier bedoeld [in de ruimere zin](#) van de Nieuwe Bedeling ³³). Daarbij is het mogelijk dat onder die kleinere groepen ook Joden – van Juda-Israël – begrepen worden, die later ook verstrooid werden. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn in Jesaja 11:11, waar aan het eind van de reeks de “eilanden der zee” (SV) genoemd worden: “En het zal op die dag gebeuren dat de Heere opnieuw, voor de tweede keer, met Zijn hand het overblijfsel van Zijn volk zal verwerven, dat overgebleven zal zijn in Assyrië en in Egypte, in Pathros, Cusj (SV: [Morenland](#)), Elam, en in Sinear, Hamath en op de eilanden in de zee.”

Egypte, Zuid-Egypte (Pathros), Ethiopië (Morenland), Perzië (Elam), Syrië (Hamath) en Chaldea (Sinear en Babel) zijn plaatsen waarheen **Judeeërs** – later **Joden** genaamd – verstrooid werden. Het gaat in dit gedeelte dan ook over Efraïm en Juda: “Hij zal een banier omhoogheffen (SV: [oprichten](#)) onder de heidenvolken en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen en hen die vanuit Juda overal verspreid zijn, bijeenbrengen van de 4 hoeken (SV: [de 4 einden](#)) van de aarde. Dan zal de afgunst van Efraïm verdwijnen, en wie Juda in het nauw drijven, zullen uitgeroeid worden. Efraïm zal niet langer jaloers zijn op Juda, en Juda zal Efraïm niet meer in het nauw drijven.” (Jes.11:12-13). Er wordt daar van Juda gezegd dat het naar “de 4 einden van het aardrijk” verstrooid zou worden. Verder moeten wij er rekening mee houden dat – na de verzameling van (de 10 stammen van) Israël in de eilanden en kustlanden van West-Europa – grote groepen Israëlieten alsnog naar andere werelddelen zijn doorgetrokken, te weten naar Noord-Amerika, Zuid-Afrika, Australië en Nieuw Zeeland. Hierop wordt bijvoorbeeld gedoeld in [Jesaja](#) 49:19-21 (de plaats wordt te nauw), in Hosea 2:22a (God zal Israël op de aarde uitzaaien) en ook al in Numeri 24:7 (aan vele wateren – zeeën en oceanen – zullen zij wonen): “Want in uw woeste en uw eenzame plaatsen, en uw verstoord land, gewis, nu zult gij benauwd worden van inwoners; en die u verslonden, zullen zich verre van u maken. Nog zullen de kinderen, waarvan gij beroofd waart, zeggen voor uw oren: De plaats is mij te nauw, wijk van mij, dat ik wonen moge. En gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegeneerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan, en weggeweken; wie heeft mij dan dezen opgevoed? Ziet, ik was alleen overgelaten, waar waren dezen?” (Jes.49:19-21, SV) ... “En Ik zal haar voor Mij in (SV: [op](#)) de aarde ([uit](#)-zaaien en Mij ontfermen over Lo-Ruchama ([wat betekent: “niet ontfermd”](#))).” (Hos.2:22a) ... “Water stroomt uit zijn emmers, zijn zaad krijgt veel water (SV: [zijn zaad zal in vele wateren zijn](#)); zijn koning wordt boven Agag verheven en zijn koningschap verheft zich (SV: [zijn koninkrijk zal verhoogd worden](#))” (Num.24:7). Niet altijd zal met de “eilanden” de nieuwe woonplaats van Israël bedoeld worden. Bij de “de verafgelegen kustlanden (SV: [eilanden](#))” van Jesaja 66:19 zouden wij onder meer moeten denken aan de Indonesische archipel!

Eenmaal in Noord-West-Europa aangekomen, zou Israël **zeer machtig** worden. Wij konden dit reeds opmaken uit 2 Samuël 7:10 (en 1 Kron.17:9, met [dezelfde tekst](#)): “Ik heb aan Mijn volk, aan Israël, een plaats toegewezen en het daar geplant, zodat het in zijn eigen gebied woont en niet meer heen en weer gedreven wordt. En onrechtvaardige mensen (SV: [kinderen der verkeerdheid](#)) zullen het niet meer verdrukken zoals vroeger.” Ook in de reeds meermalen genoemde profetie van Bileam komt dit tot uiting: “Water stroomt uit zijn emmers, zijn zaad krijgt veel water (SV: [zijn zaad zal in vele wateren zijn](#)); zijn koning wordt boven Agag verheven en zijn koningschap verheft zich (SV: [zijn koninkrijk zal verhoogd worden](#)).” (Numeri 24:7). Wij lezen erover in [Jesaja](#) 49:22-26 en ook in Jeremia 31:7, waar Israël het “hoofd van de heidenvolken” genoemd wordt: “Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal Mijn hand opheffen naar de heidenvolken, naar de volken zal Ik Mijn banier omhoogsteken. Dan zullen zij uw zonen brengen in de armen, en uw dochters zullen gedragen worden op de schouder. En koningen zullen uw verzorgers zijn en hun vorstinnen uw voedsters. Zij zullen zich voor u neerbuigen met het gezicht ter aarde en zij zullen het stof van uw voeten likken. U zult weten dat Ik de HEERE ben: zij zullen niet beschaamd worden die Mij verwachten. Zou een machtig man zijn buit ontnomen kunnen worden, of de gevangenen van een rechtvaardige kunnen ontkomen? Maar zo zegt de HEERE: Ja, de gevangenen van een machtig man zullen hem ontnomen worden, en de buit van een geweldpleger (SV: [tiran](#)) zal ontkomen. Wie u ter verantwoording roepen, zal Ik ter verantwoording roepen, uw kinderen zal Ik verlossen. Ik zal hen die u onderdrukken, hun eigen vlees te eten geven, en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden als van jonge (SV: [zoete](#)) wijn. En **alle vlees zal gewaarworden dat Ik, de HEERE, uw Heiland ben, uw Verlosser, de Machtige van Jakob (= Israël c.q. hun stamvader).**” (Jes.49:22-26) ... “Want zo zegt de HEERE: Roept luide over Jakob met vreugde, en juicht vanwege het hoofd der heidenen; doet het horen, lofzingt, en zegt: O HEERE! behoud Uw volk, **het overblijfsel van Israël.**” (Jer.31:7, SV). Wij zullen hierbij moeten denken aan [de vervulling van de zegen die aan Abraham, Izaäk en Jakob werd gegeven](#), waarvan wij een beschrijving vinden in Hosea 2:20-22, “Op die dag zal het geschieden, spreekt de HEERE, dat Ik zal verhoren. Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren. Dan zal de aarde het koren, de nieuwe wijn en de olie verhoren, en die zullen Jizreël verhoren. En Ik

³³ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **NA Christus' (1^{ste}) komst** aangeeft. (noot AK)

zal haar voor Mij in (sv: op) de aarde (uit-)zaaien en Mij (dan) ontfermen over Lo-Ruchama (wat betekent: “niet ontfermd”). Ik zal (dan) zeggen tegen Lo-Ammi: U bent Mijn volk, en hij zal zeggen: *Mijn God!*” In deze zegen ligt de “eerstgeboortezegen” van Izaäk en Jakob aan Efraïm opgesloten. Deze laatste zegen spreekt over “een grote menigte van volken”: “...Ook hij (= Manasse) zal tot een volk worden, ook hij zal aanzien krijgen (sv: ook groot worden); maar toch zal zijn jongste broer (= Efraïm) meer aanzien krijgen (sv: groter worden) dan hij, en zijn nageslacht (sv: zaad) zal tot een grote menigte van volken worden.” (Gen.48:19b). **Tot een grote menigte van volkeren zou Efraïm uitgroeien**, terwijl tegelijkertijd aan Manasse – de oudste zoon van Jozef – werd beloofd dat hij tot een “groot volk” zou worden. We merken nu al op dat de **menigte van volkeren** die aan Efraïm werd toegezegd – in dit geval aan Efraïm als afzonderlijke stam en dus niet als een pars pro toto (= niet als een deel voor het geheel) voor alle 10 stammen – ongetwijfeld zijn vervulling heeft gekregen in het Britse Gemenebest van volkeren.³⁴ Het “grote volk” Manasse vinden wij onmiskenbaar terug in de Verenigde Staten van Amerika.³⁵ De zegen die aan Abraham werd gegeven, moet echter worden onderscheiden van de zogenaamde eerstgeboortezegen. **Aan Abraham had God al eerder beloofd dat zijn zaad tot “een menigte van volken” zou worden:** “Wat Mij betreft, zie, Mijn verbond is met u! U zult (tot een) vader worden van een menigte volken. U zult niet meer Abram heten, maar uw naam zal Abraham zijn, want Ik zal u (tot een) vader van een menigte van volken maken. Ik zal u **uitermate vruchtbaar** maken: Ik zal u tot volken maken en er zullen koningen uit u voortkomen.” (Gen.17:4-6). De zegen aan Abraham is niet de eerstgeboortezegen en heeft daarom betrekking op **alle stammen Israëls**: zij zullen alle tot volkeren uitgroeien, terwijl Efraïm – krachtens zijn eerstgeboortezegen – als enige afzonderlijke stam zelf ook nog eens tot een “gemenebest van volkeren” zou worden. Voor alle volledigheid vermelden wij verder nog dat als God tot Abraham spreekt van een “menigte der volken”, wij niet alleen zullen moeten denken aan de volkeren die voortkomen uit de verschillende stammen, oftewel **het natuurlijke zaad**, maar ook aan de volkeren der gelovigen, **het geestelijke zaad**.

Het is mogelijk dat als God de vergelijking maakt met “het zand dat aan de oever van de zee is”, Hij het eerstgenoemde (natuurlijke) zaad bedoelt en dat als Hij spreekt over de “sterren aan de hemel” Hij verwijst naar het geestelijk nakomelingschap: “zal Ik u zeker **rijk zegenen** en **uw nageslacht zeer talrijk maken**, als de sterren aan de hemel en als het zand dat aan de oever van de zee is. Uw nageslacht (sv: uw zaad) zal de poort van zijn vijanden in bezit hebben (erfelijk bezitten)” (Gen.22:17). In Romeinen 4:11-18 worden beide soorten nakomelingen genoemd: “En hij (= Abraham) heeft het teken van de besnijdenis ontvangen als een zegel van de gerechtigheid van het geloof dat hij had toen hij nog onbesneden was, opdat hij een vader zou zijn van allen die geloven, hoewel zij onbesneden zijn, opdat ook hun de gerechtigheid toegerekend zou worden; en om een vader te zijn van hen die besneden zijn, voor hen namelijk die niet alleen besneden zijn, maar die ook wandelen in de voetsporen van het geloof van onze vader Abraham dat hij had toen hij nog onbesneden was. Want niet door de wet is de belofte aan Abraham of zijn nageslacht (sv: zijn zaad) gedaan dat hij een erfgenaam van de wereld zou zijn, maar **door de gerechtigheid van het geloof**. Immers, als zij die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, is het geloof zonder inhoud geworden en is de belofte tenietgedaan. De wet brengt immers toorn teweeg, want waar geen wet is, is ook geen overtreding. Daarom is het uit het geloof, opdat het zou zijn naar **genade**, met als doel dat de belofte zeker zou zijn voor het hele nageslacht, niet voor dat wat uit de wet alleen is, maar ook voor dat wat uit het geloof van Abraham is, die een vader is van ons allen, zoals geschreven staat: Ik heb u tot een vader van vele volken gemaakt. Dit was hij tegenover Hem in Wie hij geloofd heeft, namelijk God, Die de doden levend maakt, en de dingen die niet zijn, roept alsof zij er waren. En hij heeft tegen alles in gehoopt en geloofd dat hij een vader van vele volken zou worden, overeenkomstig wat gezegd was: Zo zal uw nageslacht (sv: uw zaad) zijn.”

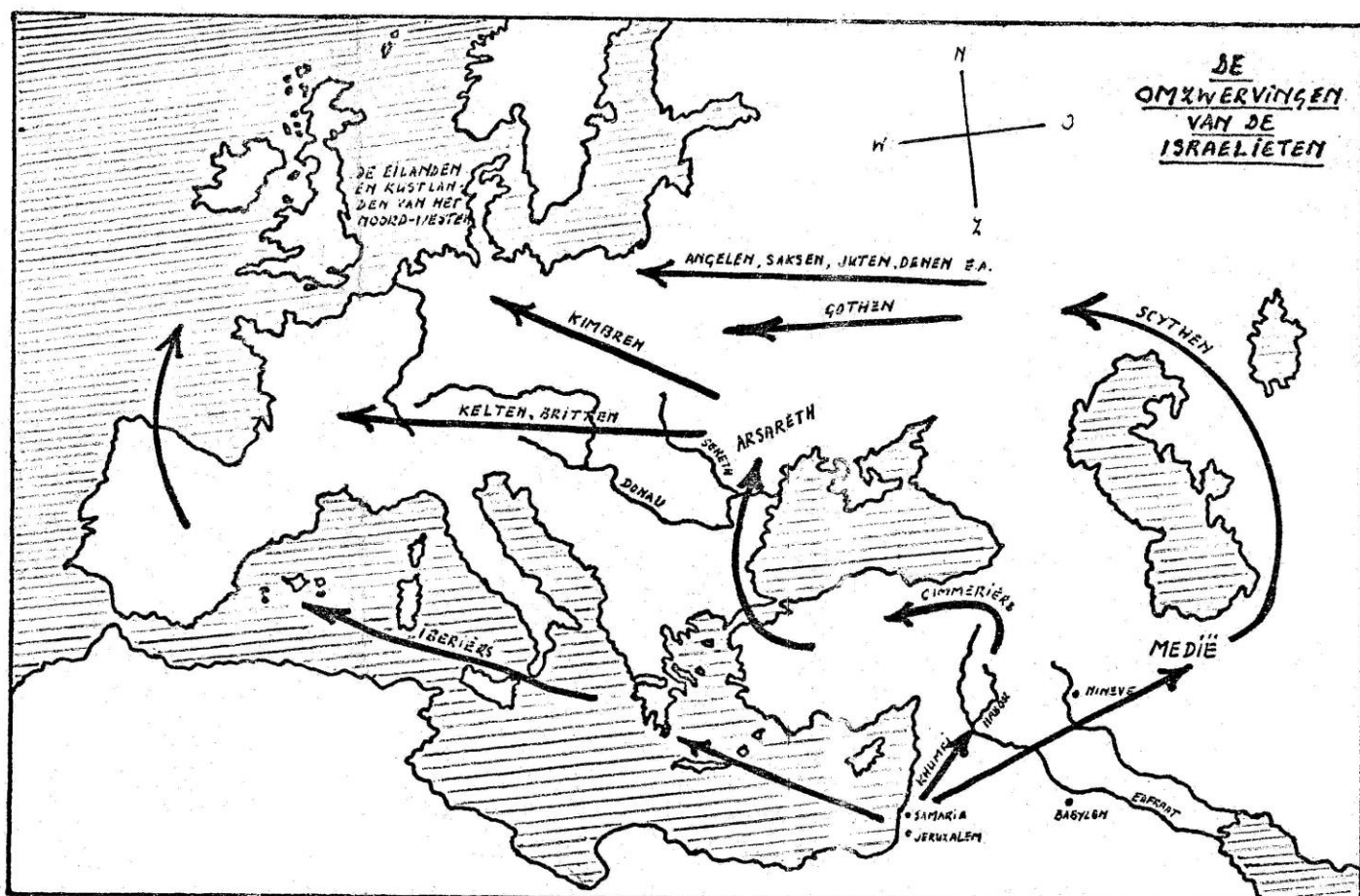
Wij houden ons nu allereerst bezig met het natuurlijk zaad. Later zullen wij zien hoe God uit dit natuurlijke zaad ook velen tot geestelijke kinderen van Abraham heeft gemaakt. Het natuurlijk zaad zou tot vele volkeren worden, die zich zeer vermenigvuldigen en zich zouden verspreiden over de gehele aarde. Profetieën als Hosea 2:22a en Jesaja 49:19-21 sluiten aan bij de beloften die God gedaan heeft aan de aartsvaders: “En Ik zal haar voor Mij in de aarde zaaien (op de aarde uitzaaien) en Mij ontfermen over Lo-Ruchama.” ... “Want in uw woeste en uw eenzame plaatsen, en uw verstoord land, gewis, nu zult gij benauwd worden van inwoners; en die u verslonden, zullen zich verre van u maken. Nog zullen de kinderen, waarvan gij beroofd waart, zeggen voor uw oren: De plaats is mij te nauw, wijk van mij, dat ik wonen moge. En gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegeneerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan, en weggeweken; wie heeft mij dan dezen opgevoed? Ziet, ik was alleen overgelaten, waar waren dezen?” (Jes.49:19-21, sv)

³⁴ Zie eventueel “De geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël”. Voor meer info hierover: <https://vlichthus.nl/de-geschiedenis-van-kelto-saksisch-israel> (noot AK)

³⁵ Zie eventueel “De Verenigde Staten en Groot-Brittannië in de profetieën”. Voor meer info hierover: <https://www.wereldvanmorgen.nl/pdf/booklet/USP-D-1.3.5-Web.pdf> of <https://www.wereldvanmorgen.nl/lezen-boekjes.php?id=22> (noot AK)

Tot hiertoe hebben wij de Bijbel laten spreken. De vraag is nu of de trek van Israël – vanuit haar eerste ballingschapsoord naar Noordwest-Europa, zoals in de profetie van de Bijbel is beschreven – ook bevestigd wordt door de geschiedenis. Is het werkelijk gebeurd?

In de Assyrische spijkerschrift-inscripties, waarin onder andere ook de val van Samaria en de wegvoering van de 10 stammen wordt vermeld, wordt het 10-stammenrijk Israël niet Israël genoemd, maar Bit-Humria en de Israëlieten Khumri, wat later vervormd is tot Cimiri (zie ook wat wij eerder, aan het begin van hoofdstuk 3, zeiden over de naam van Hosea's vrouw, Gomer ³⁶). Deze naamgeving is illustratief voor wat het voor Israël betekende om niet meer Gods volk te zijn (Lo-Ammi, Hos.1:9): *“En Hij zei: Geef hem de naam Lo-Ammi, want u bent niet Mijn volk en Ik zal er voor u niet zijn (sv: zo zal Ik ook de uwe niet zijn).”* Voor de omliggende volkeren heette het 10-stammenrijk al sinds lang niet eens Israël meer. Bit-Humria is afgeleid van Beth-Omri (= Huis van Omri) en Omri, de vader van de goddeloze Achab, was de koning die de staatsinrichting en de wetgeving van Israël op een heidense, wereldse leest schoeide: *“Want men houdt zich aan de verordeningen van Omri en aan alles wat het huis van Achab gedaan heeft. U gaat voort in hun opvattingen, zodat Ik u overgeef aan de verwoesting, en haar inwoners maak tot een aanfluiting. Zo zult u de smaad van Mijn volk dragen”* (Micha 6:16). De Mozaïsche wet werd opzij geschoven. Israël was in alle opzichten een heidens volk gelijk geworden. Alleen de Bijbelschrijvers bleven het volk nog Israël noemen, maar bij de omringende volkeren was dit Israël sinds de revolutie van Omri bekend als het Huis of het land van Omri. Onder de naam Khumri of Cimiri hebben de Israëlieten na hun wegvoering ruim 100 jaar in de twee genoemde streken gewoond, gebieden die eveneens door de Assyriërs waren geannexeerd. Toen kwam de val van Ninevé, in 612 voor Christus, en daarmee het einde van het Assyrische wereldrijk. In de verwarring die toen ontstond, schijnt het deel van de Israëlieten dat woonde aan de rivier Habor dit land in noordwestelijke richting te hebben verlaten. Zie tekening 1: **“De omzwervingen van de Israëlieten”**.



Dit wegtrekken wordt beschreven in het apocriefe boek [IV Ezra \(13:40-46\)](#): Zij zijn “getogen door de nauwe ingangen van de rivier Eufraat” naar het land Assareth (of Arsareth), zo lezen we daar. Waarschijnlijk heeft op dit gebeuren de profetie van Micha 2:13 (sv) betrekking: *“De doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken; zij*

³⁶ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** In het eerste hoofdstuk van zijn boek lezen wij dat de profeet Hosea met “een vrouw der hoerijen”, een hoer dus, moest trouwen (Hosea 1:2). Wij krijgen hier een indruk van hoe ver God kan gaan in wat Hij vraagt van zijn dienstknechten. Hosea gehoorzaamde en nam zich een zekere Gomer tot vrouw (Hosea 1:3). Deze Gomer moest het Huis van Israël, het 10-stammenrijk, uitbeelden dat zich in geestelijke zin ook als een hoer gedroeg en haar Man, de HERE, ontrouw geworden was. De naam Gomer betekent ironisch genoeg “volmaakt”. Wij zullen hierbij in haar geval, als type van het volk Israël, te denken hebben aan “volmaakt in het boze”. Verder kan er in deze naam een aanduiding verborgen zijn dat God een voleinding zou gaan maken met het volk Israël. Merkwaardig is dat de eerste ballingschapsnaam van Israël, Gimira of Gomri (van “het Huis van Omri” – in hoofdstuk 5 komen wij hierover nog te spreken), in het Hebreeuws op dezelfde wijze wordt geschreven als Gomer: “Gmr” (het Hebreeuws kent namelijk geen klinkers). (noot AK)

zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken; en hun koning zal voor hun aangezicht heengaan; en de HEERE in hun spits.” De hier bedoelde “doorbreker” moeten de Babyloniërs – samen met de Mediërs en de Scythen – zijn geweest die Ninevé innamen en verwoestten. De “poort”, hoewel natuurlijk in de eerste plaats een figuurlijke aanduiding voor de “weg der bevrijding” voor de 10 stammen – die toen dus bekend stonden als de Cimiri – is ook letterlijk op te vatten, namelijk als verwijzing naar de “nauwe ingangen van de Eufraat”, de nauwe dalen waar de Eufraat ontspringt. Volgens een andere profetie, Nahum 2:2 (SV), zou met de val van Ninevé **de verlossing van Israël** beginnen!: “Want de HEERE heeft de hovaardij (= hoogmoed) Jakobs afgewend, gelijk de hovaardij Israëls; want de ledigmakers (= de Assyriërs met hun grote heirlegers, die alles gerookd en ledig gemaakt hebben) hebben ze ledig gemaakt (de zin is: zij hebben Juda en Israël ledig gemaakt; dat is, zij hebben hun land woest gemaakt en uitgeplunderd), en zij hebben hun wijnranken verdorven.” Een gedeelte van de Israëlieten, die aan de Habor woonden, was trouwens al eerder uit die streek vertrokken. De Assyrische inscripties maken melding van een opstand van de Gimira (Cimiri) in 679 voor Christus, onder leiding van een zekere Teuspa. En uit Griekse bronnen weten wij dat groepen van dezelfde naam, in diezelfde tijd, in Klein-Azië (het huidige Turkije) binnendringen. Naar hun Griekse naam worden zij Cimmeriërs genoemd.

27 Zoals wij uit het apocriefe boek IV Ezra weten, trokken de Israëlieten (als Cimiri of Cimmeriërs, zo mogen wij aannemen) naar het land Arsareth. Het is vrijwel zeker dat dit een gebied is in het huidige Roemenië, waar een rivier stroomt die nog altijd de naam Siret of Seret draagt (een zijrivier van de Donau, zie tekening 1). Arsareth betekent “gebergte van de Sereth”. Vanuit het gebied van de Sereth zijn zij vervolgens omstreeks 500 voor Christus verder westwaarts getrokken om in West-Europa te verschijnen als Kimbren (in meer noordelijke streken, zoals Noord-Duitsland) en als Kelten (in meer zuidelijke streken, zoals Zuid-Duitsland en Frankrijk). Groepen Kimbren en Kelten staken ook over naar Engeland en Ierland.³⁷

Behalve deze Israëlieten zijn er ook andere groepen naar West-Europa getrokken. De Israëlieten die in de steden der Meden woonden zijn, na de ondergang van Assyrië, als Scythen langs verschillende wegen Zuid-Rusland binnengevallen. De naam Scyth betekent zoiets als “zwerfer” of “tentbewoner”; het Hebreeuwse woord “Sukoth” of, zonder klinkers, “Skth” betekent “tent”. In Hosea 12:10 sprak God tot Israël: “Ik zal u weer in tenten doen wonen”. Later laten deze Scythen ook nog van zich spreken als Gothen. **Verder is een aantal Germaanse stammen, zoals de Angelen, de Saksen, de Schotten, de Juten en anderen ook van deze Scythen afkomstig.**

Een verhaal apart vormen daarnaast de zogenaamde “zee-migraties” van de Israëlieten die al vóór de ballingschap aanvingen, waarschijnlijk al tijdens Israëls verblijf in Egypte.³⁸ Uit de volkstellingen in de woestijn kunnen wij bijvoorbeeld afleiden dat een groot deel van de stam Simeon in die tijd is “verdwenen” (vergelijk Numeri 1:23 met 26:14, SV): “Hun getelden van de stam van Simeon waren **59.300**” en, wat later: “Dat zijn de geslachten der Simeonieten: **22.200**”.

Door de Middellandse Zee, via Griekenland en Spanje, kwamen groepen Israëlieten, onder anderen Iberiërs, naar Ierland. Op de kaart van de omzwervingen vindt u de verschillende, hier beschreven, trektochten aangegeven.

Uit dit beknopte overzicht moge duidelijk zijn geworden dat de geschiedenis de Bijbelse profetieën – aangaande de noord-westwaartse trek van de Israëlieten – bevestigt en **dat gesteld mag worden dat het oude Efraïm-Israël voortleeft in de Angelsaksische en Keltische volkeren** rondom de Noordzee, waaronder Nederland en hun broedervolkeren elders in de wereld (in Noord-Amerika, Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika).³⁹ Een groot aantal andere profetieën zal “tot leven” komen, waaronder de zegeningen voor de afzonderlijke stammen, uitgesproken door Jakob en Mozes. Ons inzicht in de heilsgeschiedenis zal worden verdiept, als wij de Israël-identiteit van deze volkeren voor waar aannemen. In het volgende hoofdstuk zal dit ook blijken.

6

De bekering van Israël

Wij hebben inmiddels vastgesteld dat in de profetieën van de Bijbel sprake is van **een westwaartse trek van Israël**, nadat het door Assyrië was weggevoerd. Diezelfde profetieën vertellen ons ook dat Israël zich na haar wegvoering weer **tot God zou bekeren** en dit zou gebeuren in de nieuwe woonplaats waarheen zij zou trekken. Ook in het boek Hosea wordt ons dit meegedeeld. Zoals bijvoorbeeld in Hosea 13:15 (SV), waar wordt gezegd, dat Efraïm-Israël uiteindelijk vrucht zal dragen – tot **geestelijke vruchtdracht** zal komen – maar eerst moet hij weggevoerd worden (met de verdorrende “oostenwind”, naar het westen dus): “Want hij zal vrucht

³⁷ Zie noot 34.

³⁸ Over dit boeiende onderwerp kan ik het volgende boek aanbevelen: “**Onbekend Israël – van David tot vandaag**”, zie voor meer info hierover: <https://vlichthus.nl/onbekend-israel-van-david-tot-vandaag> (noot AK)

³⁹ De gegevens over de migraties van de Israël-stammen in dit hoofdstuk zijn voornamelijk ontleend aan de artikelenserie “Hoe Israël naar Brittannië kwam” van W.E. Filmer, verschenen in het blad “Een Nieuw Geluid” in 1977. (noot HS)

voortbrengen onder de broederen; doch er zal een oostenwind komen, een wind des HEEREN, opkomende uit de woestijn; en zijn springader (HSV: bron) zal uitdrogen, en zijn fontein zal verdrogen....” Een juistere vertaling van deze tekst is: **“Hoewel hij vrucht zal voortbrengen..., toch zal er een oostenwind komen...”** In Hosea 2:13 staat dat God Israël zal lokken en voeren in de “woestijn der volken” (over deze woestijn spraken wij al eerder in hoofdstuk 5 ⁴⁰) en dáár – aan het eind van die woestijnreis (Hosea 2:14a); als zij in een vruchtbaar land is aangekomen – zal Hij tot haar hart spreken (wat wijst op [het overtuigingswerk van de Heilige Geest](#)): **“Daarom, zie, Ikzelf ga haar lokken, haar de woestijn in leiden, en naar haar hart spreken. Ik zal haar daarvandaan haar wijngaarden geven, en het Dal van Achor tot een deur van hoop”** (Hosea 2:13-14a). En in Hosea 12:10 zegt God, dat Hij Israël wederom in tenten zal doen wonen – zij zullen dus wederom een zwervend bestaan moeten leiden – maar daarna zal Hij **Zich weer aan hen openbaren**: **“Maar Ik ben de HEERE, uw God, sinds het land Egypte. Ik zal u weer in tenten doen wonen zoals in de dagen van de samenkomst. 11. En Ik zal tot de profeten spreken, en Ik zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken.”** (Hosea 12:10-11)

28

Is dit nu allemaal al vervuld, zal nu vast de vraag zijn, en zo ja, waar, wanneer en wat weten wij daarvan? Laat ons, om op deze vragen een antwoord te krijgen, eerst gaan naar Jeremia 3:8: **“Maar Ik zag, toen Ik vanwege alles waarin het afvallige Israël overspel had gepleegd, haar weggestuurd had en haar een echtscheidingsbrief (sv: scheidbrief) gegeven had, dat Juda, haar trouweloze zuster, niet bevreesd werd. Zij ging zelf ook hoerrij bedrijven.”** Daar zegt God dat de wegvoering van het 10-stammenrijk in Assyrische ballingschap beschouwd moet worden als de wegzending van een overspelige vrouw door haar man, met een “scheidbrief” (= verstoting). God verbrak Zijn huwelijk met Israël vanwege haar onbekeerlijkheid. Ook en met name nog wel in **het boek Hosea wordt over de band tussen God en Israël gesproken als over een huwelijk**. En ook in Hosea wordt over de verstoting of wegzending van Israël gesproken (denk aan Lo-Ammi, wat betekent: niet Mijn volk). In Jesaja 50:1 lezen wij vervolgens dat er een tijd zou komen dat God deze scheidbrief ongedaan zou maken, zou “verscheuren”: **“Zo zegt de HEERE: Waar is de echtscheidingsbrief van uw moeder waarmee Ik haar weggezonden heb? Of wie van Mijn schuldeisers is het aan wie Ik u verkocht heb? Zie, om uw ongerechtigheden bent u verkocht, om uw overtredingen is uw moeder weggezonden.”** Dat is namelijk de zin van de vraag: “Waar is de scheidbrief...?” Wat nu voor een menselijk huwelijk geldt, geldt ook voor **het huwelijk van God met Israël**: ondanks de scheidbrief blijft een vrouw aan haar (ex-)man verbonden tot aan diens dood: **“Want de gehuwde vrouw is door de wet gebonden aan de man zolang hij leeft. Als de man echter gestorven is, is zij ontslagen (sv: vrijgemaakt) van de wet die haar aan de man bond”** (Rom.7:2). God is altijd de eerste Die Zich aan Zijn eigen wetten houdt! Als een getrouwde vrouw echter “van een andere man” wordt, terwijl haar wettige echtgenoot nog leeft, pleegt zij **overspel**: **“Daarom dan, als zij de vrouw van een andere man wordt terwijl haar man leeft, zal zij een overspelige genoemd worden. Als haar man echter gestorven is, is zij vrij van de wet, zodat zij geen overspelige is als zij de vrouw van een andere man wordt”** (Rom.7:3). Dit is al het geval als zij tijdens haar huwelijk ontrouw wordt en gemeenschap heeft met een andere man en het wordt alleen nog maar erger als zij na een scheidbrief te hebben ontvangen met die andere man, of met nog weer een ander, een huwelijk aangaat. Nadat de vrouw overspel heeft gepleegd en berouw heeft, kàn haar man haar weer in genade aannemen (zo deed God bijvoorbeeld met Juda): **“Daarom zei de HEERE tegen mij: Het afvallige Israël heeft zichzelf nog rechtvaardig doen lijken, vergeleken bij het trouweloze Juda (sv: De afgekeerde Israël heeft haar ziel gerechtvaardigd, meer dan de trouweloze Juda)”** (Jer.3:11). Dit kan echter niet als hij haar al een scheidbrief heeft gegeven en heeft weggezonden. Dit alles lezen wij in Deuteronomium 24:1-4: **“Wanneer een man een vrouw genomen heeft en met haar getrouwd is, en het gebeurt dat zij geen genade meer vindt in zijn ogen, omdat hij iets schandelijks aan haar gevonden heeft, en hij haar een echtscheidingsbrief (sv: scheidbrief) schrijft, die in haar hand geeft en haar uit zijn huis wegstuurt, 2. en als zij dan uit zijn huis vertrekt, weggaat en de vrouw van een andere man wordt, 3. en die laatste man ook een afkeer van haar krijgt, haar een echtscheidingsbrief schrijft, die in haar hand geeft en haar uit zijn huis wegstuurt, of als die laatste man, die haar voor**

⁴⁰ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** In de al eerder aangehaalde tekst van Hosea 8:8 lezen wij dat **Israël (de 10 stammen)** in de gebieden van de heidenvolkeren verzeild zou raken. Maar Hosea 9:17 preciseert wat het lot van Israël zou zijn en zegt dat Israël zal “omzwerven” onder de heidenvolkeren, wat dus zeggen wil: van de ene plaats naar de andere gaan (de verwerping door God, waarover in dit vers ook gesproken wordt zal, zo zullen wij nog zien, maar tijdelijk zijn). Wij moeten ons daarbij kennelijk een “trektocht” voorstellen, want in Hosea 12:10 wordt de tijd die dan aanbreekt voor de 10 stammen vergeleken met de woestijnreis onder Mozes. Uit deze tekst kunnen wij ook afleiden dat het **Israël van de 10 stammen** gedurende zekere tijd weer als een nomadenvolk zou moeten leven. Trouwens, ook al eerder in Hosea wordt, als het gaat over de tijd na de wegvoering, herinnerd aan het verblijf in de woestijn aan het begin van Israëls geschiedenis, namelijk in Hosea 2:13, een tekst waar wij nog op terug zullen komen (merk nu reeds op dat God met de wegvoering van de 10 stammen toch een liefdevolle bedoeling had; het woord “lokken” duidt daarop). En zo gebeurt het ook, volgens Ezechiël 20 vers 35-36. Hier wordt het verblijf van Israël in de “woestijn van het land Egypte” (vers 36) gesteld tegenover het verblijf van Israël in de “woestijn der volkeren” (vers 35). Deze laatste woestijn is dus zinnebeeldig bedoeld.

Verder wordt in Jeremia 31:2 gezegd dat Israël na haar wegvoering **genade zal vinden “in de woestijn”**. Uit het feit dat zij niet alleen in het boek Hosea gevonden wordt, volgt dat het hier niet zomaar om een toevallige vergelijking gaat. Het is als het ware een herhaling van de geschiedenis. En er moeten ook overeenkomsten zijn tussen de eerste woestijnreis en de omzwervingen en tochten van **het Israël van de 10 stammen** door de “woestijn der volkeren”. Op zijn minst wel één overeenkomst, namelijk dat het niet allemaal op niets uitloopt – “Israël lost op in de heidenvolkeren” – maar dat aan het eind van de woestijntijd dit Israël als volk een nieuwe woonplaats, een nieuw Kanaän, zal hebben bereikt! De vraag is dan: Waar hebben wij deze nieuwe woonplaats te zoeken? (noot AK)

zichzelf tot vrouw genomen heeft, sterft, ⁴¹ dan mag haar eerste man, die haar heeft weggestuurd, haar niet terugnemen om hem tot vrouw te zijn, nu zij **onrein geworden** is; want dat is voor het aangezicht van de HEERE een gruwel. U mag geen zonde brengen over het land (sv: alzo zult gij het land niet doen zondigen) dat de HEERE, uw God, u als erfelijk bezit geeft.” Voor de volledigheid is hier nog aan toegevoegd dat de man – als hij zijn vrouw om een andere reden dan overspel heeft weggezonden (het moet wel om “iets schandelijks” gaan!) en de vrouw heeft ook daarna géén overspel gepleegd – haar in dit geval wel kan terugnemen (let op de woorden “nu zij onrein geworden is” [Deut.24:4], wat teruggrijpt op “de vrouw van een andere man” worden, wat overspel betekent [Deut.24:2]; als hiervan geen sprake is kan de man haar terugnemen).

29 Wat is er nu met Israël gebeurd? **Israël pleegde overspel door niet God maar de Baäls na te lopen**. En ondanks herhaald waarschuwen ging zij daarmee maar door, totdat bij God de maat vol was en Hij haar een scheidbrief gaf en haar wegzond in de Assyrische ballingschap. Deze scheidbrief kon overeenkomstig Gods eigen Woord niet meer ongedaan gemaakt worden (omdat het om overspel ging) TENZIJ DAT DE MAN – **God Zelf** – ZOU STERVEN!!! Toch lieten wij in Jesaja 50:1a dat er een tijd zou komen dat de scheidbrief wel tenietgedaan zou zijn of zijn waarde zou hebben verloren!: “Zo zegt de HEERE: Waar is de echtscheidingsbrief (sv: scheidbrief) van uw moeder waarmee Ik haar weggezonden heb? Of wie van Mijn schuldeisers is het aan wie Ik u verkocht heb?” Wat dan? Zou God Zijn eigen wet breken of, maar dat lijkt helemaal absurd, zou God dan zijn gestorven? En, om op dit laatste nog even in te gaan, hoe zou God, na te zijn gestorven, Israël Zelf weer als vrouw aan kunnen nemen?

Het meest verbazingwekkende is echter gebeurd: **God is GESTORVEN!** Toen Jezus Christus stierf aan het kruishout van Golgotha, was het **God Zelf** Die stierf! Jezus was ten volle mens, maar ook ten volle God. Hij was Immanuël, “God met ons”. Filippensen 2:6 leert ons dat **Hij was en is God**: “Die (= Christus Jezus), terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn.” Het geheimenis van de Goddelijke Drie-eenheid ⁴¹ en het wonder van de vleeswording maakten het mogelijk dat de onsterfelijke God kon sterven! De reikwijdte van Christus’ kruisdood op Golgotha zal een mens hier op aarde nooit ten volle kunnen vatten en één van die onbekende en vergeten aspecten van dit centrale gebeuren in de wereldgeschiedenis is **dat Christus’ sterven de scheidbrief – aan het Israël van de 10 stammen gegeven – ongeldig maakte** en het aldus mogelijk maakte voor dit Israël om terug te keren tot haar Man. Als dit tot ons is doorgedrongen, hoe vol betekenis zijn dan de woorden van Johannes de Doper in Johannes 3:29!: “Wie de bruid heeft, is de Bruidegom, maar de vriend van de Bruidegom, die erbij staat en hem hoort, verblijdt zich zeer over de stem van de Bruidegom. Deze blijdschap van mij nu is volkomen geworden.” Waarom sprak Johannes eerst over “**de bruid**”? Waarom moest deze erbij gehaald worden om het verschil tussen Jezus en Johannes de Doper aan te geven? Christus stierf en bracht heil en verlossing aan heel het mensdom. Maar laat ons er niet aan voorbijgaan dat het eerste doel van Jezus’ kruisdood was: “om op te richten de stammen van Jakob en om hen die van Israël gespaard werden (sv: de bewaarden in Israël), terug te brengen”, zoals in Jesaja 49:6b staat (waar daarna als tweede doel wordt genoemd: “een Licht voor de heidenvolken” en “Heil voor alle volkeren der aarde”). Daarom horen wij Zacharias bij de geboorte van Johannes de Doper ook profeteren over verlossing voor Israël om God te dienen (Luk.1:68-79) en waren de woorden die de hogepriester Kajafas sprak ook zo belangrijk (Joh.11:49-52):

- “Geprezen zij de Heere, de God van Israël, want Hij heeft naar Zijn volk omgezien en er verlossing voor tot stand gebracht. En Hij heeft een hoorn van zaligheid voor ons opgericht in het huis van David, Zijn knecht, zoals Hij gesproken had bij monde van Zijn heilige profeten, die er door de eeuwen heen geweest zijn, namelijk verlossing van onze vijanden en bevrijding uit de hand van allen die ons haten, om barmhartigheid te bewijzen aan onze (voor)vaderen en te denken aan Zijn heilig verbond, de eed die Hij aan Abraham, onze vader, gezworen heeft om ons te geven, dat wij, verlost uit de hand van onze vijanden, **Hem zouden dienen** zonder vrees, **in heiligheid en gerechtigheid** voor Hem alle dagen van ons leven. En jij, kind (= Johannes de Doper), zult een profeet van de Allerhoogste genoemd worden, want je zult voor het aangezicht van de Heere uit gaan om Zijn wegen gereed te maken, en om Zijn volk kennis van de zaligheid te geven in de vergeving van hun zonden, door de innige gevoelens van barmhartigheid van onze God, waarmee de Opgang uit de hoogte naar ons omgezien heeft, om te verschijnen aan hen die gezeten zijn in duisternis en schaduw van de dood, en om onze voeten te richten op de weg van de vrede.” (Luk.1:68-79).
- “En één uit hen, namelijk Kajafas, die datzelfde jaar hogepriester was, zei tot hen: Gij verstaat niets; En gij overlegt niet, dat het ons nut is, dat één mens sterft voor het volk, en het gehele volk niet verloren ga. En dit zei hij niet uit zichzelf; maar, zijnde hogepriester van datzelfde jaar, profeteerde hij, dat Jezus sterven zou voor het volk; En niet alleen voor dat volk, maar opdat Hij ook de kinderen Gods, die verstrooid waren, tot één zou vergaderen.” (Joh.11:49-52, sv)

Uit de toelichting die Johannes op deze profetie geeft blijkt dat de discipelen des Heren wisten dat **het Israël van de 10 stammen** niet afgeschreven en in de volken opgegaan was, ook al waren toen sedert de wegvogering al meer dan 700 jaren verstreken. “Niet alleen voor dat volk” – het Joodse volk – zou Jezus sterven, maar ook voor “de kinderen Gods die verstrooid waren”, om ze “tot één (lichaam) te vergaderen” (sv) (namelijk, dat

⁴¹ Zie noot 23.

van de Christelijke Gemeente). Over het heil voor het mensdom wordt in dit gedeelte zelfs niet gesproken. De hier bedoelde “kinderen Gods” zijn natuurlijk geen gelovigen uit de heidenen, want die waren er toen nog niet in grote getale. Het gaat hier om kinderen Gods naar het vlees, **het natuurlijk nageslacht van Abraham**. Let er ook op dat er staat “verstrooid waren”, voltooid verleden tijd, wat duidt op iets dat al gebeurd was toen Kajafas deze woorden uitsprak. Trouwens, wat zei Jezus Zelf in Mattheüs 15:24 (?), “*Hij antwoordde en zei: Ik ben alleen maar gezonden naar de verloren schapen van het huis van Israël.*” Hij zond Zijn discipelen later naar alle delen van de aarde, maar Zelf was Hij, strikt genomen, slechts gezonden tot “*de verloren schapen van het huis Israël*” (= **het 10-stammenrijk**)! Wat zelfs de mogelijkheid inhoudt dat Jezus in de nieuwe woonplaats van Israël heeft verkeerdt ⁴² (lees hiervoor, onder andere, “Stonden Zijn voeten op Engelse bodem?”, van DWL Milo), maar in ieder geval een toespeling is op het verbreken van de “scheidbrief-doem” die op de 10 stammen lag! En als Hij later, na Zijn opstanding, tot de apostelen zegt dat zij het Evangelie moeten prediken “*tot aan het uiterste van de aarde*” (Hand.1:8), zou Hij dan niet in de allereerste plaats bedoeld hebben **West-Europa**?

Uit het voorgaande zal nu duidelijk geworden zijn dat – waar de dood van Christus er eerst tussen moest komen – de bekering van de 10 stammen een overgaan tot het Christelijk geloof zou moeten inhouden!

30 Toen de scheidbrief van het Huis van Israël eenmaal door Christus’ dood tenietgedaan was en dit volk (deze volkeren, beter gezegd) tot haar God kon terugkeren, kon dit – omdat dan de Nieuwe (tijds)Bedeling ⁴³ is aanbroken – alleen maar betekenen dat zij zich tot Christus zouden bekeren. De geschiedenis leert ons dat dit ook gebeurd is!

Want al in de Apostolische eeuw gaan er vanuit Palestina zendelingen naar Engeland om te prediken tot de Britten en de Kelten. Jozef van Arimathea, Simon de Zeloot en zelfs Paulus (die ook in België schijnt te zijn geweest!), om maar enige bekende namen te noemen, hebbend in Engeland gewerkt, zo weten wij uit verschillende historische bronnen. En vanuit Engeland stak men over naar Ierland. Ook in Zuid-Frankrijk is al in die tijd het Evangelie gebracht, naar verluidt en onder andere door Lazarus en zijn beide zusters. Een leerling van Barnabas – Beatus of Suetoniüs – ging in die tijd al van Engeland naar Zwitserland en predikte daar, terwijl een Ierse zending, Mansuetus genaamd, eveneens in de eerste eeuw naar de West-Balkan ging om daar te prediken tot de Gothen, een Israëlvolk dat toen nog op weg was naar het Westen. ⁴⁴

Tot een massale bekering tot het Christendom kwam het in de landen rond de Noordzee – waar de Israël-volkeren hun nieuwe woonplaats hadden gevonden; zie het vorige hoofdstuk – echter pas na ongeveer het jaar 658. Dit jaartal noemden wij reeds in hoofdstuk 4 ⁴⁵ en wij veronderstelden daar dat omstreeks deze tijd de straf tijd over Israël zou aflopen. De geschiedenis bevestigt de juistheid van deze veronderstelling. Nadat 7 tijden verstreken waren, begon God opnieuw Zijn oude volk Israël, dat nu woonde in het westen (West-Europa), genadig te zijn. De Evangelie-arbeid werd vanuit Engeland – waar een eenvoudiger en zuiverder Christendom gevonden werd dan in Rome – op het vasteland van West-Europa omstreeks 600 na Christus opnieuw ter hand genomen. De Ierse zendelingen Columbanus, Gallus en Kilianus werkten in Frankrijk, Zwitserland en Duitsland. In Nederland (en België) predikte Eligius (gestorven in 660), maar tot een doorbraak kwam het pas toen de Engelsman Willibrord hier het Evangelie begon te verkondigen (in 690). Later kwam ook “Bonifatius”, die zijn werkgebied tot heel Duitsland uitbreidde, en weer later de Fries Ludgerus, onder wie het volk der Saksen (de Saxons, “zonen van Izak”) tot bekering kwam. Ansgarius werd de “apostel van het Noorden”: Denemarken, Noorwegen en Zweden. ⁴⁶

Nu komen wij tot de behandeling van de belangrijkste teksten uit het boek Hosea, namelijk die teksten welke handelen over deze bekering van Israël in het Westen. De eerste profetische uitspraak hierover vinden wij in Hosea 1 vers 10: “*Toch zal het aantal Israëlieten (sv: het getal der kinderen Israëls) zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten en niet geteld kan worden. En het zal gebeuren dat in de plaats waar tegen hen gezegd is: U bent niet Mijn volk, tegen hen gezegd zal worden: (HSV: Gij zijt) **Kinderen van de levende God**.*” Ondanks hun (tijdelijke) verwerping zullen de Israël stammen toch zeer vermenigvuldigen en tot grote volkeren worden. Dit is geschied in hun nieuwe woonplaats in West Europa. Het is de vervulling van de zegen door God aan Abraham

⁴² Over dit boeiende onderwerp gaat het, onder andere, ook in dit boek: “**Onbekend Israël – van David tot vandaag**”, zie voor meer info hierover: <https://vluchthus.nl/onbekend-israel-van-david-tot-vandaag/> (noot AK)

⁴³ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **NA Christus’ (1^{ste}) komst** aangeeft. (noot AK)

⁴⁴ Deze gegevens zijn ontleend aan “The hidden centuries” van G. Taylor. (noot HS)

⁴⁵ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Het Israël van de 10 stammen diende de Baäls sinds de dagen van Achab (1Kon.16:31) dat is ongeveer 197 jaar (van 919 tot 711 voor Christus). Rekenen wij, omdat de reden die opgegeven wordt voor Israëls ballingschap een zwaardere zonde was, niet met een strafperiode van een zevende deel – zoals voor Juda gold – maar van een **zevenvoud**, dan zou de straf tijd voor Israël tot omstreeks 658 na Christus hebben geduurd. Van 722 voor Christus, 7x197=1379 jaar verder, brengt ons in het jaar 657/658 van onze jaartelling. En dan zijn we in de tijd aangekomen dat in West-Europa **een geestelijk ontwaken** plaats heeft. In de 7^{de} eeuw gaan opnieuw vele predikers – vanuit Engeland en Ierland – in geheel West-Europa het Evangelie prediken en begint de Christelijke godsdienst zich hier voorgoed te vestigen. (noot AK)

⁴⁶ Deze gegevens zijn voornamelijk ontleend uit “Geschiedenis der Christelijke Kerk” van W. Leipoldt. (noot HS)

gegeven, welke zegen nimmer in het Oudtestamentische tijdvak vervuld werd (Israël bleef in Palestina toch maar een betrekkelijk klein volkje): *“Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan de oever der zee is; en uw zaad zal de poort van zijn vijanden erfelijk bezitten”* (Gen.22:17, sv). Opmerkelijk is dat Hosea hier alleen maar spreekt over *“het zand van de zee”* en **niet** over *“de sterren aan de hemel”*. Dit duidt erop dat het hier om **natuurlijke nakomelingen** gaat en niet om het geestelijk nakomelingschap (alle gelovigen). De tekst hierboven (Hos.1:10) vermeldt verder dat er een tijd zou komen dat voor deze Israëlieten niet langer zou gelden *“Lo-Ammi (= niet Mijn volk)”*, maar dat zij weer de **“kinderen van de levende God”** genoemd zouden worden: *“Zeg tegen uw broeders: Ammi (= Mijn volk)”* (Hos.1:12a). God zou ze opnieuw **“Mijn volk”** noemen. Dit wil dus zeggen dat zij in grote getale, met massa's tegelijk, **tot bekering** zouden komen. Dit is vervuld toen onze volkeren zich tot Christus bekeerden en de heidense goden de rug toekeerden. Dat de levende God sindsdien met hen was – want dat vloeit voort uit het *“Mijn volk”* zijn – dat vertelt ons de geschiedenis. Het kwam vooral tot uiting na de Kerkhervorming van de 16^{de} eeuw. Hoe groot was eens de macht van het kleine Nederland. Hoe machtig is het Britse wereldrijk voor lange tijd geweest, het rijk waarin de zon nooit onderging. En toen haar macht begon te tanen (= minder werd), rees de ster van dat grote “broedervolk” (Manasse), de Verenigde Staten van Amerika. Nog altijd (geschreven rond 1986, zie de inleiding – AK) domineren de Protestants-Christelijke, Angelsaksische volkeren (**de Israëlvolkeren**) de wereld. Nog altijd is de rest van de wereld van hen afhankelijk, zelfs het atheïstische “Oostblok”. Nog altijd wordt de wereld door Jozef gevoed (vergelijk Gen.22:18, sv): *“En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.”* Maar wat tot voor kort gold – *“uw zaad zal de poort van zijn vijanden erfelijk bezitten”* (Gen.22:17b, sv) – lijkt nu voorbij te zijn. Doch ook dit is door het profetisch Woord voorzegt. In de eindtijd zou Israël opnieuw afvallig worden en daarom veel van haar macht verliezen. Een zeer donkere tijd zal zij dan tegemoet gaan, de tijd van **“de benauwdheid van Jakob”** ⁴⁷: *“Wee! Want die dag is groot, er is er geen als hij (sv: **O wee! want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is**). Het is een tijd van benauwdheid voor Jakob (= Israël), toch zal hij daaruit verlost worden”* (Jer.30:7, lees ook nog [Ezechiël 38+39](#) en [Joël 2](#) [de links zijn studies met uitleg]). **Deze tijd staan wij nu op het punt om in te gaan.** Wij komen hier later nog over te spreken.

Nu houden we ons bezig met de tijd van **de bekering van Israël**, die dus ongeveer in 658 na Christus begon. Ook in Hosea 2:6 lezen wij hierover: *“Zij zal haar minnaars najagen, maar hen niet inhalen (sv: **En zij zal haar boelen** ⁴⁸ **nalopen, maar dezelve niet aantreffen**); hen zoeken, maar hen niet vinden. Dan zal zij zeggen: Ik ga, ik keer terug naar mijn vorige Man, want toen had ik het beter dan nu.”* Op een gegeven moment zou Israël zeggen: *“Ik keer terug naar mijn vorige Man”*, en zich dus **bekeren**. De hier gebruikte woorden herinneren ons aan wat de verloren zoon (in de gelijkenis van Jezus) zei: *“Hoeveel dagloners (sv: **huurlingen**) van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom om van honger. Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u”* (Luk.15:17b-18). De heilshistorische uitleg van deze gelijkenis doet ons deze “verloren zoon” dan ook kennen als het type van de “verloren schapen Israëls” (de oudste zoon typeert het Joodse volk). Betekent het nu dat Israël met deze terugkeer weer de “vrouw van God” wordt? Ja en neen. Wij hebben er al bij stilgestaan dat **Christus kwam om heil te brengen aan alle volkeren der aarde**, niet alleen heil aan de Israëlnaties maar ook aan de overige volken. De vrouw van God (tevens van Christus) wordt in de Nieuwe (tijds)Bedeling gevormd door alle oprechte gelovigen uit zowel Israël als uit de heidenen. Wij moeten voor ogen houden dat er altijd sprake is van voortgang in Gods werk. In de eindtijd zal dit blijken, als de stap gemaakt wordt **van Gemeente naar Bruidsgemeente**. Wie geen gelijke tred wil houden met God in de afwikkeling van Zijn Raadsplan der eeuwen, zal “verachten in de genade” (= geestelijk gezien in verval geraken)! In de Nieuwe (tijds)Bedeling is Israël dus niet langer alleen, maar samen met alle andere volkeren **de vrouw van Christus**, dat wil zeggen: het gelovige deel van Israël en het gelovige deel van de andere volken. Hier hebt u die “rol-overname” van Israël door de Christelijke Gemeente, waarover wij al eerder spraken in hoofdstuk 1. ⁴⁹ In het Boek [Ruth](#) wordt deze rol-overname voorgesteld door de vervanging van Machlon door Ruth. Het teken van het Nieuwe Verbond is niet de besnijdenis van het vlees, maar de besnijdenis van het hart. Het gelovige Israël is er overigens niet minder de “vrouw van God” om, als zij dit is samen met de gelovigen uit de heidenvolken. Want Christus zou *“die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens scheppen en zo vrede maken.”* (Ef.2:15b)

Dan gaan wij nu naar één van de mooiste gedeelten van het Boek: **Hosea 2 vers 13-16:**

⁴⁷ Zie eventueel ook nog onze (deel)studie [“De benauwdheid van Jakob”, deel 1](#) en [“De benauwdheid van Jakob” deel 2](#) van H. Siliakus. (noot AK)

⁴⁸ Haar boelen = Degenen met wie zij (geestelijk gezien) in overspel leeft. (noot AK)

⁴⁹ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Het zal blijken dat door dit thema ook de Nieuwtestamentische Gemeente van Christus in het vizier komt. Niet in parallelie, maar door een historisch “samenvallen” of door een mysterieuze “rol-overname”, zo men wil. Over de [Bruijloft van het Lam](#) wordt weliswaar niet gesproken, maar er wordt wel naar verwezen (in Hosea 2:18-19). Dit samenvallen van de geschiedenis van Efraïm-Israël (= het 10-stammenrijk van het “huis van Israël”) met de geschiedenis van de Gemeente/Kerk van Jezus Christus, waarop wij als het zover is uitgebreid zullen ingaan komt – behalve in de desbetreffende teksten en tekstgedeelten – ook op een andere, bijzondere wijze aan de orde. (noot AK)

- “Daarom, zie, Ikzelf ga haar lokken, haar de woestijn in leiden (sv: [en zal haar voeren in de woestijn](#)), en naar (beter: [tot](#)) haar hart spreken. 14. Ik zal haar daarvandaan haar wijngaarden geven, en het Dal van Achor tot een deur van hoop. Daar zal zij zingen als in de dagen van haar jeugd, als op de dag dat zij wegtrok uit het land Egypte. 15. Op die dag zal het gebeuren, spreekt de HEERE, dat u Mij zult noemen: mijn Man, en Mij niet meer zult noemen: mijn Baäl! 16. Dan zal Ik de namen van de Baäls uit haar mond wegdoen en aan hun namen zal niet meer gedacht worden.”

God zou Israël lokken en voeren in de “woestijn der volken” en dan “[tot haar hart spreken](#)”, wat ziet op de **Evangelieprediking in Noordwest-Europa** (Hosea 2:13). Dáár zou God haar weer vruchtbare gronden geven en zo zou het symbolische “Dal van Achor” – dat is het “ongeluks-dal” dat de ballingschap voor Israël was – een “*deur van hoop*” worden. En daar, in haar nieuwe woonplaats, zou zij – net als ten tijde van de exodus uit Egypte in haar “jeugdtijd” – zingen van verlossing, van verlossing door het [bloed van Jezus](#) (Hosea 2:14). Wat een vreugde heeft het Christelijk geloof in onze streken gebracht en hoe heeft dat geloof hier gebloeid! Hosea 2:17 (sv) zegt, dat daarna **een gouden tijd voor dit Christelijk Israël** zou aanbreken, wat ook gebeurd is: “En Ik zal te dien dage een verbond voor hen maken met het wild gedierte des velds, en met het gevogelte des hemels, en het kruipend gedierte des aardbodems; en Ik zal de boog, en het zwaard, en de krijg van de aarde [verbreken](#), en zal hen [in zekerheid](#) doen neerliggen.” Achor was het dal waar de overtreder Achan werd gestenigd en begraven: “En heel Israël stenigde hem (= Achan) met stenen, en zij verbrandden hem met vuur. En zij wierpen stenen over hem, en richtten een grote steenhoop boven hem op, die er is tot op deze dag. Toen liet de HEERE Zijn brandende toorn varen. Daarom gaf men die plaats de naam Dal van Achor, tot op deze dag” (Joz.7:25b-26). Achan is een typebeeld van het “afkerige” Israël van de 10 stammen. Maar nadat Israël “gestenigd” (als vergelijking met Achan) en gestorven was – weggevoerd uit haar land – zou God haar uit haar “graf” doen opstaan, zoals in Hosea 13:14 wordt uitgeroepen: “Ik zal hen verlossen uit de macht van het graf. Ik zal hen vrijkopen uit (sv: [vrijmaken van](#)) de dood. Dood, waar zijn uw pestziekten (sv: [pestilentiën](#))? Graf, waar is uw verderf? Berouw verbergt zich voor Mijn ogen!” De verschrikkingen van de dood zullen wegvlieden; niet langer zou zij in de verschrikkelijke duisternis van het Germaanse afgodendom behoeven te verkeren. Niet langer zou het God berouwen dat Hij Israël eens uit de volkeren geroepen had (“Berouw zal van Mijn ogen [weggerukt zijn](#)” staat er eigenlijk in de grondtekst van Hosea 13:14). Deze tekst is door Paulus aangehaald en betrokken op de opstanding van de rechtvaardigen bij [Jezus' zichtbare wederkomst](#): “En wanneer dit vergankelijke zich met onvergankelijkheid bekleed zal hebben, en dit sterfelijke zich met onsterfelijkheid bekleed zal hebben, dan zal het woord geschieden dat geschreven staat: De dood is verslonden tot overwinning. Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning?” (1Kor.15:54-55). Meer toegespitst moet het dus [ook in Hosea](#) een heenwijzing betreffen naar de opstanding ten laatsten dage. Naar onze mening zal deze voorzegging daarom haar rijkste vervulling krijgen in de tijd van Israëls herstel en van de [Spade Regen-opwekking](#) (vergelijk Rom.11:15): “Want als hun (= Israëls) verwerping [verzoening voor de wereld](#) betekent, wat betekent dan hun [aan-neming anders dan leven](#) uit de doden?”

Om terug te keren naar Hosea 2, dezelfde belofte als vermeld in Hosea 2:14, komen wij ook in [Jesaja](#) 65:10 tegen: “Saron zal tot een schaapskooi worden en het Dal van Achor tot een rustplaats voor rundvee (sv: [tot een runderleger](#)), voor Mijn volk, dat Mij gezocht heeft.” In Hosea 2:15-16 wordt weer gezegd dat Israël – nu samen met gelovigen uit alle volkeren der aarde, zo moeten wij dit verstaan – de Here weer “**mijn Man**” zal noemen. De Baäls zal zij niet meer dienen. Dit deden zij totdat zij het Christendom aannamen nog steeds in de meest letterlijke zin, want de Kelten vereerden nog de god Bel (= Baäl)! In Hosea 2:18-19 (sv) belooft God dat Hij het bekeerde en gelovig geworden Israël weer zal “[ondertrouwen](#)”: “En Ik zal u Mij [ondertrouwen in eeuwigheid](#); ja, Ik zal u Mij [ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden](#). (En Ik zal u Mij [ondertrouwen in geloof; en gij zult de HEERE kennen](#).” [Ondertrouwen](#), nog niet trouwen, want dat zal pas gebeuren op de [Bruiloft van het Lam](#), aan het eind van de Gemeentelijke tijdsbedeling. Wat hier gezegd wordt over de wijze waarop dit ondertrouwen zal geschieden (“...in geloof...”), maakt weer duidelijk dat Israël niet als gewoon aards volk de vrouw van Christus wordt en dat deze vrouw evenmin slechts uit gelovige Israëlieten zal bestaan. Want in de Nieuwe (tijds)Bedeling zullen er mensen uit alle delen en volkeren der aarde, nadat zij het Evangelie gehoord en aangenomen hebben, komen tot de hoge standaard van een “leven in gerechtigheid, gericht, goedertierenheid, barmhartigheden, geloof en kennis des Heren” en aldus [tot die gemeenschap met de Here Jezus Christus, die uitgedrukt wordt met de staat van “ondertrouw”](#)! Het spreekt vanzelf dat diegenen die tot **de uiteindelijke Bruid van Christus** willen behoren, dit alles in [volmaaktheid](#) zullen moeten kennen!

Ook Hosea 5:15 en het daarop aansluitende Hosea 6:1, spreken over de bekering van Israël: “Ik ga en keer terug naar Mijn woonplaats (sv: [Ik zal heengaan en keren weder tot Mijn plaats](#)), [totdat zij zich schuldig weten en Mijn aangezicht zoeken](#). In hun [benaauwdheid](#) (sv: [als hun bange zal zijn](#)) [zullen zij Mij ernstig zoeken](#).” ... “Kom, laten wij terugkeren naar de HEERE, want Hij heeft verscheurd, maar Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen, maar Hij zal ons verbinden.” Er zal een tijd komen dat Israël de Here weer zal zoeken. Dat zal zijn als ze hun schuld inzien en “bange zullen zijn”. Dit laatste ziet meer in het bijzonder op de nog later komende tijd van **Jakobs benaauwdheid**, waar wij al eerder over spraken.

Vervolgens gaan wij naar **Hosea 11:8-10a**, welk gedeelte begint met de ontroerende uitroep van God dat Hij Israël niet voor altijd zal kunnen verlaten (vers 8): “Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm, u uitleveren, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adama, met u doen als met Zeboïm? Mijn hart keert zich in Mij om, al Mijn medelijden is opgewekt. **9. Ik zal Mijn brandende toorn niet ten uitvoer brengen, Ik zal niet terugkeren om Efraïm te gronde te richten** (sv: **te verderven**). **Want Ik ben God, en geen mens, de Heilige in uw midden, en in de stad zal Ik niet komen. 10. Zij zullen achter de HEERE aan gaan, Hij zal brullen als een leeuw.**” Merk hierbij op dat Hij niet spreekt over Sódóm en Gomórra, maar over Adama en Zeboïm, twee minder belangrijke steden die met de eerstgenoemde ten onder gingen. Het is om aan te geven dat Israël een “bijwagen” van de heidenen geworden was. Precies hetzelfde is het geval met christenen die met de wereld willen meedoen; zij worden “tweederangs”-wereldlingen! In Hosea **11:9** zegt God dat Hij Efraïm-Israël weliswaar zal laten wegvoeren in de Assyrische ballingschap, maar Hij zal hem niet verderven. De tijd komt dat Israël weer de Here achterna zal wandelen (Hos. **11:10**). Zij zullen zich **bekeren** en Christus aannemen en ingevoegd worden in het Lichaam des Heren, de Gemeente (de Kerk of de Gemeente is zowel het Lichaam als de – ondertrouwde – Vrouw des Heren; de man is het hoofd en de vrouw is het lichaam – zie Ef.5:23-30): “want de man is hoofd van de vrouw, zoals ook Christus Hoofd van de Gemeente is; en Hij is de Behouder van het lichaam. Daarom, zoals de Gemeente aan Christus onderdanig is, zo behoren ook de vrouwen in alles hun eigen mannen onderdanig te zijn. Mannen, heb uw eigen vrouw lief, zoals ook Christus de Gemeente liefgehad heeft en Zich voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, door haar te reinigen met het waterbad door het Woord, opdat Hij haar in heerlijkheid voor Zich zou plaatsen, een Gemeente zonder smet of rimpel of iets dergelijks, maar dat zij heilig en smetteloos (sv: **onberispelijk**) zou zijn. Zo moeten de mannen hun eigen vrouwen liefhebben als hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert (sv: **onderhoudt**) het, zoals ook de Heere de Gemeente. Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente.”

Het Lichaam des Heren bestaat uit **navolgers** des Heren (achterna wandelen = volgen). Jezus zei: “Als iemand achter Mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen” (Matth.16:24). Het beeld van het Lichaam veronderstelt een volledig **één-worden met Jezus**. Het “achterna wandelen” wijst dus op het tot Lichaam des Heren worden.

Uit wat in Hosea 12:11 geschreven staat, volgt eveneens dat Efraïm-Israël zich zal bekeren, althans dat zij daartoe opgeroepen zal worden door van God gezonden predikers, nadat zij opnieuw een tijd van omzwervingen zal hebben doorgemaakt: “Maar Ik ben de HEERE, uw God, sinds het land Egypte. Ik zal u weer in tenten doen wonen zoals in de dagen van de samenkomst. **11. En Ik zal tot de profeten spreken, en Ík zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken**” (Hos.12:10-11). Dit “tot de profeten spreken” en “de visioenen talrijk maken” verwijst echter in laatste instantie naar de Spade Regentijd, wanneer God Zijn Geest weer zal uitstorten en het uiteindelijk herstel van Israël wordt ingezet, **na** de tijd van “Jakobs benauwdheid”: “Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen zullen visioenen zien” (Joël 2:28). Onmiskenbaar wordt hier door Hosea een parallel-verband gelegd tussen deze profetische activiteit en het profetisch optreden van Mozes: “Door een profeet heeft de HEERE Israël echter uit Egypte geleid en door een profeet werd het gehoed” (Hos.12:14). Wij wezen hier al eerder op in hoofdstuk 2. ⁵⁰ Het zullen zeer bijzondere bedieningen zijn!

De opmerking van Hosea 12:13 heeft, zo blijkt uit de context, betrekking op de tijd dat Israël “in de vreemde” zou vertoeven: “Jakob vluchtte naar het gebied van Syrië, Israël diende om een vrouw en om een vrouw hoedde hij vee.” De herinnering aan Jakob, die in de vreemde “diende en hoedde om een vrouw” (Rachel), zegt iets over wat er met Israël in het westen zal gebeuren. Na Hosea 12:13-14 zouden wij kunnen toevoegen: “Zo zal ook met Efraïm gebeuren”, want dát wordt hier bedoeld. Ook Israël zal “dienen en hoeden om een vrouw”, zal zich verbinden met de vrouw die de Gemeente van Jezus Christus voorstelt. Ja, **het Israël van de 10 stammen zou het “thuisland” van het Christendom worden!** De volkeren die in de wereld nog altijd de naam dragen van “Christelijke volkeren” (zoals er bijvoorbeeld ook “Islamitische volkeren” zijn), zijn overwegend de Israël-volkeren. Tot op zijn huwelijk is de aartsvader Jakob te beschouwen als een type van de weggezonden “vrouw” Israël (onder de Oude [tijds]Bedeling waren Juda en Israël de vrouw of de vrouwen van God). Maar na zijn huwelijk is niet Jakob, maar zijn zijn beide vrouwen typen van de vrouw van Christus (en dat is in die “nieuwe situatie”, de Nieuwe Bedeling, **de Gemeente van gelovigen uit alle volkeren**). De zinnebeeldige en profetische geschiedenis van Jakob in Haran schetst ons de “rol-overname” van Israël door de Gemeente/Kerk. Een andere geschiedenis waarin die rol-overname geschetst wordt, is die van Ruth (men

⁵⁰ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** ...dat wij te verwachten hebben dat – zoals Israël destijds door de profeet Mozes (als instrument van God) uit Egypte werd uitgeleid – Israël in de eindtijd van haar ballingschap iets dergelijks zal meemaken. Hoe dit zal zijn lezen wij in Hosea 12:11, “En Ik zal tot de profeten spreken, en Ik zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken” (vergelijk Joël 2:28). Wij zullen hierbij moeten denken aan de Spade Regen-opwekking van de eindtijd, waarop de profetische tijd van “**de benauwdheid van Jakob (= Israël)**” zal uitlopen. Alsdan zullen opnieuw van God gezonden predikers in een wonderbare bediening staan en zij zullen de gelovigen voorbereiden op een nieuwe exodus, de wegname van de Gemeente. (noot AK)

leze mijn studie "[Het boek Ruth in profetisch licht](#)"). Bedacht moet overigens worden dat het feitelijke verschil tussen de Oude en de Nieuwe (tijds)Bedeling is – voor wat de “vrouw van God” betreft – dat in de Oude (tijds)Bedeling het waarachtig gelovige deel van Israël de “vrouw” vormde, terwijl in de Nieuwe Bedeling het waarachtig gelovige deel uit Israël en alle andere volken tezamen deze “vrouw van God” vormen: *“Bedenk daarom dat u die voorheen heidenen was in het vlees en die onbesnedenen genoemd werd door hen die genoemd worden besnijdenis in het vlees, die met de hand gebeurt, dat u in die tijd zonder Christus was, **vreemd van het burgerschap van Israël** en vreemdelingen wat betreft de verbonden van de belofte. U had geen hoop en was zonder God in de wereld. **Maar nu, in Christus Jezus, bent u, die voorheen veraf was, door het bloed van Christus dichtbij gekomen.** Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft. En door de tussenmuur, die scheiding maakte, af te breken, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, namelijk de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond, opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken”* (Ef.2:11-15). De ballingschap van Israël moest komen toen het waarachtig gelovige deel van Israël, het “getrouwe overblijfsel”, voor God ontoelaatbaar klein geworden was – in de symbolische voorstelling moest de vrouw toen verstoten worden.

34 In de wat moeilijke tekst van Hosea 13:13 (sv) wordt ook op de bekering van Israël en haar overgang tot het Christelijk geloof gezinspeeld: *“Smarten van een barende vrouw zullen hem aankomen; hij is een onwijs kind; want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan.”* Na de benauwdheid die Efraïm zal moeten doormaken – als een “barende vrouw” – zal hij toch, zij het vrij laat (“ver over tijd”, dat wil zeggen: als de Oude [tijds]Bedeling verstreken is) “zonen” (= wedergeborenen) voortbrengen. De letterlijke vertaling van het laatste deel van deze tekst van Hosea 13:13 luidt: *“Hij is een niet wijze zoon, want in de tijd (daarvoor) staat hij niet in de tijd van het uitbreken van zonen”*. Wij proeven hierin een verwijt. Even erg, zo niet erger, is het als wij – in de Nieuwe (tijds)Bedeling waarin wij nu leven – na de wedergeboorte **geestelijk niet** groeien en dus **kinderen** in het geloof **blijven**: *“Want hoewel u, gelet op de tijd, (bijbel)leraars zou moeten zijn, hebt u weer iemand nodig die u onderwijst in de grondbeginselen van de woorden van God. U bent geworden als mensen die melk nodig hebben en niet (geestelijk) vast voedsel. Ieder immers die van melk leeft, is **onervaren in het woord van de gerechtigheid**, want hij is (geestelijk gezien) een kind. Maar voor de volwassenen (sv: **de volmaakten**) is er het vaste (geestelijke) voedsel, voor hen die hun zintuigen door het gebruik ervan geoefend hebben om te kunnen onderscheiden tussen goed en kwaad”* (Hebr.5:12-14). En als wij de lijn nog verder doortrekken, komen wij tot het te laat zijn voor de [Bruiloft van het Lam](#), in de laatste dagen van deze (tijds)bedeling: *“Als zij (de dwaze maagden ⁵¹) nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en die gereed waren, gingen met hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten. Daarna kwamen ook de andere (dwaze) maagden, zeggende: Heer, heer, doe ons open! En hij, antwoordende, zei: **Voorwaar zeg ik u: Ik ken u niet.**”* (Matth.25:10-12, sv). Over de “vruchten der bekering waardig” die Efraïm zal voortbrengen, al is het dan na lange tijd, lezen wij in Hosea 13:15a, een tekst die wij al eerder bespraken in dit 6^{de} hoofdstuk. ⁵²

In het laatste hoofdstuk wordt Israël toegeroepen *“Bekeer u!”* en, alsof zij op reis moeten, wordt tot hen gezegd het Boek Hosea mee te nemen: *“Bekeer u, Israël, tot de HEERE, uw God, want u bent gestruikeld (sv: **gevallen**) door uw ongerechtigheid. 3. Neem deze woorden met u mee, **bekeer u tot de HEERE**. Zeg tegen Hem: Neem alle ongerechtigheid weg, neem het goede aan (sv: **en geef het goede**). Dan zullen wij de offers van onze lippen nakomen”* (Hos.14:2-3). Het zijn onmiskenbaar aanduidingen van de “ballingschapsreis” die de kinderen Israëls zouden moeten maken en van **een nieuwe tijd van genade**, die voor hen zou aanbreken **in hun nieuwe land** in het westen. Wat God hier zegt over het Boek Hosea komt in feite hierop neer dat het volledig verstaan van dit Boek pas mogelijk zal zijn **nà de bekering van Israël**, dus in de Nieuwe (tijds)Bedeling. Wij moeten er rekening mee houden dat sommige Bijbelgedeelten zijn “toegesloten en verzegeld” tot een bepaalde tijd (vergelijk [Daniël 12:9](#)): *“Toen zei Hij: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven geheim en **verzegeld tot de tijd van het einde.**”*

⁵¹ Er is hier – heel bewust – gekozen voor het woord **MAAGD** uit de Statenvertaling. Zowel de HSV als de NBV hebben dit woord vertaald met meisjes, wat in deze context onjuist is. Het woord **maagd staat namelijk voor reinheid, zuiverheid, kuisheid etc.** en kan – in de geestelijke zin waarvoor het hier bedoeld is – ook het mannelijk geslacht inhouden (daar die net zo goed tot de Bruid van Christus zullen behoren). (noot AK)

⁵² **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Wij hebben inmiddels vastgesteld dat in de profetieën van de Bijbel sprake is van **een westwaartse trek van Israël**, nadat het door Assyrië was weggevoerd. Diezelfde profetieën vertellen ons ook dat Israël zich na haar wegvoering weer **tot God zou bekeren** en dit zou gebeuren in de nieuwe woonplaats waarheen zij zou trekken. Ook in het boek Hosea wordt ons dit meegedeeld. Zoals bijvoorbeeld in Hosea 13:15, waar wordt gezegd, dat Efraïm-Israël uiteindelijk vrucht zal dragen – tot **geestelijke vruchtdracht** zal komen – maar eerst moet hij weggevoerd worden (met de verdorrende “oostenwind”, naar het westen dus): *“Ook al draagt hijzelf tussen broeders vrucht, de oostenwind zal komen, de adem van de HEERE, die opsteekt uit de woestijn. Zijn bron zal uitdrogen en zijn wel droogvallen. Die zal de schat plunderen van al zijn kostbare voorwerpen.”* Een juistere vertaling van deze tekst (Hosea 13:15) is: *“**Hoewel** hij vrucht zal voortbrengen..., **toch** zal er een oostenwind komen...”*. In Hosea 2:13 staat dat God Israël zal lokken en voeren in de “woestijn der volken” (over deze woestijn spraken wij al eerder in hoofdstuk 5 ⁵²) en dáár – aan het eind van die woestijnreis (Hosea 2:14a); als zij in een vruchtbaar land is aangekomen – zal Hij tot haar hart spreken (wat wijst op het overtuigingswerk van de Heilige Geest) (Hosea 2:13-14a). En in Hosea 12:10 zegt God, dat Hij Israël wederom in tenten zal doen wonen – zij zullen dus wederom een zwervend bestaan moeten leiden – maar daarna zal Hij **Zich weer aan hen openbaren** (Hosea 12:11). (noot AK)

Van die nieuwe tijd van genade voor Israël, die zal samenvallen met de, zogenaamde, genade-tijdsbedeling, lezen wij daarna in Hosea 14:5-9, de laatste passage die in het boek Hosea aan de bekering van Israël is gewijd: “Ik zal hun afkerigheid genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben, want Mijn toorn heeft zich van hem afgewend. 6. Ik zal voor Israël zijn als de dauw. Hij zal in bloei staan als de lelie, wortel schieten als de Libanon. 7. Zijn jonge loten zullen uitlopen, zodat zijn pracht (sv: zijn heerlijkheid) zal zijn als die van de olijfboom, en hij zal een geur hebben als de Libanon. 8. Zij zullen opnieuw in zijn schaduw zitten (sv: Zij zullen wederkeren, zittende onder zijn schaduw), koren verbouwen (sv: zij zullen ten leven voortbrengen als koren) en in bloei staan als de wijnstok; zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon. 9. Efraïm, wat heb Ik nog met de afgoden te maken? Ik heb hem verhoord en zal naar hem omzien. Ik zal (hem) zijn als een altijd groene cipres (sv: dennenboom). Door Mij is bij u vrucht te vinden (sv: uw vrucht is uit Mij gevonden).” God zal de afkering van Israël genezen en hen vrijwillig liefhebben (vers 5). Het beeld van de vrouw komt hier voor de laatste keer naar voren. Als de Gemeente van Christus zullen zij die zich bekeren, samen met de christenen uit de heidenen, de ondertrouwde vrouw van Christus zijn. **God zal dan Israël weer rijkelijk zegenen.** Hij zal Israël zijn “als de dauw” en in haar nieuwe woonplaats in het westen, “aan het einde der aarde” (de “rand van het continent”), zal Efraïm- of Jozef-Israël tot grote heerlijkheid en macht komen (vers 6-8). De geschiedenis leert ons hoe wondervol deze beloften in vervulling zijn gegaan aan de Christelijke volkeren rondom de Noordzee en hun broedervolken elders in de wereld. Wij wisten hier al eerder op in dit hoofdstuk. Ongetwijfeld is dit alles een voortvloeijsel van de belofte die aan Abraham – en de eerstgeboortezegen die aan Jozef, de leider en “afgezonderde” (vorst) van zijn broe(de)rs – gegeven werd. Lees hoe de profetie van Hosea overeenstemt met de woorden van de aartsvader Jakob op zijn sterfbed tot Jozef gericht! “Jozef is een jonge vruchtbare boom, een jonge vruchtbare boom bij een bron (sv: Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein). Elk van zijn takken (letterlijk: “dochters”) loopt over de muur. Boogschutters hebben hem verbitterd, beschoten en hem gehaat, maar zijn boog bleef gespannen; zijn armen en handen bleven soepel (sv: zijn gesterkt geworden) door de handen van de Machtige van Jakob, – vandaar dat Hij de Herder is, de rots van Israël (sv: daarvan is hij een herder, een steen Israëls) – door de God van je vader, Die je zal helpen, en door de Almachtige, Die je zal zegenen met zegeningen uit de hemel van boven, met zegeningen uit de watervloed, die beneden ligt, met zegeningen van borsten en baarmoeder. De zegeningen van je vader gaan de zegeningen van mijn (voor)vaderen te boven, tot aan de begerenswaardigheid van de eeuwige heuvels. Zij zullen zijn op het hoofd van Jozef, ja, op de (hoofd)schedel van de gewijde (sv: de afgezonderde) onder zijn broers” (Gen.49:22-26). Efraïm-Israël zou zich geweldig uitbreiden en vermenigvuldigen (Hosea 14:7 en Genesis 49:22 – voor “takken” staat hier in de grondtekst letterlijk “dochters”).

Een moeilijke tekst is nog Hosea 14:8a. Het gaat hier niet over de terugkeer naar het oude land (Palestina) in het laatste der dagen, maar over de bekering of terugkeer tot de God der vaders, Die Zich in de volheid van de tijd openbaarde in Jezus Christus: “Zij zullen wederkeren, zij die leven onder zijn schaduw”, staat er eigenlijk. Dat wil zeggen: de inwoners van de Israëllanden van West-Europa en elders (Noord-Amerika, Australië, Zuid-Afrika etc.) zullen voor lange tijd **de Here dienen**. Zij zullen ontvangen “...de Geest van de HEERE... de Geest van wijsheid en inzicht, de Geest van raad en sterkte, de Geest van de kennis en de vreze des HEE-REN” (Jes.11:2) en “de Geest van aanneming tot kinderen” (Rom.8:15). “**Nieuw leven**” zullen zij voortbrengen (vergelijk Hosea 14:8 (sv): “ten leven voortbrengen”).

Tenslotte moeten wij er nog op wijzen dat God hier, in Hosea 14:7 (hierboven vermeld) en in Jeremia 11:16-17, Israël vergelijkt met een olijfboom, één van de meest leef-krachtige en nuttige bomen uit het rijk van de natuur en in het algemeen het typebeeld van de rechtvaardige in de Bijbel: “Een bladerrijke olijfboom, met welgevormde vruchten, had de HEERE u als naam gegeven. Maar nu heeft Hij onder het geluid van een groot gedruis een vuur onder hem aangestoken, zodat zijn takken gebroken zijn. Want de HEERE van de legermachten, Die u heeft geplant, heeft een kwaad over u uitgesproken – vanwege het kwaad dat het huis van Israël en het huis van Juda met elkaar bedreven hebben, door Mij tot toorn te verwekken door reukoffers te brengen aan de Baäl”, en vergelijk Psalm 52:10: “Maar ik zal zijn als een bladerrijke olijfboom in het huis van God; ik vertrouw op Gods goedertierenheid, eeuwig en altijd.”

Het beeld van de olijfboom wordt vele eeuwen later ook door de apostel Paulus gebruikt voor het volk van Israël: “Als nu enige van die takken afgerukt zijn, en u, die een wilde olijfboom bent, in hun plaats bent geënt en mede deel hebt gekregen aan de wortel en de vettigheid van de olijfboom, beroem u dan niet tegenover de takken. En als u zich beroemt: U draagt de wortel niet, maar de wortel u. U zult dan zeggen: De takken zijn afgerukt, opdat ik zou worden geënt. Dat is waar. Door ongeloof zijn zij afgerukt en u staat door het geloof. Heb geen hoge dunk van uzelf, maar vrees. Want als God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, dan is het ook mogelijk dat Hij u niet spaart. Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God: strengheid over hen die gevallen zijn, over u echter goedertierenheid, als u in de goedertierenheid blijft. Anders zult ook u afgehouden worden. En ook zij zullen, als zij niet in het ongeloof blijven, geënt worden, want God is machtig hen opnieuw te enten. Want als u afgehouden bent uit de olijfboom die van nature wild was, en tegen de natuur in op de tamme (sv: goede) olijfboom geënt bent, hoeveel te meer zullen zij die natuurlijke takken zijn, geënt worden op hun eigen olijfboom.” (Rom.11:17-24)

De olifboom is **het symbool voor Israël** – gehéél Israël, Juda en Israël samen dus – als volk dat op een zedelijk en geestelijk hoger peil staat als de heidenvolkeren, **het volk van kinderen Gods, van rechtvaardigen**.

Vandaar dat deze boom in de Nieuwe (tijds)Bedeling kan worden beschouwd als uitbeelding van het volk van de wáre christenen (uit zowel Israël als uit de heidenen). Wanneer Israël en Juda als natuurlijke volken bedoeld worden – dus als volk tussen alle overige volkeren der aarde – gebruikt de Bijbel andere symbolen: Juda is dan de vijgenboom en Israël de wijnstok. Zie bijvoorbeeld Hosea 9:10 + 10:1 (sv), “Ik vond Israël als druiven in de woestijn, Ik zag uw vaderen als de eerste vrucht aan de vijgenboom in haar begin; maar zij gingen in tot Baäl-peor, en zonderden zich af tot die schaamte, en werden gans verfoeilijk naar hun boelerij ⁵³” ... “Israël is een uitgeledigde wijnstok, hij brengt weer vrucht voor zich; maar naar de veelheid van zijn vrucht heeft hij de altaren vermenigvuldigd; naar de goedheid van zijn land, hebben zij de opgerichte beelden goed gemaakt.” En Psalm 80:9, “U hebt een wijnstok uit Egypte uitgegraven, de heidenvolken verdreven en hém geplant.” De onvruchtbare vijgenboom van Mattheüs 21:19 is een beeld van Juda – de Joden – dat voor vele eeuwen verdorren zou (in het volgende hoofdstuk gaan wij nader in op de toekomst van Juda): En toen Hij een vijgenboom langs de weg zag, ging Hij ernaartoe en vond er niets aan dan alleen bladeren. Hij zei tegen hem: Laat er aan u geen vrucht meer groeien in eeuwigheid! En de vijgenboom verdorde onmiddellijk.” In Zijn profetische rede gebruikt Jezus op een gegeven moment de vijgenboom voor een gelijkenis: “Leer van de vijgenboom deze gelijkenis: wanneer zijn tak al zacht wordt en de bladeren uitspruiten, dan weet u dat de zomer nabij is” (Matth.24:32), “Kijk naar de vijgenboom en naar alle bomen. Zodra ze uitlopen en u dat ziet, weet u uit uzelf dat de zomer al nabij is” (Luk.21:29b-30). Deze gelijkenis is op zichzelf ook **profetisch**. Het ontluiken van de vijgenboom zagen wij vervuld worden in de oprichting van de Joodse staat Israël in 1948. Dit was aan het begin van het dekolonisatie-tijdperk. Het onafhankelijk worden van vele andere naties is bedoeld met het uitspruiten van de andere bomen. De “zomer” is het (1000-jarig) Vrederijk van Christus.

Ook het laten halen van een ezel door Jezus bij Zijn intocht in Jeruzalem was **profetisch**: “Ga het dorp in dat voor u ligt, en u zult meteen een ezelin vinden die vastgebonden is, en een veulen bij haar; maak ze los en breng ze bij Mij” (Matth.21:2). De profeet Zacharia profeteerde hierover: “Verheug u zeer, dochter van Sion! Juich, dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning zal tot u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland, arm, en rijdend op een ezel, op een ezelsveulen, het jong van een ezelin” (Zach.9:9). Maar Genesis 49:11 werpt wel een zeer bijzonder licht op dit gebeuren: “Hij bindt zijn jonge ezel **aan de wijnstok** en het veulen van zijn ezelin aan de edelste wijnstok; hij wast zijn kleren in wijn en zijn gewaad in druivenbloed.” **De wijnstok** is hier **het Israël van de 10 stammen**. En de betekenis van deze profetie is, dat het verbond (de ezel) zou worden losgemaakt van Juda en worden vastgebonden aan Israël.

Om nu terug te komen op de passage over de olijfbom in Romeinen 11:17-24, hoezeer sluit het onderricht van Paulus hier aan bij wat wij al enige malen stelden: **de Israëllanden zijn de “thuislanden” van het Christendom**. God heeft de oude olijfbom Israël gesnoeid – de ballingschappen – en de “onbekeerlijke takken” afgebroken. Maar de boom zelf, het heilig overblijfsel, blééf. Zij werd tot in de Apostolische eeuw voornamelijk in Palestina gevonden, daarna hoofdzakelijk in West-Europa. En in de Nieuwe (tijds)Bedeling worden in die oude, goede olijfbom “takken van de wilde olijfbom” – christenen uit de heidenvolkeren – ingeënt. Paulus maakt verder duidelijk dat het ongehoorzame deel in zijn (en onze) tijd eigenlijk geheel en al samenvalt met het Juda-deel van Israël, Joods Israël, de Joden. Merkwaardig eigenlijk, want wij dienen te bedenken dat zij in de Oudtestamentische tijd het langst getrouw bleven. Er staat echter ook geschreven dat Israël haar ziel meer gerechtvaardigd heeft dan Juda: “Maar Ik zag, toen Ik vanwege alles waarin het afvallige Israël (in geestelijke zin) **overspel had gepleegd**, haar weggestuurd had en haar een echtscheidingsbrief gegeven had, dat Juda, haar trouweloze zuster, niet bevreesd werd. Zij ging zelf ook (in geestelijke zin) hoererij bedrijven. Zo gebeurde het dat het land door haar lichtzinnige hoererij **ontheiligd** werd, want zij pleegde **overspel** met steen en met hout (= met dode afgoden). Zelfs in dit alles heeft haar trouweloze zuster Juda zich niet tot Mij bekeerd met heel haar hart, maar **slechts in schijn**, spreekt de HEERE. Daarom zei de HEERE tegen mij: Het afvallige Israël heeft zichzelf nog rechtvaardig doen lijken, vergeleken bij (sv: de afgekeerde Israël heeft haar ziel gerechtvaardigd, meer dan) het trouweloze Juda” (Jer.3:8-11). Juda is derhalve het deel van Israël waarover de verharding gekomen is (Rom.11:25) en dat zal zo blijven tot aan de Spade Regen-opwekking (“En zo zal héél Israël – dat wil zeggen: Efraïm-Israël èn Juda – zalig worden”): “Want ik wil niet, broeders, dat u geen weet hebt van dit geheimenis (opdat u niet wijs zou zijn in eigen oog), dat er voor een deel verharding over Israël is gekomen, totdat de volheid van de heidenen is binnengegaan. En **zo zal heel Israël zalig worden**, zoals geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob (= Israël).” (Rom.11:25-26)

De boom bestond dus oorspronkelijk uit het “Huis van Israël” èn het “Huis van Juda”: “Een bladerrijke olijfbom, met welgevormde vruchten, had de HEERE u als naam gegeven. Maar nu heeft Hij onder het geluid van een groot gedruis een vuur onder hem aangestoken, zodat zijn takken gebroken zijn. Want de HEERE van de legermachten, Die u heeft geplant, heeft een kwaad over u uitgesproken – vanwege het kwaad dat het huis van Israël en het huis van Juda met elkaar bedreven hebben, door Mij tot toorn te verwekken door reukoffers te brengen aan de Baäl” (Jer.11:16-17). Het merendeel van Juda – het Joodse volk – is op het ogenblik (nog altijd) afgesneden en de heidenchristenen zijn ingevoegd. Maar de boom is nog altijd dezelfde boom als in de dagen van de Oude (tijds)Bedeling: **Israël (de rechtvaardigen uit Israël)**. Zodat wij hier andermaal een “theolo-

⁵³ Boelerij = Van boeleren, of boelen = In overspel, in ontucht leven; ongetrouwd met elkaar leven. (noot AK)

gisch bewijs” vinden voor de stelling dat **het Israël van de 10 stammen** er vandaag de dag nog altijd is – het is niet “verdwenen” – en, wat meer is, dat het in onze hedendaagse volkerenwereld bekend moet zijn als de christelijke volkerengroep, de thuislanden van het Christendom, want al die ingeënte wilde takken zijn tot Christus bekeerde heidenen!

Wie zou – dit alles overdenkende en ziende zoveel stukken van de grote “legpuzzel” van Gods Raadsplan bijeengebracht en tezamen gevoegd – niet instemmen met de apostel Paulus en uitroepen: “O, *diepte van rijkdom, zowel van wijsheid als van kennis van God, hoe ondoorgrondelijk zijn **Zijn oordelen** en onnaspeurlijk **Zijn wegen!***” (Rom. 11:33)?

7

De toekomst van Juda

37

Tot nog toe hebben wij vrijwel uitsluitend over het 10-stammenrijk – Israël of Efraïm-Israël – gesproken. Het grootste deel van het Boek Hosea is nu eenmaal aan de lotgevallen van dit volk gewijd. Ook in andere profetische boeken (bijvoorbeeld in [Jesaja](#), Jeremia en Ezechiël) wordt aan de toekomst van dit Israël uitgebreid aandacht besteed. Maar de aandacht die er heden door Schriftonderzoekers en christenen in het algemeen aan het in de Bijbel als zo belangrijk naar-voren-gebrachte onderwerp van de 10 stammen wordt gegeven, is omgekeerd evenredig aan de aandacht die de Schrift zelf eraan geeft! In het voorgaande hebben wij daarom geprobeerd iets goed te maken wat dit betreft. Wellicht heeft God er een bedoeling mee gehad om deze dingen zo lang verborgen te doen zijn. Ongetwijfeld zal het er echter ook satan aan gelegen zijn dat deze dingen onbekend blijven!

Toch moeten wij nu ook de toekomst van Juda in ogenschouw nemen, dat tweede Israël, het 2-stammenrijk, dat heden bekend staat als het volk der Joden. Uiteindelijk, omdat over dit volk ook in het Boek Hosea enige opmerkingen worden gemaakt. Doch afgezien daarvan is het nodig, omdat over **Juda, het Joodse volk**, zoveel verkeerde opvattingen bestaan. Zij zouden het uitverkoren volk zijn, zij zouden dat Israël zijn waarover in de profetieën gesproken wordt, zij zouden geheel Israël zijn, enz. Zij worden soms bedoeld als er sprake is van Israël (zie hierna), maar in andere gevallen beslist niet. Met name niet, wanneer in één passage zowel over Israël als over Juda gesproken wordt. Er is dus reden om te onderzoeken waar de plaats is van dit Juda in de heilsgeschiedenis en wat God specifiek over de toekomst van het Joodse volk heeft gezegd.

In Psalm 114:2 wordt ons verteld dat er een verschil in functie en roeping is tussen de volkeren van Juda en van Israël: “*Juda werd Zijn heiligdom, Israël Zijn koninklijk bezit* (sv: [Zijn volkomen heerschappij](#)).” Juda is Gods “heiligdom” en Israël is Gods “rijksgebied”. Hieruit volgt, dat Juda eigenlijk een uitgesproken geestelijke roeping had en Israël een meer aardse. Over die aardse taak van Israël zeiden wij in het vorige hoofdstuk al het één en ander. Met name in de Nieuwe (tijds)Bedeling ⁵⁴ heeft Israël de “Jozef-rol” weer opgenomen van “voeder der wereld” te zijn – zij is dit echter ook in geestelijk opzicht – en ook op andere gebieden (bijvoorbeeld: het bijbrengen van beschaving en het geven van ontwikkelingshulp) heeft het bewezen een “zegen voor alle (overige) volken der aardbodem” te zijn (de 2^{de} vervulling van de belofte aan Abraham). Wij willen niet beweren dat zij zich altijd onberispelijk van deze taak gekweten ⁵⁵ hebben – denk aan de misstanden tijdens het koloniale tijdperk – maar ontegenzeglijk zijn deze volkeren door God gebruikt **tot zegen van de wereld**. Wij zouden bijna zeggen hùns-ondanks! De Israëllanden rond de Noordzee en elders in de wereld waren voorts ook in de Nieuwe (tijds)Bedeling onmiskenbaar “Gods rijksgebied”, want dit waren **christelijke landen, met wetgevingen die op de Wet van God en op de Bijbel geënt waren**. In onze tijd zien wij hierin echter snel verandering komen en ook hier komt de afvalligheid van God tot uiting.

Maar Juda had vanaf het begin een meer geestelijke taak. Dit volk werd dan ook de behoeder en bewaarder van de tempel van God, die in hun hoofdstad, Jeruzalem, door Salomo werd opgericht. Dit was het centrum van de ware godsdienst in de Oude (tijds)Bedeling.

Uit een Assyrische inscriptie weten wij, dat niet alleen de 10 stammen, maar ook een aanzienlijk aantal Judeeërs “verdwenen” is in de Assyrische ballingschap (vergelijk 2Kon.18:13 en Jes.36:1): “*In het 14^{de} jaar van koning Hizkia trok Sanherib, de koning van Assyrië, op tegen alle versterkte steden van Juda en nam ze in.*” ... “*In het 14^{de} jaar van koning Hizkia gebeurde het dat Sanherib, de koning van Assyrië, optrok tegen alle versterkte steden van Juda en ze innam.*” Maar een overblijfsel van Juda en met name de stad Jeruzalem werd uit de Assyrische onderdrukking verlost, doch viel ongeveer 120 jaar later in Babylonische handen, omdat zij nochtans voortgingen met zondigen (vergelijk Jer.3:8-11): “*Maar Ik zag, toen Ik vanwege alles waarin het afvallige Israël (in geestelijke zin) overspel had gepleegd, haar weggestuurd had en haar een echtscheidingsbrief (sv: [scheidbrief](#)) gegeven had, dat Juda, haar trouweloze zuster, niet bevreesd werd. Zij ging zelf ook (in geestelijke zin) hoererij bedrijven. Zo gebeurde het dat het land door (het gerucht van) haar lichtzinnige hoererij ontheiligd werd,*

⁵⁴ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **NA Christus’ (1^{ste}) komst** aangeeft. (noot AK)

⁵⁵ Gekweten is van het werkwoord kwijten = Een belofte inlossen of aan een verplichting voldoen. Voorbeeld: Hij heeft zich aardig van zijn taak gekweten. (noot AK)

want zij pleegde **overspel** met steen en met hout (= met dode afgoden). Zelfs in dit alles heeft haar trouweloze zuster Juda zich niet tot Mij bekeerd met heel haar hart, maar slechts in schijn, spreekt de HEERE. Daarom zei de HEERE tegen mij: Het afvallige Israël heeft zichzelf nog rechtvaardig doen lijken, vergeleken bij (sv: de afgekeerde Israël heeft haar ziel gerechtvaardigd, meer dan) het trouweloze Juda.”

In 586 voor Christus viel Jeruzalem, kwam er ook een eind aan het koninkrijk Juda en begon de zogenaamde Babylonische ballingschap. Deze duurde, naar het woord van Jeremia, echter “slechts” 70 jaar en daarna kwam een gedeelte van de **weggevoerde Judeeërs, die sinds die tijd Joden genoemd worden**, uit de gebieden waarheen hen Nebukadezar weggevoerd had, terug naar Palestina: “Dan zal heel dit land worden tot een puinhoop (sv: tot een woestheid), tot een verschrikking. Deze volken zullen de koning van Babel 70 jaar dienen. Maar het zal gebeuren wanneer de 70 jaar voorbij zijn, dat Ik de koning van Babel en dat volk – spreekt de HEERE – hun ongerechtigheid zal vergelden, en ook het land van de Chaldeeën en Ik zal dat maken tot eeuwige woestenijen (sv: verwoestingen)” (Jer.25:11-12). Dit verloop van de gebeurtenissen werd al voorzegd in Hosea 1:7, “Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en **Ik zal hen verlossen** door de HEERE, hun God. Ik zal hen echter **niet** verlossen door boog, door zwaard, door strijd, door paarden of door ruiters.” God zou Zich over het huis van Juda (het 2-stammenrijk) nog ontfermen – dit in tegenstelling tot het huis van Israël (het 10-stammenrijk) – en ze verlossen. Dit “verlossen” zal allereerst betrekking gehad hebben op de Assyrische bedreiging, maar de lijn kan van hieruit doorgetrokken worden naar de Babylonische ballingschap, waarover Hosea immers ook enige keren spreekt (in hoofdstuk 4⁵⁶), waaruit Juda toch na 70 jaar verlost werd.

Waarom werd Juda verlost en kon het terugkeren naar haar land en Israël niet? Het was, omdat de Messias moest komen. Deze Messias, Jezus Christus, zou niet alleen **uit Juda moeten voortkomen** (Gen.49:10 en Micha 5:1), uit het geslacht van David (Jes.11:1-2), waarom het nodig was dat (de geschiedenis van) Juda nog binnen het Bijbelse gezichtsveld bleef, maar bovendien zou deze Messias een priesterlijk werk moeten verrichten, een werk waarmee de Oudtestamentische eredienst tot een einde zou worden gebracht (= “vervuld”) en daarom moest het “heiligdome” nog **blijven bestaan tot Zijn komst**: “De scepter zal van Juda niet wijken en evenmin de heersersstaf van tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzamen” (Gen.49:10) ... “En u, Bethlehem-Efratha, al bent u klein om te zijn onder de duizenden van Juda, uit u zal Mij voortkomen Die een Heerser zal zijn in Israël. Zijn oorsprongen zijn van oudsher, van eeuwige dagen af” (Micha 5:1) ... “Want er zal een Twijgje opgroeien (sv: voortkomen) uit de afgehouden stonk van Isai, en een Loot uit zijn wortels zal vrucht voortbrengen. **Op Hem zal de Geest van de HEERE rusten**: de Geest van wijsheid en inzicht, de Geest van raad en sterkte, de Geest van de kennis en de vreze des HEEREN” (Jes.11:1-2). De Here, de “mannelijke Zoon van de tempel”, zou tot Zijn tempel komen om “het slachtoffer en spijsoffer te doen ophouden”, door Zichzelf te laten “uitroeien” (Daniël 9:26-27 + uitleg), door Zich als een Lam ter slachting te laten leiden (Jes.53:7) en een eeuwige verzoening aan te brengen voor allen die in Hem zouden geloven: “Na de 62 weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hemzelf zijn. Een volk van een vorst (sv: van vorsten), een volk dat komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten. Het einde ervan zal zijn in de overstromende vloed en tot het einde toe zal er oorlog zijn, verwoestingen waartoe vast besloten is. Hij zal voor velen het verbond versterken, één week lang. Halverwege de week zal Hij slachtoffer en graanoffer (sv: spijsoffer) doen ophouden. Over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, zelfs tot aan de voleinding, die, vast besloten, uitgegoten zal worden over de verwoeste.” ... “Toen betaling geëist werd, werd Hij verdrukt, maar Hij deed Zijn mond niet open. Als een lam werd Hij ter slachting geleid; als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open.” Om dit alles mogelijk te maken, moest het “heiligdome” – Juda – dus nog “intact” zijn, als de Messias zou komen.

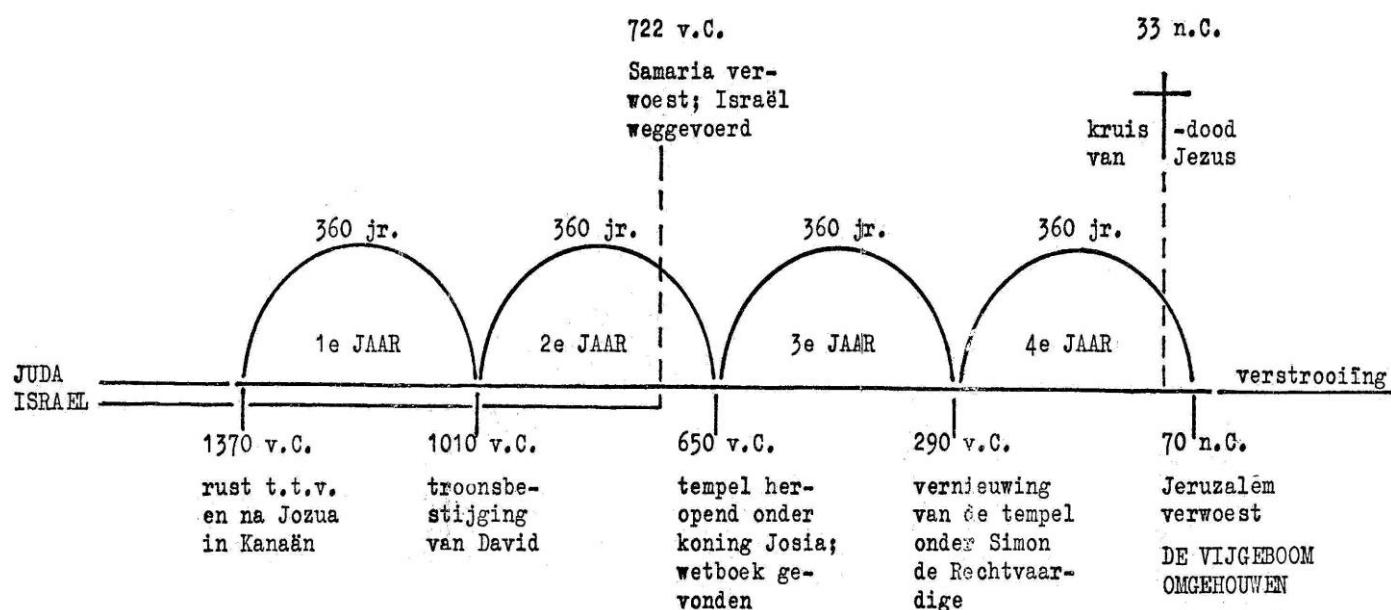
⁵⁶ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Wij sluiten dit hoofdstuk af met een korte weergave van de enkele teksten die in het boek Hosea gewijd zijn aan de ballingschap van het Juda-deel van Israël. Zoals wij (inmiddels) weten had de wegvoering van Juda pas ongeveer 130 jaar na de wegvoering van Israël plaats. Het Assyrische rijk was toen al ondergegaan. **Juda**, dat wil zeggen wat ervan was overgebleven – grote delen van Juda zijn samen met de 10 stammen door de Assyriërs weggevoerd – **werd door de Babyloniërs gedeporteerd**.

- Juda wordt verlost, dus gaat eerst in ballingschap (Hosea 1:7);
- Juda zal ook vallen (Hosea 5:5);
- Gods toorn komt over de vorsten van Juda (Hosea 5:10);
- (Ook) Juda wordt weggevoerd (gedeeltelijk dus samen met de 10 stammen, door de Assyriërs) (Hosea 5:14);
- Ook Juda zal oogsten wat zij zaaide. De oogst, het **oordeel**, zal betekenen, dat Juda wederom – zoals in Egypte – in gevangenis gaat (Hosea 6:11, sv);
- God zendt vuur (ook) in Juda (Hosea 8:14);
- (Ook) Juda zal gebonden worden om weggeleid te worden (Hosea 10:10-11);
- (Ook) Juda zal worden “bezocht” (Hosea 12:3).

Uit de enkele afzonderlijke vermeldingen over Juda – in dit toch overwegend aan (het 10-stammenrijk van het huis van) Israël gewijde boek – blijkt dat (het 2-stammenrijk van het huis van) Juda toch ook door God niet vergeten wordt. Tevens echter blijkt dat het een heel andere weg door de geschiedenis zal gaan dan Israël. **“Wie is wijs? Die versta deze dingen!”** (sv), zo eindigt het boek Hosea (14:10). Ja, let op wat God doet! (noot AK)

Echter zal het ons duidelijk zijn geworden dat dit Juda, nadat onze Heer daar geleden had en gestorven was, voor het laatst als “heiligdom” dienst had gedaan, Het Voorhangsel ⁵⁷ scheurde toen Jezus stierf, de tempeldienst, de Oudtestamentische eredienst had afgedaan en moest verdwijnen. De “Engel van het Verbond” kwam om een nieuw Verbond te maken, waarmee het oude, en alles wat daartoe behoorde, kon verdwijnen: “Als Hij spreekt van een nieuw verbond, heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat oud is verklaard en wat verouderd, staat op het punt te verdwijnen” (Hebr.8:13). Daarom staat er in [Zacharia](#) 6:12 dat Christus, als Hij zou komen, een nieuwe tempel zou bouwen, een tempel heerlijker dan die van steen en hout: “en zeg tegen hem: Zo zegt de HEERE van de legermachten: Zie, een Man – Zijn Naam is SPRUIT – zal uit Zijn plaats opkomen, en Hij zal de tempel van de HEERE bouwen.” ... “[De heerlijkheid van dit toekomstige \(sv: laatste\) huis zal groter zijn dan die van het eerste](#), zegt de HEERE van de legermachten. In deze plaats zal Ik vrede geven, spreekt de HEERE van de legermachten” (Hag.2:10). Dat zou de Nieuwtestamentische Gemeente van de levende God zijn: “Want u bent de [tempel van de levende God](#), zoals God gezegd heeft: Ik zal in hun midden (sv: [IN hen](#)) wonen en onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen [Mijn volk](#) zijn.” ... “op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere; op Wie ook u mede gebouwd wordt tot een woning van God, in de Geest” (2Kor.6:16b en Ef.2:21-22). Op de dag van de kruisdood van Jezus hield Juda derhalve op “heiligdom” te zijn. Het nieuwe heiligdom werd de Gemeente, die 53 dagen later tot openbaring kwam. Toen het zover was, waren de dagen van Juda in het Heilige Land ook geteld, omdat het Jezus verwierp en doorging met de oude eredienst.

Welk lot haar te wachten stond, weten wij uit de gelijkenis van Jezus over de onvruchtbare vijgenboom, welke wij vinden in [Lukas](#) 13:6-9, “En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand had een vijgenboom, die in zijn wijngaard geplant was. En hij kwam om daaraan vrucht te zoeken, maar vond die niet. Toen zei hij tegen de wijngaardenaar: Zie, ik kom nu al 3 jaar vrucht zoeken aan deze vijgenboom en vind die niet. Hak hem om (sv: [houw hem uit](#)). Waarom beslaat hij de aarde nutteloos? En hij antwoordde en zei tegen hem: Heer, laat hem ook nog dit jaar staan, totdat ik om hem heen gegraven en hem bemest heb. Wellicht dat hij dan vrucht draagt. Maar zo niet, dan moet u hem alsnog omhakken (sv: [uithouwen](#)).” In de “4 jaar” waarvan in deze gelijkenis sprake is, zien wij heel de geschiedenis van het volk van Juda weerspiegeld (aanvankelijk nog in verbondenheid met Israël). Zie de schets van: “[De 4 jaar van genade voor Juda](#)”)



Eén jaar moeten wij verstaan als één profetisch jaar van 360 jaardagen (dezelfde tijdmaat als gebruikt voor de “7 tijden” of de “tijden der heidenen”; 7 tijden of jaren beslaan $7 \times 360 = 2520$ jaar). De vijgenboom is, zoals wij weten, typebeeld van Juda. Het begin van elk van deze 4 profetische jaren werd gekenmerkt door “**genade**”, zoals wij kunnen zien op de tekening. God heeft tot viermaal toe het volk van Juda gelegenheid geboden opnieuw te beginnen en ootmoedig en trouw met haar Heer te wandelen, maar telkens weer verdierf het zich en **uiteindelijk verwierpen zij zelfs Gods Zoon**. De vervloeking van de onvruchtbare vijgenboom door Jezus in Mattheüs 21:19 heeft dezelfde beduiding als het “uithouwen” hierboven (in Luk.13:9): “En toen Hij een vijgenboom langs de weg zag, ging Hij ernaartoe en vond er niets aan dan alleen bladeren. Hij zei tegen hem: Laat er aan u geen vrucht meer groeien in eeuwigheid! En de vijgenboom verdorde onmiddellijk.”

⁵⁷ Voor meer uitleg over de (diep-geestelijke) betekenis van het Voorhangsel, zie onze uitgebreide studie “[Christus in de Tabernakel](#)” van CJH Theys en/of “[De Tabernakel van Israël](#)” ([Gods profetisch model van de geestelijke ontwikkelingen van een waarachtig kind van God](#)) van E. van den Worm. (noot AK)

In het jaar 70 na Christus werd daarom Jeruzalem opnieuw verwoest – wat werd voorzegd door Jezus in Mattheus 23:37-38 + 24:2b – en begon de smartelijke weg die de Joden voortaan door de geschiedenis moesten gaan, gedurende de tijd van de diaspora, de verstrooiing, die pas in onze tijd aan het aflopen is (1948 – de stichting van de Joodse staat, het ontluiken van de vijgenboom): “Jeruzalem, Jeruzalem, u die de profeten doodt en stenigt wie naar u toe gezonden zijn! Hoe vaak heb Ik uw kinderen bijeen willen brengen, op de wijze waarop een hen haar kuikens bijeenbrengt onder haar vleugels; maar u hebt niet gewild! Zie, uw huis wordt als een woestenij voor u achtergelaten.” ... “Voorwaar, Ik zeg u: hier zal niet één steen op de andere steen gelaten worden die niet afgebroken zal worden.”

Door Juda voor lange tijd geen eigen land te laten heeft God niet alleen duidelijk gemaakt dat het niet langer Zijn Heiligdom was – en door hun verwerping van Jezus verspeelden zij ook voor lange tijd hun deel in het nieuwe Heiligdom, de Gemeente van Christus – maar vooral **dat het onderscheiden moet worden van Israël en dus niet Gods rijksgebied is**. Het ontnemen van het land beklemtoont dit laatste ondubbelzinnig!

Daarmee zijn wij toegekomen aan de behandeling van Hosea 3. Zoals wij al eerder gezien hebben (in hoofdstuk 1), gaat het hier om **een tweede vrouw** van Hosea. Er staat in Hosea 3:1 “Ga **wederom henen**” (SV: “**En de HEERE** zei tot mij: Ga wederom henen, bemin een vrouw, die, bemind zijnde van haar vriend, nochtans overspel doet; gelijk de HEERE de kinderen Israëls bemint, maar zij zien om naar andere goden, en beminnen de flessen der druiven”, (vergelijk Hos.1:2): “Het begin van het spreken van de HEERE door Hosea. De HEERE zei tegen Hosea: Ga! Neem voor u een vrouw van de hoerereien en kinderen van de hoerereien, want het land wendt zich in schandelijke hoererie van de HEERE af.”

En deze tweede vrouw is, zoals de voor de hand liggende verklaring is (denk aan Jeremia 3 en Ezechiël 23), een uitbeelding van Juda.⁵⁸ Het gaat in dit kleine hoofdstuk over de toekomst van Juda. De “kinderen Israëls” uit dit 3^{de} hoofdstuk (vers 1, zie hierboven, en Hos.3:4-5) zijn de kinderen-Israëls-uit-Juda (in de grondtekst staat letterlijk “**zonen van Israël**”, wat betekenen kan: niet geheel Israël, maar een gedeelte ervan, het Juda-deel): “Want de Israëlieten (SV: de kinderen Israëls) moeten veel dagen zonder koning en zonder vorst blijven, zonder offer en zonder gewijde steen (SV: opgericht beeld), zonder efod en afgodsbeelden (SV: terafim). 5. Daarna zullen de Israëlieten (SV: de kinderen Israëls) zich bekeren, en de HEERE, hun God, zoeken en David, hun koning. Zij zullen zich in diep ontzag tot de HEERE en Zijn goedheid wenden (SV: vrezende komen tot de Heere en tot Zijn goedheid), in later tijd (SV: in het laatste der dagen).” En wij ontdekken dat, ook al werd in Hosea 1:7 een (tijdelijke) verlossing beloofd, die toekomst toch niet rooskleurig zou zijn: “Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en Ik zal hen verlossen door de HEERE, hun God. Ik zal hen echter niet verlossen door boog, door zwaard, door strijd, door paarden of door ruiters.” In Hosea 3:3-4 lezen wij, dat Juda vele dagen zou blijven zitten zonder koning of vorst (dat wil zeggen: zij zullen onder de macht van anderen staan, **vreemden zullen over hen heersen** – vergelijk Herodes), maar ook zonder afgoden – zij hebben inderdaad na de ballingschap de oude afgoden niet meer gediend – en zelfs op een gegeven moment zonder offerdienst (na Jeruzalems val in 70 na Christus), maar uiteindelijk ook zonder dat God nog tot hen spreekt (de efod), het ergste van alles. In deze volgorde is het gegaan! “En ik zei tegen haar: U moet veel dagen bij mij blijven, u mag geen hoererie bedrijven; u mag geen andere man toebehoren, en ook ik zal niet bij u komen. 4. Want de Israëlieten (SV: de kinderen Israëls) moeten veel dagen zonder koning en zonder vorst blijven, zonder offer en zonder gewijde steen (SV: opgericht beeld), zonder efod en afgodsbeelden.” Deze periode moet dus zijn begonnen na de Babylonische ballingschap. De laatste koning uit Davids huis die regeerde over Juda was Zedekia, die als gevangene weggevoerd werd naar Babel. Nadien is de troon van David overgeplaatst naar het westen: (zie Ezechiël 17). **De Engelse en Britse vorsten zijn nakomelingen van David**.⁵⁹ Na de ballingschap hebben de Joden ook inderdaad niet meer “gehoereerd” (in de oorspronkelijke betekenis) – tot op de dag van vandaag zijn zij hun godsdienst trouw gebleven (noot: dat zij zich, ondanks dat zij niet hoereren, toch moeten bekeren (Hos.3:5), is een aanwijzing temeer dat het hier over de Joden moet gaan). Maar sedert 70 na Christus moeten ze het wel zonder offerdienst en tempel doen! Wat het spreken van God betreft, waarop de “efod” duidt – (zie 1 Sam.23:9-12⁶⁰) de efod was een wit linnen overgewaad van de hogepriester dat ongetwijfeld sprak van toegerekende rechtvaardigheid, met name door het offer van Jezus, op grond waarvan God tot de mens spreken wil – dit hield al kort na de terugkeer uit de Babylonische ballingschap op. Haggai, Zacharia en Maleachi waren de 3 laatste profeten. Daarna kwam de periode van 400 jaar van “stilzwijgen” die tussen het Oude en het Nieuwe Testament ligt. Drie laatste kansen kreeg het Joodse volk onder de bedieningen van Johannes de Doper, Jezus en de apostelen, maar toen de grote massa van het volk Jezus verwierp, hield het spreken Gods tot dit volk definitief op en gingen zij een donkere nacht in van ± 2000 jaren. Twee profetische dagen van 1000 jaar zou de geestelijke dood over

⁵⁸ Zie hiervoor ook het artikel van J.F. Steenmeijer, “Hosea 3”, in het blad “Een Nieuw Geluid” van mei 1982. (noot HS)

⁵⁹ Zie hiervoor, onder meer, “The Royal House of Britain, an enduring dynasty” van WMH Milner. (noot HS)

⁶⁰ 1 Samuel 23:9-12, “Toen David te weten kwam dat Saul dit kwaad tegen hem beraamde, zei hij tegen de priester Abjathar: Breng de efod hierheen. En David zei: HEERE, God van Israël, Uw dienaar heeft duidelijk gehoord dat Saul van plan is naar Kehila te komen, om de stad omwille van mij te gronde te richten. Zullen de burgers van Kehila mij in zijn hand uitleveren? Zal Saul komen, zoals Uw dienaar gehoord heeft? O HEERE, God van Israël, vertel het Uw dienaar toch. De HEERE zei: Hij zal komen. Daarna zei David: Zullen de burgers van Kehila mij en mijn mannen overleveren in de hand van Saul? En de HEERE zei: Zij zullen u overleveren.”

hen heersen. In bijzondere zin is daarom Hosea 6:2 vooral op hen van toepassing: “Na 2 dagen zal Hij ons levend maken, op de 3^{de} dag zal Hij ons doen opstaan (sv: doen verrijzen) en zullen wij voor Zijn aangezicht leven.”

De uitdrukking “vele dagen” (Hos.3:4, sv) wil zeggen: “**de tijd van het einde**”. Behalve hier wordt zij in deze zin ook gebruikt in Ezechiël 38:8 en Daniël 8:26 + 10:14 + 11:33a (zie ook Dan.11:35 ⁶¹): “Na vele dagen zult u gestraft worden. Aan het einde van de jaren (sv: in het laatste der jaren) zult u komen in een land dat hersteld is van het zwaard, bijeengebracht uit vele volken op de bergen van Israël, die tot een blijvende verwoesting waren geworden. Als zij uitgeleid zijn uit de volken, zullen zij allen onbezorgd wonen.” ... “Wat betreft het visioen van de avond en de morgen, wat gezegd is, dat is de waarheid. En u, houd het visioen geheim, want er komen nog vele dagen vóór het gebeuren zal.” ... “Ik ben gekomen om u inzicht te laten krijgen in wat uw volk in later tijd zal overkomen, want er is nog een visioen voor die dagen (sv: want het gezicht [= visioen] is nog voor vele dagen).” ... “**De verstandigen** (sv: de leraars) onder het volk **zullen velen onderwijzen**.” In Hosea 3:5 (hierboven vermeld) staat dan ook, dat deze tijd zal aflopen “in het laatste der dagen” (sv). Tussen haakjes: Hierin vinden wij opnieuw een bewijs dat hier Juda bedoeld wordt. Israël zou al veel eerder tot bekering komen. Hoe anders van toon is Hosea hoofdstuk 3 vergeleken bij Hosea hoofdstuk 2!

41

De letterlijke vertaling van Hosea 3:3b is “...Gij zult geen hoer zijn, noch aan een man zijn (= toebehoren). Zo ook Ik aan u”. Juda zou derhalve als **zonder** man zijn en voor God zou zij Zijn vrouw **niet** zijn. Sinds haar verwerping van Christus moet Juda het zonder de nabijheid van God stellen. Israël daarentegen, de eerste vrouw, zou weer Gods vrouw Zijn, daar de scheidbrief door Christus – aan het kruis – vernietigd is en zij Christus als hun Verlosser zouden aannemen. Dat het zó zou gaan, is ook voorzegt in Zacharia 11:12-14, “Want Ik had tegen hen gezegd: Als het goed is in uw ogen, geef Mij Mijn loon; zo niet, laat het na. Toen hebben zij Mijn loon afgewogen: 30 zilverstukken. Maar de HEERE zei tegen Mij: Werp dat de pottenbakker toe – een mooie prijs waarop Ik door hen geschat ben! Daarop nam Ik de 30 zilverstukken en wierp ze in het huis van de HEERE de pottenbakker toe. Toen brak Ik Mijn tweede stok, SAMENBINDING, stuk, om zo de broederschap te verbreken tussen Juda en Israël.”

Hosea 3:5 (hierboven vermeld) leert ons echter dat de Joden zich “in het laatste der dagen” (sv) zullen bekeren en Christus – “David, hun koning” – zullen aannemen. Dat zal zijn in de Spade Regentijd: “Want als hun verwerping verzoening voor de wereld betekent, wat betekent dan hun aanneming anders dan (**het**) **leven** uit de doden (= uit de – geestelijke – dood ⁶²)?” (Rom.11:15). Dan zullen zij “vrezende komen tot de Heere” (sv). Uit de toevoeging “vrezende” blijkt dat dit zal zijn in of direct na **een tijd van grote benauwdheid**. Deze benauwdheid en waardoor zij veroorzaakt wordt, wordt beschreven in Ezechiël 38 en 39. Rusland en zijn bondgenoten zullen optrekken tegen de Joodse staat, maar in dit conflict – dat tot een wereldoorlog zal uitgroeien – zal God Zelf ingrijpen en **dan zal Juda zich als volk tot Christus bekeren**: “Op die dag zal de HEERE de inwoners van Jeruzalem beschermen. Wie onder hen wankelt, zal op die dag als David zijn, en het huis van David zal zijn als goden, als de Engel van de HEERE voor hun ogen. 9. Op die dag zal het gebeuren dat Ik alle heidenvolken die tegen Jeruzalem oprukken, zal willen wegvagen (sv: zal zoeken te verdelgen). 10. Maar over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik de Geest van de genade en van de gebeden uitstorten. **Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben**. Zij zullen over Hem rouw bedrijven, als met de rouwklacht over een enig kind (sv: enige zoon); en zij zullen over Hem bitter klagen, zoals men bitter klaagt over een eerstgeborene” (Zach.12:8-10). Het zal de tijd van de “benauwdheid van Jakob (= Israël)” ⁶³ zijn, een angstige tijd, zowel voor het Joodse Israël als voor het Westerse Israël (Efraïm-Israël): “**O wee!** want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; en het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; nog zal hij daaruit verlost worden” (Jer.30:7, sv), “Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. Zij zullen bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte, en als een duif uit het land van Assur; en Ik zal hen doen wonen in hun huizen, spreekt de HEERE” (Hos.11:10b-11, sv). Het vandaag de dag o zo actuele Oost-West conflict zal zich ontwikkelen naar een voor het Westen – met name voor “westers Israël” – zéér gevaarlijke situatie. Het zal zijn, omdat zij God (opnieuw) hebben verlaten. Maar God in Zijn genade zal zowel Juda als Efraïm-Israël uit dit grote gevaar redden en daarna de aarde bezoeken met **een laatste grote uitstorting van de Heilige Geest: de Spade Regen**.”

⁶¹ Daniël 11:35, “Van de verstandigen (sv: de leraars) zullen er struikelen (sv: vallen), **om hen te louteren, te reinigen en zuiver wit te maken**, tot de tijd van het einde, want het wacht nog tot de vastgestelde tijd.”

⁶² Dit is een algemeen spreekwoord, waarmee te kennen gegeven wordt: een zeer grote verandering **ten beste**, alsof iemand dood zijnde wederom levend werd. Hetwelk geschiedt door de predikatie van het Evangelie, waardoor degenen die dood waren, Ef.2:1, levend gemaakt worden; Joh.6:68; Filipp.2:16. (noot AK)

⁶³ Zie eventueel onze (deel)studie “De benauwdheid van Jakob”, **deel 1** en “De benauwdheid van Jakob” **deel 2** van H. Siliakus. (noot AK)

De benauwdheid van Jakob

Wij naderen het eind van de profetische lijn die in het boek Hosea is uitgezet en daarmee **de ontknoping van het drama van de lotgevalen van de Israëlvolkere**n. Nauwkeurige bestudering van het Boek Hosea – en van de andere profetische boeken van de Bijbel – zal ons tot het inzicht voeren dat wij na de bekering van Israël – waarmee wij de 10 stammen bedoelen, dus niet de Joden – een nieuwe afvalligheid van het geloof en in verband daarmee een tijd van **grote benauwdheid** te verwachten hebben, en daarna **een hernieuwde beke**ring (nu **samen met Juda**). Want de ene keer lezen wij over een bekering als gevolg van een soort “rijpingsproces”, een “ontwaken uit een geestelijke slaap” (bijvoorbeeld in Hos.2:6) en op een andere plaats lezen wij over een bekering in een tijd van grote nood, dus als gevolg van benauwdheid (bijvoorbeeld in Hos.5:15): *“Zij zal haar minnaars najagen, maar hen niet inhalen (sv: En zij zal haar boelen ⁶⁴ nalopen, maar dezelve niet aantreffen); hen zoeken, maar hen niet vinden. Dan zal zij zeggen: Ik ga, ik keer terug naar mijn vorige Man, want toen had ik het beter dan nu.” ... “Ik ga en keer terug naar Mijn woonplaats (sv: tot Mijn plaats), totdat zij zich schuldig weten en Mijn aangezicht zoeken. In hun benauwdheid zullen zij Mij ernstig zoeken.”* Het vredige van het ene tafereel laat zich moeilijk combineren met de zware druk waarover in een ander tafereel wordt gesproken. Verder blijkt uit een aantal passages dat nadat Israël tot bekering zal zijn gekomen, het op een gegeven ogenblik **een oorlog** ingaat, die uitmondt in een tijd van **grote benauwdheid**. Lees Hosea 1:10-11 (vers 11 zullen wij hierna nog uitvoerig bespreken; de contouren van het hier bedoelde bondgenootschap zien we reeds in het huidige NAVO-bondgenootschap) en Hosea 11:10 (komt eveneens hierna nog ter sprake): *“Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; (dan) tot hen gezegd zal worden: Gij zijt **kinderen van de levende God**. En de kinderen van Juda, en de kinderen Israëls zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land optrekken; want de dag van Jizreël zal groot zijn” (sv) ... “Zij zullen de HEERE achterna wandelen, Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen” (sv).* De hier bedoelde oorlog zullen wij tevergeefs in de geschiedenisboeken zoeken, want die ligt nog altijd in de toekomst. De tekenen der tijden geven ons echter te verstaan: heden **in de zeer nabije toekomst**. Want geen enkele oorlog uit de geschiedenis van Westers-Israël heeft tot nog toe voldaan aan de beschrijving die de Schrift geeft van deze grote profetische oorlog. Eén van de belangrijkste vermeldingen aangaande deze oorlog is, dat daarna **massale geestelijke oplevingen** plaats zullen hebben over het gehele rond der aarde. Zie hiervoor onder andere [Joël 2](#).

Aan het eind van het vorige hoofdstuk zeiden wij reeds het één en ander over deze **tijd van benauwdheid**, die in de profetie-studie de **“benauwdheid van Jakob”** genoemd wordt. De belangrijkste beschrijving van deze oorlog – want dat is de oorzaak van deze benauwde en benauwende tijd – vinden we in [Ezechiël 38 en 39](#), de bekende “Russische hoofdstukken” van Ezechiël. Wij noemden dit Schriftgedeelte al eerder en ook [Zacharia 12](#), en hierboven [Joël 2](#), waar over dezelfde oorlog gesproken wordt. In de meeste overige profetische geschriften van het Oude Testament komen eveneens verwijzingen naar deze **“oorlog van Gog”** voor. Wij zullen die nu niet allemaal noemen, maar ons bepalen bij wat het boek Hosea erover te vertellen heeft.

Allereerst gaan wij naar Hosea **10:12-15** (sv): *“Zaaït u tot gerechtigheid, maait tot weldadigheid; braakt u een braakland; dewijl het tijd is de HEERE te zoeken, totdat Hij kome, en over u de gerechtigheid regene. **13** Gij hebt goddeloosheid geploegd, verkeerdheid gemaaid, en de vrucht der leugen gegeten; want gij hebt vertrouwd op uw weg, op de veelheid uwer helden. **14** Daarom zal er een groot gedruis ontstaan onder uw volken, en al uw vestingen zullen verstoord (HSV: verwoest) worden, gelijk Salman Beth-arbel verstoorde ten dage van de krijg (= oorlog); de moeder werd verpletterd met de zonen. **15** Alzo heeft Beth-el ulieden gedaan, vanwege de boosheid uwer boosheid; Israëls koning is in de dageraad ten enenmale uitgeroeid.”* De eerste indruk is, als wij deze verzen lezen, dat het hier over het Oudtestamentisch koninkrijk Israël gaat in de laatste dagen van haar bestaan en over de invallen van de Assyriërs. Dat is ook zo, maar deze Oudtestamentische gebeurtenissen moeten beschouwd worden als heenwijzingen naar de eindtijd. Zoals zo vaak in de profetie van het Oude Testament wordt hier namelijk als het ware “geruisloos” overgegaan van de oude tijd naar de slotdagen van de huidige tijdsbedeling. De aanwijzing hiervoor vinden wij in Hosea 10:12. Met name het laatste deel van dit vers, **“totdat Hij kome, en over u de gerechtigheid regene”**, maakt duidelijk dat hier een overstap naar een verre tijd gemaakt wordt. Want dit is nimmer vervuld in de Oudtestamentische bedeling. Dit is echter evenmin vervuld in de tijd toen de Israëlvolkere van het Westen tot het Christendom overgingen, want toen was er niet een dreiging die te vergelijken is met de Assyrische opmars in de nadagen van het koninkrijk Israël. Bovendien wordt hier gesproken over **“regenen”**, een profetisch “gidswoord” dat altijd verwijst naar **de uitstorting(en) van de Heilige Geest in de eindtijd!** Israël zal in de Nieuwe (tijds)Bedeling, na haar overgang tot het Christendom, toch weer de HERE verlaten. Daarom zal er **“een groot gedruis ontstaan onder uw volken (= de**

⁶⁴ Haar boelen = Degenen met wie zij (geestelijk gezien) in overspel leeft. (noot AK)

Israëlvolkeren)" (Hos.10:14 ⁶⁵). Noot: Deze meervoudsvorm ("volken") is ook opmerkelijk, want in de oude tijd was Israël slechts één volk(je). Pas in de na-Bijbelse tijd is Israël uitgegroeid tot "een volle menigte van volken", zoals door God aan Abraham beloofd (Gen.17:4-6): "Wat Mij betreft, zie, Mijn verbond is met u! U zult (een voor-) vader worden van een menigte volken. U zult niet meer Abram heten, maar uw naam zal Abraham zijn, want Ik zal u vader van een menigte van volken maken. Ik zal u uitermate vruchtbaar maken: Ik zal u tot volken maken en er zullen koningen uit u voortkomen."

"Een groot gedruis" zal er dus onder de Israëlvolkeren ontstaan in de eindtijd. Oorzaak: van het "Assyrië van de eindtijd" Rusland – zie mijn artikel "[Redding uit de hand van Assur](#)", uit de Tempelbode van maart 1983 – de Magogiërs van Ezechiël 38, zal een grote dreiging uitgaan. Waren zij – het Westerse Israël – de HEERE trouw gebleven, dan zou voor hen Deuteronomium 32:30 gelden: "Hoe zou één man er 1.000 kunnen achtervolgen, en twee mannen er 10.000 laten vluchten, tenzij hun Rots hen verkocht en de HEERE hen uitleverde?" Maar door de afvalligheid van het geloof wordt Israël opnieuw aan hun vijanden overgeleverd.

Salman (uit Hosea 10:14) is zo goed als zeker [Salmaneser V](#) van Assyrië, die het 10-stammenrijk Israël wegvoerde in ballingschap: "Tegen hem trok Salmaneser op, de koning van Assyrië; Hosea werd zijn dienaar (sv: zijn knecht) en droeg schatting aan hem af" (2Kon.17:3). [Beth-Arbel](#) is een stad in het Over-Jordaanse, een gebied waarvan de meeste inwoners eerder werden weggevoerd. Maar dat geschiedde niet door deze Salmaneser, maar door [Pul](#), dat is [Tiglath-Pilneser III](#): "Toen wekte de God van Israël de geest van Pul, de koning van Assyrië op, en de geest van (sv: Tiglath) Tillegath-Pilneser, de koning van Assyrië. Deze voerde hen in ballingschap, te weten de Rubenieten, de Gadieten en de halve stam van Manasse. Hij bracht hen in Halah, Habor, Hara en aan de rivier Gozan, tot op deze dag" (1Kron.5:26). Beth-Arbel was waarschijnlijk de enig overgebleven vesting aldaar, die pas viel vlak voor de algehele wegvoering van Israël. Op gelijke wijze zullen de fortificaties, de sterke vestingen van het Westerse Israël – zeg maar Noordwest-Europa en Noord-Amerika – in de eindtijd "verstoord worden" (Hos.10:14), ontmanteld, vernietigd, door het nieuwe Assur, Rusland en zijn bondgenoten. Ook het laatste bolwerk zal vallen, zodat haar lot dan beslist schijnt te zijn en communistische overheersing onafwendbaar zal lijken. Gog zal niet alleen de Joodse staat in Palestina benauwen, maar ook West-Europa en Noord-Amerika: "de kooplieden van Tarsis en al hun jonge leeuwen" (Ezech.38:13). En in deze grote benauwdheid zal het Westerse Israël terechtkomen vanwege "Beth-el" (zie Hos.10:15), de halfslachtige, wereldse godsdienst (de "kalverendienst") en de grote afvalligheid van het geloof, die gepaard gaat met een ongekend grote toename van de ongerechtigheid (zie Hos.10:13). Wij wijzen er nog even op dat uit deze passage duidelijk de volgorde van enige gebeurtenissen van de eindtijd is af te leiden. In Hosea 10:12 vinden wij een **oproep tot bekering**, gevolgd door een belofte van zegen ([de Spade regen](#)). Deze oproep en belofte worden gericht tot het geslacht waarvoor geldt wat in Hosea 10:13-14 beschreven wordt (afval en benauwdheid). Met andere woorden, **eerst komt de afvalligheid** (Hos.10:13) en **als gevolg daarvan de benauwdheid** (Hos.10:14), **daarna de bekering en de belofte opwekking** (Hos.10:12).

Bij de donkere uren die dan voor Israël – het "Christelijke" Westen – aanbreken, bepaalt ons [Hosea 8:1-2](#) (sv): "De bazuin aan uw mond; Hij (= Christus) komt als een arend tegen het huis des HEEREN; omdat zij Mijn verbond hebben overtreden, en zijn tegen Mijn wet afvallig geworden. 2 Dan zullen zij tot Mij roepen: Mijn God! wij, Israël, kennen U." Hier worden wij er in de eerste plaats aan herinnerd dat het toch echt God is Die alles in de hand heeft (zoals ook uit Ezechiël 38:4 zo duidelijk blijkt: "Ik zal haken in uw kaken slaan"). **Het zal zover komen, omdat de christelijke Israëlvolkeren diep in het moeras van de zonde zullen zijn weggezonden** (en voor de Judeeërs van de Joodse staat: omdat zij nog altijd Christus verwerpen). De betreurenswaardige toestand waarin de christelijke Israëlvolkeren zich dan – en in onze tijd al – bevinden, moet vóór alles toegeschreven worden aan het falen van de Kerk, de Gemeente van Christus. Openbaring [hoofdstuk 2](#) en [hoofdstuk 3](#) geven ons een goed beeld hoe verworpen en verwereldlijkt de Gemeente/Kerk in die dagen – **de laatste dagen** – zal zijn, afgezien van een kleine groep getrouwen. De kern van de Christelijke Gemeente/Kerk bevindt zich in de christelijke Israëllanden van West-Europa, Noord-Amerika enzovoort. Maar de christenen uit deze landen kunnen op het ogenblik in de leer gaan (in het algemeen gesproken) bij de christenen uit de heidenvolkeren, die nota bene eens door Westerse zendelingen met het Evangelie in aanraking kwamen. ⁶⁶ Vele eersten zullen de laatsten zijn en omgekeerd! (Matth.19:30). Vanwege dit alles komt **Gods toorn** opnieuw over Israël, maar in de eerste plaats over die falende en afvallige Gemeente/Kerk in de Israëllanden (want het is een feit waaraan niet voorbij kan worden gegaan dat de geprofeteerde afvalligheid onder de christenen zich hoofdzakelijk manifesteert in deze Israëllanden!). Vandaar dat wij lezen in Hosea 8:1, "**Hij komt als een arend tegen het huis van de HEERE**". Voor het eerst is hier in Hosea sprake van het "Huis van de HEERE".

⁶⁵ Er staat in de oorspronkelijke tekst "volken", maar... slechts enkele vertalingen geven die meervoudsvorm. De oude Statenvertaling heeft "volken", de Herziene Statenvertaling geeft "volk". (noot AK)

⁶⁶ Wij doelen hier uiteraard niet op de zogenaamde bevrijdingstheologie of op allerlei vermenging van de christelijke godsdienst met heidense godsdienst – zoals animisme, voodoo, en dergelijke in de landen van de "derde wereld" – maar op **waarachtige evangelische opwekkingen** en bewegingen die in vele van deze en andere landen gaande zijn. (noot HS)

Hiermee wordt de Gemeente van Christus bedoeld (Ef.2:19-22 ⁶⁷), die onder de Israëlvolkere dan zoveel leden zal tellen, maar die, met deze Israëlvolkere in haar kielzog, in het algemeen gesproken in een uiterst miserebele staat, in een staat van afvalligheid, zal verkeren. De “arend”, waarvan hier in Hosea 8:1 sprake is, is **Christus**. Zo wordt Hij ook afgebeeld in Openbaring 8:13 (sv), waar voor “engel” in de Griekse grondtekst “arend” staat en waar Zijn komst ook **oordeel** brengt!: “En ik zag, en ik hoorde één engel ⁶⁸ vliegen in het midden van de hemel, zeggende met grote stem: Wee, wee, wee, degenen, die op de aarde wonen, van de overige stemmen der bazuin van de 3 engelen, die nog bazuinen zullen.” Hier (in Openbaring 8) **oordeel voor de wereld**, in Hosea 8 **oordeel voor de Gemeente**. De arend of adelaar spreekt ons van Jezus als de Zoon van God. Christus komt alsdan tegen Zijn Huis. Hij komt om op te treden tegen Zijn ongehoorzame Gemeente. Er staat niet voor niets geschreven dat het oordeel van God begint bij het huis van God: “Want nu is het de tijd dat **het oordeel begint bij het huis van God**; en als het eerst bij ons begint, wat zal het einde zijn van hen die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn?” (1Petr.4:17). **Christus gaat in deze tijd van grote benauwdheid Zijn Gemeente zuiveren en reinigen**: “Hij zal Zijn dorsvloer door-en-door zuiveren”: “Zijn wan (= een mand om koren te zuiveren van het –oneetbare en dus waardeloze– kaf) is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen (sv: doorzuiveren, om al het vleselijke in ons weg te wassen) en Zijn tarwe (beeld van de ware christenen) in de (sv: Zijn) schuur verzamelen en Hij zal het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden.” (Matth.3:12 + Luk.3:17, beide teksten zijn gelijk). Dit zal **de grote tempelreiniging van de eindtijd** zijn. Een beschrijving van deze tijd van loutering en zuivering, waardoor enerzijds velen zullen afvallen en anderzijds een minderheid van de gelovigen tot hernieuwde toewijding aan Christus zal komen, vinden we ook in Maleachi 3:1-6: “Zie, Ik zend Mijn engel, die voor Mij de weg bereiden zal. Plotseling zal naar Zijn tempel komen die Heere Die u aan het zoeken bent, de Engel van het verbond, in Wie u uw vreugde vindt. Zie, Hij komt, zegt de HEERE van de legermachten. Maar **wie zal de dag van Zijn komst verdragen? Wie zal bij Zijn verschijning standhouden?** Want Hij is als vuur van een edelsmid, en als zeep van de blekers. Hij zal zitten als iemand die zilver smelt en reinigt: Hij zal de Levieten (sv: de kinderen van Levi) reinigen en hen zuiveren (sv: doorlouteren) als goud en zilver. Dan zullen zij de HEERE een graanoffer (sv: spijsoffer) brengen in gerechtigheid. Dan zal het graanoffer van Juda en Jeruzalem voor de HEERE aangenaam zijn, zoals in de dagen van oude tijden af, zoals in vroegere jaren. Ik zal naar u toe komen voor het oordeel. Ik zal een snelle Getuige zijn tegen de tovenaars, tegen de overspelers, tegen hen die valse eden afleggen (sv: die valselijk zweren) en tegen hen die het loon van een dagloner met geweld inhouden, die het recht van weduwe, wees en vreemdeling ombuigen, en Mij niet vrezen, zegt de HEERE van de legermachten. Want Ik, de HEERE, ben niet veranderd, ú, kinderen van Jakob, bent daarom niet omgekomen.” In de **hernieuwde toewijding** van deze minderheid kunnen wij **het begin van de vorming van de Bruidsgemeente** zien. Gelijktijdig met de oorlog in de wereld (die grote benauwdheid), zal dus de – uiteinde-lijke – reiniging van de Gemeente plaatshebben.

Het in Hosea 8:1 bedoelde **bazuingeschal** zal hetzelfde zijn als dat van Joël 2:1 + 15 en houdt een ernstige oproep tot bekering en “geestelijke mobilisatie” in: “**1. Blaast de bazuin te Sion, en roept luide op de berg Mijner heiligheid; laat alle inwoners van het land beroerd zijn, want de dag des HEEREN komt, want hij is nabij. 15. Blaast de bazuin te Sion, heiligt een vasten, roept een verbodsdag uit**” (Jl.2:1+15, sv). Overal in de Israëllanden zal in die dagen **de boodschap van bekering** met kracht gepredikt worden. Dit is het profetische **Feest der Bazuinen**, dat aan het Loofhuttenfeest – dat is: de Spade Regen-opwekking – voorafgaat (zie voor meer hierover het boek “Hoogtijden en Feesten van Israël in profetisch licht” van CJH Theys ⁶⁹). Van de grote dreiging, die er dan zal zijn, lezen we ook in Joël 2:2-10 (sv), waar de legers van Magog en zijn bondgenoten worden beschreven: “Een dag van duisternis en donkerheid, een dag van wolken en dikke duisterheid, als de dageraad uitgespreid over de bergen; een groot en machtig volk, desgelijks van ouds niet geweest is, en na hetzelfde niet meer zal zijn tot in jaren van vele geslachten. Voor hetzelfde verteert een vuur, en achter hetzelfde brandt een vlam; het land is voor hetzelfde als een lusthof, maar achter hetzelfde een woeste wildernis, en ook is er geen ontkomen (aan) van hetzelfde. De gedaante van dezelve is als de gedaante van paarden, en als ruiters zo zullen zij lopen. Zij zullen daarheen springen als een gedruis van wagens, op de hoogten der bergen; als het gedruis van een vuurvlam, die stoppelen verteert; als een machtig volk, dat in slagorde gesteld is. Van dezelve aangezicht zullen de volken in pijn zijn; alle aangezichten zullen betrekken als een pot (HSV: alle gezichten verschieten van kleur). Als helden zullen zij lopen, als krijgslieden zullen zij de muren beklimmen; en zij zullen daarheen trekken, een iegelijk in zijn wegen, en zullen hun paden niet verdraaien. Ook zullen zij de een de ander niet dringen; zij zullen daarheen trekken elk in zijn baan; en al vielen zij op een geweer, zij zouden niet

⁶⁷ Efeze 2:19-22, “Zo bent u dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de Hoeksteen is, en op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere; op Wie ook u mede gebouwd wordt tot een woning van God, in de Geest.”

⁶⁸ De handschriften die ‘arend’ hebben zijn gezaghebbender dan de exemplaren die in plaats daarvan ‘engel’ lezen, zodat er over de juistheid van deze lezing geen twijfel bestaat. Met de toevoeging “één” wordt aangegeven dat het een enkele vogel is, mogelijk als contrast met de vele drietallen en zeventallen in de context. Deze vogel symboliseert hier onheil. (noot HS)

⁶⁹ Deze studie is in mijn bezit, maar is (nog) niet gedigitaliseerd. Een kopie (via inscannen) is mogelijk voor geïnteresseerden. Aanvraag via info@eindtijdbode.nl (noot AK)

verwond worden. Zij zullen in de stad omlopen, zij zullen lopen op de muren, zij zullen klimmen in de huizen; zij zullen door de vensters inkomen als een dief. De aarde is beroerd voor dezelve aangezicht, de hemel beeft; de zon en maan worden zwart, en de sterren trekken haar glans in.” Is dit bazuingeschal te vereenzelvigen met één of meerdere van de 7 bazuinen uit het boek Openbaring ([hoofdstuk 8](#), [9](#) en [11](#))? **Neen**, want noch in het boek Hosea, noch bij [Joël](#) is het bazuingeschal afkomstig uit de hemel, zoals bij de bazuinen van het boek Openbaring wel het geval is. Deze laatste zullen bovendien pas later in de eindtijd weerklinken (vlak voor de Grote Verdrukking). De bazuinen van Hosea en Joël spreken van **bekeringsprediking** in de tijd van Jakobs benauwdheid.

Over het verloop van de [oorlog van Gog](#), die tot een wereldoorlog zal uitgroeien, zullen we hier niet verder uitweiden. Het boek Hosea spreekt er niet over en ook elders in Gods Woord, de Bijbel, wordt er maar weinig over gezegd. Het enige wat ons eigenlijk wordt verteld is, dat de Russen zullen optrekken tegen de Joodse staat en dat vervolgens de westelijke volkeren – de Israëlvolkeren – en ook Saoedi-Arabië zich met het conflict zullen (moeten) bemoeien: “Sjeba, Dedan, de kooplieden van Tarsis en al hun jonge leeuwen zullen tegen u zeggen: Komt u om een roof te plegen? Hebt u uw strijdmacht bijeengebracht om buit te roven, om zilver en goud mee te voeren, om vee en bezit mee te nemen, om een grote roof te plegen?” (Ezech.38:13). Het gevolg zal zijn “bloed, vuur en rookdampen” over het gehele aardrond: “Ik zal wondertekenen geven aan de hemel en op de aarde: bloed en vuur en rookzuilen.” (Joël 2:30).

Wij spoeden ons nu direct naar het einde van die strijd. **Door een rechtstreeks ingrijpen van God**, beschreven in [Ezechiël 38:18-23](#) + 39:6, **zullen de Israëlvolkeren**, het Joodse volk nu inbegrepen – dus: **alle 12 stammen** – **uit deze grote benauwdheid gered worden**: “Op die dag zal het gebeuren, op de dag dat [Gog](#) over het land van Israël komt, spreekt de Heere HEERE, dat Mijn grimmigheid in Mijn neus zal opstijgen. Want in Mijn na-ijver, in het vuur van Mijn verolgenheid, heb Ik gesproken: Voorwaar, op die dag zal een zware aardbeving het land van Israël treffen! [20](#). De vissen in de zee, de vogels in de lucht, de dieren van het veld, al de kruipende dieren die op de aardbodem kruipen, en alle mensen die op de aardbodem zijn, zullen voor Mijn aangezicht beven. De bergen zullen omvergehaald worden, de bergwanden zullen instorten en alle muren zullen op de grond neervallen. [21](#). Op al Mijn bergen zal Ik een zwaard tegen hem oproepen, spreekt de Heere HEERE. Ieders zwaard zal tegen zijn broeder zijn. [22](#). Ik zal met hem een rechtszaak voeren door pest (sv: [door pestilentie](#)) en door bloed. Ik zal een alles wegspoelende regen, en ([grote](#)) hagelstenen, vuur en zwavel op hem doen regenen, op zijn troepen (sv: [zijn benden](#)) en op de vele volken die met hem zijn. **Zo zal Ik Mijn grootheid tonen** en Mij heiligen en voor de ogen van vele heidenvolken bekend worden. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben” (Ezech.38:18-23) ... “Ik zal vuur zenden in [Magog](#) en onder hen die onbezorgd de kustlanden (sv: [de eilanden](#)) bewonen. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben” (Ezech.39:6). “Want zo zegt de HEERE: Een schrikwekkende stem hebben wij gehoord, angst is er, geen vrede” ... “Wee! Want die dag is groot, er is er geen als hij. Het is een tijd van benauwdheid voor Jakob, toch zal hij daaruit verlost worden” (Jer.30:5+7). De [Russische macht](#) zal vernietigd worden.

Wat de Bijbel ons over deze grote oorlog, hier en elders, zegt, maakt duidelijk dat zonder dit ingrijpen van God de Joodse staat en het Westen reddeloos verloren zouden zijn. Dit krachtadig tussenbeide komen van God zal een kosmisch gebeuren zijn (Ezech.38:[20](#) + [22](#)). Grote en wereldwijde natuurrampen zullen de vernietiging van de benden van Gog begeleiden en zullen overal vele slachtoffers maken. Het spreekt vanzelf dat door deze gebeurtenissen de bewoners van de aarde zullen beven van angst. Over de paniek, die dan over heel de wereld zal ontstaan, lezen wij in Hosea 10:8b (zie nogmaals de opmerkingen die wij over deze tekst maakten in hoofdstuk 4 ⁷⁰): “Dan zullen zij tegen de bergen zeggen: Bedek ons! en tegen de heuvels: Val op ons!”

De panische angst die zich in die tijd van de gehele mensheid meester zal maken wordt ook beschreven in [Openbaring 6:15-17](#) (de gebeurtenissen van het 6^{de} zegel): “En de koningen van de aarde, de groten, de rijken, de oversten over duizend, de machtigen en alle slaven en vrije mensen verborgen zich in de grotten en tussen de rotsen in de bergen. En zij zeiden tegen de bergen en de rotsen: Val op ons en verberg ons voor het aangezicht van Hem Die op de troon zit, en voor de toorn van het Lam. Want de grote dag van Zijn toorn is aangebroken en wie kan dan staande blijven (sv: [en wie kan bestaan](#))?” Toch is dit gebeuren, en ook de benauwdheid die eraan voorafgaat, nog te beschouwen als een blijk van Gods genade. Want velen zullen in die tijd erkennen dat er nog een God in de hemel is en zullen zich tot Hem **bekeren!** “Want wanneer Uw oordelen

⁷⁰ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Een opmerkelijke tekst is verder Hosea 10:8. Wat de Israëlieten zouden meemaken ten tijde van de ineenstorting van het rijk, zou een voorafschaduwung kunnen zijn van de paniek die er zal zijn – eveneens onder de Israëlvolkeren – als God in de eindtijd een krachtadig einde maakt aan [de oorlog van Gog](#) ([Openbaring 6:16](#) en [Lukas 23:30](#) – de val van Jeruzalem in 70 na Christus is ook [een voorvervulling](#)). Deze gebeurtenis zal de aanleiding worden voor massale bekeringen en opwekkingen over het gehele aardrond, te beginnen bij de Israëlvolkeren (inclusief de Joden). In Hosea's tijd zou met de verwoesting van stad en land van Samaria, als dezelfde wanhoopskreet gehoord zou worden, daarentegen een (voorlopige) einde komen aan de genadetijd voor Israël. Veelzeggend is voorts de vermelding dat dan ook de hoogten van Aven verdelgd zullen worden. (Beth-)Aven (= bedrog, zonde) is een symbolische naam voor Bethel, één van de centra van de kalverendienst, de halfslachtige godsdienst van Israël. Ditzelfde zal gebeuren in de dagen als de [Spade Regen-opwekking](#) aanbreekt, maar toch zal een groot aantal gelovigen in hun harten halfslachtig blijven. Dit zullen de zogenaamde “[dwaze maagden](#)”-gelovigen zijn (Matth.25:1-13). Wij moeten denken aan de woorden van Paulus in 1 Korinthe 3:10-15: Vers 15 (van 1Kor.3) spreekt met name over het lot dat deze “dwaze maagden” zal treffen (“als door vuur heen” = [door de grote verdrukking heen](#)). (noot AK)

over de aarde komen, leren de bewoners van de wereld wat gerechtigheid is" (Jes.26:9b). En van de Israël-volkeren zegt Jeremia 30:9a, dat zij alsdan "zullen dienen de **HEERE**, hun God, en hun Koning David", de **Here Jezus Christus**.

Dan is de tijd van **de hereniging van Israël en Juda** aangebroken. Dit vreugdevol gebeuren, dat veronderstelt dat dan de identiteit van de 10 (verloren gewaande) stammen niet langer verborgen is, wordt in Ezechiël 37:15-28 beschreven: "Het woord van de **HEERE** kwam tot mij: 16. En u, mensenkind, neem een stuk hout voor uzelf en schrijf daarop: **Voor Juda**, en voor de Israëlieten (sv: de kinderen Israëls), zijn metgezellen. Neem dan een ander stuk hout en schrijf daarop: **Voor Jozef, het stuk hout van Efraïm, en van heel het huis van Israël**, zijn metgezellen. 17. Breng ze dan bij elkaar, het ene bij het andere, tot één stuk hout, zodat ze in uw hand één worden. 18. Als dan uw volksgenoten tegen u zeggen: Wilt u ons niet vertellen wat deze dingen voor u betekenen? 19. Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere **HEERE**: **Zie, Ik zal het stuk hout van Jozef nemen, dat zich in de hand van Efraïm bevindt, en van de stammen van (het huis van) Israël**, zijn metgezellen, **en Ik zal het bij het stuk hout van (het huis van) Juda voegen, en Ik zal ze tot één stuk hout maken. Ze zullen in Mijn hand één worden.** 20. Die stukken hout, die u beschreven hebt, moeten voor hun ogen in uw hand zijn. 21. En spreek tot hen: Zo zegt de Heere **HEERE**: Zie, Ik ga de Israëlieten (sv: de kinderen Israëls) nemen **uit de heidenvolken waarheen zij gegaan zijn** (sv: getogen zijn). Ik zal hen van rondom bijeenbrengen en hen naar hun land brengen. 22. **Ik zal hen tot één volk maken** in het land, op de bergen van Israël. Zij zullen allen **één Koning als koning** hebben. Zij zullen niet langer als twee volken zijn, en niet langer nog in twee koninkrijken verdeeld zijn. 23. Dan zullen zij zich niet meer verontreinigen met hun stinkgoden (sv: drekgoden) en met hun afschuwelijke afgoden (sv: hun verfoeiselen) en met al hun overtredingen. Ik zal hen verlossen in al hun woongebieden, waar zij gezondigd hebben, en **Ik zal hen reinigen. Dan zullen zij een volk voor Mij zijn en Ik zal een God voor hen zijn.** 24. En Mijn Knecht David (= Jezus Christus) zal Koning over hen zijn. Voor hen allen zal er één Herder zijn. Zij zullen in Mijn bepalingen wandelen en Mijn verordeningen in acht nemen en die houden. 25. Zij zullen wonen in het land dat Ik aan Mijn knecht, aan Jakob (= Israël), gegeven heb, waarin uw (voor)vaderen gewoond hebben. Zij zullen daarin wonen, zij met hun kinderen en hun kleinkinderen, tot in eeuwigheid, en **Mijn Knecht David zal tot in eeuwigheid hun Vorst zijn.** 26. Ik zal met hen een verbond van vrede sluiten. Het zal een eeuwig verbond met hen zijn, Ik zal hun een plaats geven en hen talrijk maken, en Ik zal Mijn heiligdom in hun midden zetten tot in eeuwigheid. 27. Mijn tabernakel zal bij hen zijn, **Ik zal een God voor hen zijn en zij zullen een volk voor Mij zijn.** 28. Dan zullen de heidenvolken weten dat Ik de **HEERE** ben, Die Israël heiligt, wanneer Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden zal zijn."

De beleving hiervan zal ten nauwste verbonden zijn met **bekering tot God** (Ezech.37:23) en dus hoofdzakelijk een aangelegenheid zijn voor **gelovige Israëlieten** uit zowel het Huis van Juda als uit het Huis van Israël. Reden waarom wij kunnen stellen dat het eigenlijk een gebeuren is dat zich binnen de Gemeente – op het terrein van de Gemeente – zal afspelen. Wat dit inhoudt, is gemakkelijk te begrijpen, want wat kan het een ongelovige schelen of hij nu van afkomst een Israëliet is, ja of neen! Maar kinderen Gods, die zich altijd al hebben afgevraagd wat God toch nog met Israël zal doen, zullen verheugd zijn. Wij kunnen dit gebeuren vergelijken met de geschiedenis uit Genesis hoofdstuk 45: Jozef maakt zich aan zijn broeders bekend. Let op de gevolgen: verzoening en gereedmaking voor een groot werk. Er is in de Spade Regentijd nog een groot werk te doen, **een grote oogst van zielen moet worden binnengehaald**, en een eendrachtelijk samenwerken van Gods kinderen zal daarom nodig zijn. De Heilige Geest zal deze eensgezindheid tot stand brengen. Dit werk zal niet alleen de Israëllanden betreffen, maar de gehele wereld! God zegt: "Ze zullen in Mijn hand één worden" (Ezech.37:19), wat veronderstelt dat dit ware gelovige Israël zal worden tot **een machtig instrument in Gods hand!** Allereerst tot redding – om nog vele hongerigen (in geestelijke zin) te eten te geven – later ook tot tuchtiging en vernietiging (denk aan de mannelijke zoon van Openbaring 12:5, sv): "En zij (Zijn Vrouw ⁷¹, voorheen: de Bruid ⁷²) baarde een mannelijke zoon ⁷³, die al de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede; en haar kind werd weggerukt tot God en Zijn troon."

De gelovigen uit alle andere volkeren der aarde zullen de blijde getuigen zijn van deze hereniging. Ook in Hosea 1:11-12 (sv) komt deze hereniging van Israël en Juda ter sprake: "En de kinderen van Juda, en de kinderen Israëls zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land optrekken; want de dag van Jizreël zal groot zijn. Zegt tot uw broederen: Ammi, en tot uw zusteren: Ruchama." Het lijkt er echter op dat het hier meer om een politiek gebeuren gaat. Komt dit politieke aspect trouwens ook al niet aan de orde in Ezechiël 37:21, als er gesproken wordt over "hen naar hun land brengen"? Dit laatste moeten wij tegenspreken, want zoals Ezechiël 37:24-25 ons duidelijk maken, hebben wij het optrekken van Juda en Israël naar het land Palestina als kleine volksverhuizing pas te verwachten aan het begin van het 1000-jarig Vrede-

⁷¹ Zie eventueel ons artikel "Een ANDER geluid – Wie is de VROUW uit Openbaring 12 ?" van A. Klein. (noot AK)

⁷² Zie eventueel onze studie "Er komt spoedig een Goddelijke Bruiloft hier op aarde" en/of "De 5 wijze en de 5 dwaze maagden" (en hun eigen lotsbestemmingen in de eindtijd), van E. van den Worm. (noot AK)

⁷³ Zie eventueel onze studie "De geboorte van de mannelijke zoon" van H. Siliakus. (noot AK)

rijk van Christus, wanneer heel de aarde het Koninkrijk des Heren is. In Hosea 1:11 betreft het samengaan van Israël en Juda echter veeleer een “ten strijde optrekken”. De hier bedoelde samen-vergadering onder één hoofd zal naar onze mening inderdaad een politiek verbond zijn dat de westerse Israëlnaties met het Joodse volk zullen sluiten (en dat er in feite nu al is) en dat gericht zal zijn tegen Gog en zijn bondgenoten (het Sovjet-imperium). Het zal een bondgenootschap zijn zoals de nu al bestaande NAVO (in het Engels: NATO). Zoals wij inmiddels al weten, zal het echter niet dit bondgenootschappelijk optreden zijn dat de Russen zal tegenhouden, maar het ingrijpen van God! Zij zullen waarschijnlijk wel met elkaar slaags raken, maar de Magogiërs (de Russen) zullen sterker blijken te zijn. De zinsnede “de dag van Jizreël zal groot zijn” (Hos.1:11b) zinspeelt eveneens op een tijd van oorlog. Jizreël is de naam die aan Israël gegeven werd – let op de klankovereenkomst – in verband met de straf die zij zou ontvangen: verstrooiing (= Jizreël); zie Hosea 1:4, “Toen zei de HEERE tegen hem (= Hosea): Geef hem uw zoon – zie vers 3) de naam Jizreël, want nog even en Ik zal de bloedschulden van Jizreël vergelden aan het huis van Jehu, en Ik zal het koningschap (sv: het koninkrijk) van het huis van Israël wegdoen (sv: doen ophouden).” Hierboven, in Hosea 1:11, wordt dan bedoeld dat het alsdan met die verstrooiing afgelopen zal zijn en dat zich nu verwarring (Jizreël) meester zal maken van de vijanden van Israël, die nu op hun beurt door God “verstrooid” zullen worden (vergelijk Ps.89:7-11): “Want wie kan in de hemel met de HEERE gemeten worden? Wie is de HEERE gelijk, onder de machtige vorsten (sv: onder de kinderen der sterken)? God is zeer geducht in de raad van de heiligen en ontzagwekkend boven allen die Hem omringen. HEERE, God van de legermachten, wie is als U? Groot van macht bent U, HEERE; Uw trouw omringt U. U heerst over de overmoed van de zee; wanneer haar golven zich verheffen, stilt U ze. U hebt Rahab als een dodelijk gewonde verbrijzeld, U hebt Uw vijanden verstrooid met Uw sterke arm.”

Het woord “**groot**” (in Hosea 1:11) wijst op de **grote strijd** die geleverd zal worden, maar ook op de overwinning die God aan het verenigde Israël (= alle 12 stammen) zal bezorgen. Wat in Hosea 13:14 (sv) geschreven staat, heeft mede betrekking op deze wonderbaarlijke verlossing van Israël (de Israëlvolkere, inclusief het Joodse volk): “Doch Ik zal hen van het geweld der hel (HSV: het graf) verlossen, Ik zal ze vrijmaken van de dood: o dood! waar zijn uw pestilentien (?) hel (HSV: graf) (!) waar is uw verderf? Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn.”

Nadat Gog verslagen zal zijn, zal er voorts sprake zijn van een optrekken naar (het vroeger zo genoemde) Palestina om de ontelbare gesneuvelde soldaten van het leger van Gog te begraven en om de wrakstukken van de strijdswagens (tanks) en ander oorlogstuig op te ruimen: “De inwoners van de steden van Israël zullen de stad uit gaan, een vuur aansteken en de wapens, de kleine en de grote schilden, de bogen en de pijlen, de handstokken en de speren verbranden. Zij zullen daarvan 7 jaar lang vuur stoken, zodat zij geen hout uit het veld hoeven te halen en niets uit de bossen hoeven te hakken, maar vuur kunnen stoken van de wapens. Zo zullen zij hun plundersaars plunderen en beroven wie hen beroofd hadden, spreekt de Heere HEERE. Op die dag zal het gebeuren dat Ik Gog daar in Israël een plaats voor een graf zal geven, het dal van de reizigers (sv: van de doorgangers), dat reizigers de weg verspert, ten oosten van de zee. Daar zullen zij Gog en heel zijn menigte begraven en zullen het noemen: Dal van de menigte van Gog. Het huis van Israël zal hen begraven om het land te reinigen, 7 maanden lang. Heel de bevolking van het land zal begraven. En het zal hun tot een naam zijn op de dag dat Ik Mijzelf verheerlijkt, spreekt de Heere HEERE. Ook zullen zij mannen afzonderen die voortdurend met de reizigers door het land trekken en hen die op het land achtergebleven zijn, begraven om het land te reinigen. Na verloop van 7 maanden moeten zij op onderzoek uitgaan. En als de reizigers door het land trekken en iemand een menselijk bot ziet, moet hij er een merkteken bij zetten, totdat de doodgravers het begraven hebben in het Dal van de menigte van Gog.” (Ezech.39:9-15)

De volken van West-Europa, Noord-Amerika, enzovoort zullen op grote schaal behulpzaam zijn bij het herstellen van de aangerichte schade. Op het overbrengen van deze “opruim-brigades” wordt waarschijnlijk gezinspeeld in Hosea 11:10b-11 (sv): “Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. Zij zullen bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte, en als een duif uit het land van Assur; en Ik zal hen (in vrede) doen wonen in hun huizen, spreekt de HEERE.” Eens, als God zal brullen als een leeuw, zullen de Israëlieten “bevende” komen uit de kustlanden van de zee (of, zoals ook vertaald kan worden: uit het westen). Bevende zullen zij komen, vanwege de grote benauwdheid waaruit zij op het laatste ogenblik gered zullen worden en vanwege de angstaanjagende gebeurtenissen die het ingrijpen van God zullen begeleiden. In Hosea 11:11 wordt het beeld gebruikt van een bevende vogel en een zenuwachtige duif die vanuit Egypte en Assyrië naar Palestina komen vliegen. Egypte en Assyrië zijn hier kennelijk symbolisch bedoeld. In deze (symbolische) zin wordt over deze beide landen ook gesproken in Hosea 9:3, “Zij zullen niet blijven in het land van de HEERE: Efraïm keert terug naar Egypte, in Assyrië zullen zij eten wat onrein is.” Hun namen herinneren aan respectievelijk de slavernij in Egypte en de wegvoering in de Assyrische ballingschap. In werkelijkheid komen zij dan natuurlijk niet uit deze landen. Hosea 11:11b leert ons, dat daarna een korte tijd van vrede aanbreekt. Dit zal de gunstige omstandigheden scheppen voor de uitbreiding van de (Spade Regen-)opwekking, die dan volgt en voor het groeien tot de volmaaktheid van de Bruidsgemeente.

Nog even terug naar Hosea 11:10. God zal “brullen als een leeuw”. Ook hier een verwijzing naar een zware strijd. Als een leeuw zal God strijden tegen Gog en hem verscheuren. “Brullende” zal Hij hem aanvallen – oorverdovend zal het lawaai zijn, veroorzaakt door de kosmische rampen, die met het ingrijpen van God gepaard

zullen gaan. En niet lang zal het duren, of het aanvalsgebruil is overgegaan in het overwinningsgebruil dat de aanvankelijk door schrik verstijfde kinderen Israëls in beweging zal brengen. Let er nog eens op, hoe volkomen anders dit ingrijpen van God in de oorlog van Gog is, vergeleken met het ingrijpen dat een einde zal maken aan de heerschappij van de antichrist (de strijd van Armageddon). Hier – bij de oorlog van Gog – zien wij God vanuit de hemel handelend, maar bij de slag van Armageddon zal God (= Jezus) neerdalen op aarde.

Bij de laatstbedoelde Goddelijke interventie zullen alle gebeurtenissen zich centreren rond de wederkomende Christus (zie [Openbaring 19](#)), maar in Ezechiël 38 vinden wij nog niet eens een verwijzing naar deze wederkomst! De oorlog van Gog kan, dus beslist **niet** vereenzelvigd worden met de strijd van Armageddon!

Op nog een aantal andere plaatsen in de Bijbel wordt gesproken over het brullen van God als een leeuw. Zoals bijvoorbeeld, in algemene zin, in [Job](#) 37:2-5, “*Luister aandachtig naar het daveren van Zijn stem, en naar het geluid dat uit Zijn mond komt! Hij laat het los onder heel de hemel, en Zijn licht tot over de einden van de aarde. Daarna **brult Hij** met Zijn stem; Hij dondert met de stem van Zijn majesteit (sv: [de stem Zijner hoogheid](#)). Hij houdt die dingen niet terug, als **Zijn stem** gehoord wordt. God dondert wonderbaar met Zijn stem; Hij doet grote dingen en wij begrijpen ze niet.*” Wat in Amos 3:8 geschreven staat – “**De leeuw heeft gebruld... De Heere HEERE heeft gesproken. Wie zou niet profeteren?**” – kunnen wij toepassen op het einde van [de oorlog van Gog](#). Het brullen van God zal tot gevolg hebben dat **vele profeten zullen profeteren en met grote kracht de volken tot bekering zullen oproepen** (het begin van de Spade Regen-opwekking). Wij spraken hier al eerder over en zullen er straks nog eens op terugkomen.

Geén bekeringsprediking zal er echter gehoord worden, als een andere tijd en gelegenheid zal zijn aangeboden, waarbij God zal “brullen”. Wij bedoelen dan de zo-even reeds genoemde [slag van Armageddon](#). Over het brullen van God, dat deze strijd tegen de antichrist zal aankondigen, lezen wij in Openbaring 10:3 + Jesaja 31:4 + Jeremia 25:29-33 + Joël 3:16,

- “*En Hij riep met een luide stem, zoals een leeuw brult. En toen Hij geroepen had, lieten de [7 donderslagen](#) hun stemmen horen.*” ([Openb.10:3](#))
- “*Want zo heeft de HEERE tegen mij gezegd: Zoals een leeuw of een jonge leeuw gromt (sv: [brult](#)) boven zijn prooi – al wordt tegen hem een menigte herders samengeroepen, hij ontstelt niet door hun stemgeluid en hij krimpt niet ineen voor hun menigte – zo zal de HEERE van de legermachten neerdalen om te strijden om (sv: [voor](#)) de berg en zijn (sv: [voor haar](#) ⁷⁴) heuvel.*” ([Jes.31:4](#))
- “*Want zie, in de stad waarover Mijn Naam is uitgeroepen, begin Ik met onheil aan te richten (sv: [begin Ik te plagen](#)) en zou u dan in enig opzicht voor onschuldig worden gehouden? U zult niet voor onschuldig worden gehouden, want Ik roep het zwaard op tegen alle bewoners van de aarde, spreekt de HEERE van de legermachten. En ú moet tegen hen al deze woorden profeteren, en tegen hen zeggen: De HEERE zal brullen als een leeuw vanuit de hoogte, vanuit Zijn heilige woning Zijn stem laten klinken. Hij zal geweldig brullen tegen Zijn woonplaats, Hij zal een vreugderoep als van druiventreders aanheffen tegen alle bewoners van de aarde. Vreselijk gedruis (sv: [Het geschal](#)) zal komen tot aan het einde der aarde, want de HEERE heeft een rechtszaak (sv: [een twist](#)) met de volken; Hij zal een rechtszaak voeren (sv: [gericht houden](#)) met alle vlees. De goddelozen heeft Hij overgegeven aan het zwaard, spreekt de HEERE. Zo zegt de HEERE van de legermachten: Zie, onheil (sv: [een kwaad](#)) gaat uit van volk tot volk. Een zware storm wordt opgewekt van de uit hoeken van de aarde. De door de HEERE dodelijk gewonden (sv: [de verslagenen](#)) zullen op die dag van het ene einde der aarde tot aan het andere einde der aarde liggen. Er zal over hen geen rouw bedreven worden, zij zullen niet verzameld en niet begraven worden: tot mest op de aardbodem zullen zij zijn.” (Jer.25:29-33)*
- “*De HEERE zal vanaf (sv: [uit](#)) Sion brullen als een leeuw, vanuit [Jeruzalem](#) (hier: [de Bruid van het Lam van God, het lichaam van Christus](#) ⁷⁵) zal Hij Zijn stem laten klinken, zodat hemel en aarde zullen beven. Maar de HEERE is een (sv: [de](#)) Toevlucht voor Zijn volk en een vesting voor de Israëlieten.*” ([Joël](#) 3:16)

Samenvattend kunnen wij stellen, dat wij eerst een politiek samengaan tussen Israël en Juda hebben te verwachten – tegen Gog, nog vóórdat het westerse Israël zich van zijn [identiteit](#) bewust is – en, ná de Goddelijke interventie, een godsdienstig bepaalde hereniging. **Dan zullen grote menigten van Israëlieten en Joden zich bekeren tot Christus** en samen, binnen het nog grotere verband van de Gemeente van Christus, onze Heer dienen. Een tijd van grote opwekkingen – [de Spade Regen](#) – breekt aan als deze **massale bekeringen** binnen de Israëlvolkeren en het Joodse volk plaatshebben.

Op nog een aantal andere plaatsen in het boek Hosea wordt gesproken over deze nationale bekeringen van de eindtijd en over de beving en vrees die de kinderen Israëls zal aangrijpen. Hosea 3:5 zegt ons dat de kinderen van Juda –zoals wij in het voorgaande hoofdstuk aantoonde, handelt Hosea 3 over de “kinderen Israëls uit Juda”– in het laatste der dagen “**vrezende (zullen) komen tot de Here**” (sv) –een tijd van benauwdheid zal

⁷⁴ Zie [Joël](#) 2:23 (sv) en Zacharia 9:9a, “*En gij, kinderen van Sion! verheugt u en zijt blijde in de HEERE, uw God; want Hij zal u geven die Leraar ter gerechtigheid; en Hij zal u de regen doen nederdalen, **de vroege regen en de spade regen**...*” ... “*Verheug u zeer, dochter van Sion! Juich, dochter van Jeruzalem!*” (noot AK)

⁷⁵ Zie noot 74.

hier dus aan voorafgegaan zijn— en zich zullen bekeren tot “*God en David, hun koning*” (SV), met welke niemand anders bedoeld wordt dan Jezus, de grote Davidszoon.

Hosea 5:15 voorzegt dat “als zij bang zullen zijn” de Israëlieten zich (wederom) zullen bekeren: “*Ik ga en keer terug naar Mijn woonplaats* (SV: *Ik zal heengaan en keren weder tot Mijn plaats*), *totdat zij zich schuldig weten en Mijn aangezicht zoeken. In hun benauwdheid* (SV: *als hun bange zal zijn*) *zullen zij Mij ernstig zoeken.*” In Hosea 5 wordt over Israël en Juda gezamenlijk gesproken. Dit is er een aanwijzing voor dat de hier bedoelde bekering **die van de eindtijd** moet zijn, waaraan ook Juda deel zal hebben. “Bang zijn” ziet uiteraard op de benauwdheid van Jakob. Hosea 6:1-3 is kennelijk het vervolg op Hosea 5:15, “*Kom, laten wij terugkeren naar de HEERE, want Hij heeft verscheurd, maar Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen, maar Hij zal ons verbinden. 2. Na twee dagen zal Hij ons levend maken, op de derde dag zal Hij ons doen opstaan* (SV: *verrijzen*) *en zullen wij voor Zijn aangezicht leven. 3. Dan zullen wij kennen, wij zullen ernaar jagen de HEERE te kennen! Zijn verschijning staat vast als de dageraad. Ja, Hij komt naar ons toe als de regen, als late regen...* (SV: *als de spade regen en vroege regen...* ⁷⁶)” (Hos.6:1-3). Ook hier wordt gesproken over de bekering van Israël – Efraïm en Juda – nadat zij een heel zware tijd heeft doorgemaakt (waarop de woorden “*verscheurd*” en “*geslagen*” in Hosea 6:1 wijzen).

49

De “**2 dagen**” van Hosea 6:2 zijn de **2000 jaar** van de Gemeentelijke tijdsbedeling (1000 jaar zijn voor God als één dag): “*Want 1000 jaren zijn in Uw ogen als de dag van gisteren, wanneer die voorbijgegaan is, of als een wake in de nacht.*” ... “*Maar laat vooral dit u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Heere is als 1000 jaar en 1000 jaar als één dag*” (Ps.90:4 + 2Petr.3:8). De “**3^{de} dag**” is het **1000-jarig Vrederijk**. Aan het eind van de Gemeentelijke bedeling zullen Israël en Juda een geestelijke herleving doormaken. Na de massale bekeringen van die tijd zal de Spade Regen-opwekking aanbreken. God zal overstelpende **geestelijke** plasregens zenden, “vroege en spade regens” tegelijkertijd (Hosea 6:3)! Hetzelfde staat ook in Joël 2:23 vermeld: “*En u, kinderen van Sion, verheug u en wees blij in de HEERE, uw God, want Hij zal u geven de Leraar tot gerechtigheid. Die zal regen op u doen neerdalen, vroege regen en late* (SV: *spade*) *regen...*” Wij verstaan hieruit dat de Gemeente in die dagen in een hoog tempo tot **volle geestelijke wasdom** zal komen.

Hosea 8:2 (SV) spreekt eveneens van de hernieuwde bekering van Israël: “*Dan zullen zij tot Mij roepen: Mijn God! wij, Israël, kennen U.*” Het **oordeel over de Gemeente/Kerk** in de Israëllanden zal hieraan voorafgaan, leert Hosea 8:1 (SV): “*De bazuin aan uw mond; Hij (= Christus) komt als een arend tegen het huis des HEEREN; omdat zij Mijn verbond hebben overtreden, en zijn tegen Mijn wet afvallig geworden*” (zie de eerdere uitleg in dit hoofdstuk ⁷⁷). In Hosea 10:12 komen wij de oproep tot bekering tegen, die in die dagen tot de Israëlvolkten gericht zal worden: “*Zaaï voor uzelf in* (SV: *tot*) *gerechtigheid! Oogst in goedertierenheid* (SV: *maait tot weldadigheid*)! *Ploeg voor uzelf ongeploegd land om! Het is tijd om de HEERE te zoeken, totdat Hij komt en gerechtigheid over u laat regenen.*” Het is er dan de tijd voor. De “regen der gerechtigheid” zal spoedig daarna **uitgestort worden** (de Spade Regen-opwekking). Omdat er sprake is van deze “regen”, moet dit vers over de eindtijd handelen, zo schreven wij al eerder in dit hoofdstuk. ⁷⁸

Tenslotte wijzen wij nog op de al enige malen eerder aangehaalde passage van Hosea 12:13-14, “*Jakob vluchtte naar het gebied van Syrië, Israël diende om een vrouw en om een vrouw hoedde hij vee. Door een profeet (= Mozes) heeft de HEERE Israël echter uit Egypte geleid en door een profeet werd het gehoed.*” Uit het verband kunnen wij opmaken dat hier een profetische parallel wordt getrokken tussen Israëls bevrijding uit Egypte en de grote verlossing die het bekeerde Israël, als deel van **de Bruidsgemeente**, in de eindtijd zal meemaken: **de wegname**: “*En de vrouw* ⁷⁹ *vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats had, die door God*

⁷⁶ **Vroege Regen** = Het beeld van de **uitstorting van de Heilige Geest** tijdens het Pinksterfeest, **in de begintijd van de Gemeente**, zoals vermeld in Handelingen 2:1-4.

Spade (of Late) Regen = Het beeld van de **uitstorting van de Heilige Geest in de eindtijd** (zie Joël 2:23b en 28-29), nodig om de Gemeente(leden) – vooral in geestelijke zin – klaar te maken voor persoonlijke groei en om nog vele zielen te kunnen winnen voor Christus tijdens de (wereldwijde) opwekking (zie o.a. Matth. 24:14). (noot AK)

⁷⁷ **Voor uw gemak nogmaals vermeld**: Vandaar dat wij lezen in Hosea 8:1, “*Hij komt als een arend tegen het huis van de HEERE*”. Voor het eerst is hier in Hosea sprake van het “*Huis van de HEERE*”. Hiermee wordt de Gemeente van Christus bedoeld (Ef.2:19-22), die onder de Israëlvolkten dan zoveel leden zal tellen, maar die, met deze Israëlvolkten in haar kielzog, in het algemeen gesproken in een uiterst miserabele staat, in een staat van afvalligheid, zal verkeren. De “**arend**”, waarvan hier in Hosea 8:1 sprake is, is **Christus**. Zo wordt Hij ook afgebeeld in Openbaring 8:13, waar voor “engel” in de Griekse grondtekst “**arend**” staat en waar Zijn komst ook **oordeel** brengt! Hier (in **Openbaring 8**) **oordeel** voor de wereld, in Hosea 8 **oordeel** voor de Gemeente. De arend of adelaar spreekt ons van Jezus als de Zoon van God. Christus komt alsdan **tegen** Zijn Huis. Hij komt om op te treden tegen Zijn ongehoorzame Gemeente. Er staat niet voor niets geschreven dat het oordeel van God begint bij het huis van God (1Petr.4:17). **Christus gaat in deze tijd van grote benauwdheid Zijn Gemeente zuiveren en reinigen**: “Hij zal Zijn dorsvloer door-en-door zuiveren” (Matth.3:12 + Luk.3:17, beide teksten zijn gelijk). Dit zal **de grote tempelreiniging van de eindtijd** zijn. (noot AK)

⁷⁸ **Voor uw gemak nogmaals vermeld**: Zoals zo vaak in de profetie van het Oude Testament wordt hier namelijk als het ware “geruisloos” overgegaan van de oude tijd naar de slotdagen van de huidige tijdsbedeling. De aanwijzing hiervoor vinden wij in Hosea 10:12. Met name het laatste deel van dit vers, “*totdat Hij kome, en over u de gerechtigheid regene*”, maakt duidelijk dat hier een overstap naar een verre tijd gemaakt wordt. Want dit is nimmer vervuld in de Oudtestamentische bedeling. Dit is echter evenmin vervuld in de tijd toen de Israëlvolkten van het Westen tot het Christendom overgingen, want toen was er niet een dreiging die te vergelijken is met de Assyrische opmars in de nadagen van het koninkrijk Israël. Bovendien wordt hier gesproken over “**regenen**”, een profetisch “gidswoord” dat altijd verwijst naar **de uitstorting(en) van de Heilige Geest in de eindtijd!** (noot AK)

⁷⁹ Zie eventueel ons artikel “**Een ANDER geluid – Wie is de VROUW uit Openbaring 12 ?**” van A. Klein. (noot AK)

voor haar gereedgemaakt was (sv: haar van God bereid), opdat men haar daar zou voeden 1260 dagen (= 3½ jaar, de periode van de grote verdrukking).” ... “En aan de vrouw werden 2 vleugels van een grote arend gegeven, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats, waar zij gevoed wordt, een tijd en tijden en een halve tijd (= dezelfde 3½ jaar, de periode van de grote verdrukking), buiten het gezicht van de slang” (Openbaring 12:6 + 14).

De wegname of exodus uit Egypte begon met een geestelijke opwekking onder de krachtvolle bediening van de profeet Mozes: “En het volk geloofde, en zij hoorden, dat de HEERE de kinderen Israëls bezocht, en dat Hij hun verdrukking zag, en zij neigden hun hoofden, en aanbaden” (Exod.4:31, sv).

De wegname van de Bruidsgemeente zal voorbereid worden in de tijd van de Spade Regen-opwekking, als er eveneens sprake zal zijn van een **grote profetische activiteit**. Zie Hosea 12:11 en vergelijk dit met Joël 2:28, “En Ik zal tot de profeten spreken, en Ik zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken.” ... “Daarna zal het geschieden **dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen (sv: jongelingen⁸⁰) zullen visioenen zien.**” In het volgende hoofdstuk zullen wij deze opwekking, waarop de tijd van Jakobs benauwdheid dus uitloopt, nog in het kort afzonderlijk behandelen.

50

De periode van de benauwdheid van Israël en het erop volgende (geestelijke) herstel zal de wereld confronteren met een nieuw wonderbaar handelen van God ten gunste van de volkeren van Israël. Nog één passage die hierover handelt willen wij aanhalen: Deuteronomium 32:35-43, “Aan Mij komt de wraak en de vergelding toe, op het tijdstip dat hun voet wankelt. Voorzeker, de dag van hun ondergang is dichtbij, en spoedig komen de dingen die hen te wachten staan. Want de HEERE zal Zijn volk recht verschaffen, Hij zal berouw hebben over Zijn dienaren (sv: knechten). Want Hij zal zien dat hun kracht is vergaan, en dat het met de gebondene en de vrije gedaan is. Dan zal Hij zeggen: Waar zijn nu hun goden, de rots tot wie zij de toevlucht namen, van wie zij het vet van de offers aten, van wie zij de wijn van de plengoffers (sv: drankoffers) dronken? Laten zij opstaan en u helpen, laat daar een schuilplaats voor u zijn. Zie nu in dat Ik, Ik Die ben, er is geen God naast Mij. Ik dood en Ik maak levend, Ik verwond en Ik genees (sv: Ik versla en Ik heel) en er is niemand die uit Mijn hand redt! Want Ik hef Mijn hand op naar de hemel en zeg: Zo waar Ik in eeuwigheid leef: Als Ik Mijn glinsterend zwaard wet, Mijn hand het grijpt voor het oordeel, zal Ik de wraak laten terugkomen op Mijn tegenstanders, en het hun die Mij haten, vergelden. Ik zal Mijn pijlen dronken maken van bloed, en Mijn zwaard zal vlees eten van het bloed van de gesneuvelde (sv: de verslagene) en de gevangene, van het hoofd van de vijand met zijn loshangende haar (sv: van het hoofd af zullen er wraken van de vijand zijn). 43. Juich, heidenen, met Zijn volk! Want Hij zal het bloed van Zijn dienaren (sv: knechten) wreken. **Hij zal de wraak laten terugkomen op Zijn tegenstanders, en Zijn land en Zijn volk verzoenen!**” Vers 43 spreekt over de door ons al eerder genoemde profetische Grote Verzoendag die na de tijd van de benauwdheid van Jakob volgt – en die het einde zal betekenen van het oordeel over het Huis van God – de inleiding tot de Spade Regen.

Laat ons echter niet menen dat de Israëlvolkeren direct daarna voor altijd in rust en voorspoed verder kunnen leven en als geheel vanwege hun Israël-zijn voor God gerechtvaardigd zullen worden. Zoals wij uit Galaten 4:20-31 (sv) kunnen afleiden, tellen de “kinderen naar het vlees” voor God niet meer in deze Nieuwe (tijds)Bedeling, behalve dan in beloften aan hen als volk gedaan: “Doch ik wilde, dat ik nu tegenwoordig bij u ware, en mijn stem mocht veranderen; want ik ben in twijfel over u. Zegt mij, gij, die onder de wet wilt zijn, hoort gij de wet niet? Want er is geschreven, dat Abraham 2 zonen had, één uit de dienstmaagd, en één uit de vrije. Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de beloftenis; Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de 2 verbonden; het ene van de berg Sinaï, tot dienstbaarheid barend, hetwelk is Agar; Want dit, namelijk Agar, is Sinaï, een berg in Arabië, en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen. Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder.”⁸¹ Want er is geschreven: Wees vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij, die geen barensood hebt, want de kinderen der eenzame zijn veel meer, dan degene, die de man heeft. Maar **wij, broeders, zijn kinderen der belofte**, als Izak was. Doch gelijkerwijs toen, die naar het vlees geboren was, vervolgde degene, die naar de Geest geboren was, alzo ook nu. Maar wat zegt de Schrift? Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon van de dienstmaagd zal geenszins erven met de zoon der vrije. Zo dan, broeders, wij zijn niet kinderen van de dienstmaagd, maar van de vrije.”

God maakt Zijn onberouwelijke beloften aan Israël als volk wel waar, tot zegen overigens voor de gehele wereld, maar met als uiteindelijk doel dat zij nu ook “**kinderen naar de Geest**” van Hem zullen zijn. Waarvoor nodig is dat iedere Israëliet afzonderlijk zich persoonlijk bekeert tot Christus. Ook een Israëliet wordt door geloof en door genade alleen zalig! Tijdens de benauwdheid van Jakob zullen dan ook nog vele ogen opengaan voor de eigenlijke identiteit van de volkeren waartoe men behoort, hier in het westen. Als gevolg waarvan sprake zal zijn van nationale bekeringen. Desalniettemin zal er een onbekeerlijke en halfslachtige meerderheid blijven en die zal zich door het antichristelijke ideaal laten meeslepen: een verenigd Europa (het

⁸⁰ Jongeling = Ook: adolescent of jong persoon. Dit kan m.i. dus ook m/v (= mannelijk en/of vrouwelijk) zijn. (noot AK)

⁸¹ Openbaring 21:2 (sv), “En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalende van God uit de hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is.” (noot AK)

“10-statendom”) en daarna een wereldregering. Als God iets doet, is de satan er altijd binnen de kortste keren bij om Gods werk te doorkruisen en na te bootsen. Vanwege hun onbekeerlijke hart zullen er ook aan het einde van Jakobs benauwdheid nog velen zijn die in de door satan opgezette valstrikken terechtkomen. God trekt de sluier weg die de 10 stammen verborgen hield, en satan probeert dan om deze volkeren warm te laten lopen voor zijn plan om een 10-statendom te stichten. En het zal hem gelukken (zie voor meer gegevens hierover mijn studie [“Dingen die haast geschieden moeten”](#)). De onbekeerlijken zullen zich laten misleiden en hun dwaasheid pas inzien als het te laat zal zijn. De Joodse staat zal, zo kunnen wij verwachten, zeer nauwe banden krijgen met dit antichristelijk bondgenootschap en er misschien wel deel van uit gaan maken.

Na de benauwdheid van Jakob moeten de ergste verschrikkingen van de eindtijd nog komen, zo leert ons dus het profetisch Woord. De belofte van de terugkeer van de Israëlieten naar het land Palestina zal zijn uiteindelijke vervulling pas in [het 1000-jarig Vrederijk van Christus](#) ontvangen (en dus niet meteen na de tijd van de benauwdheid). Toch zal er, volgend op die tijd van benauwdheid, nog een wonderbare tijd aanbreken voor de Israëlvolkeren: een tijd van **geestelijk herstel**, van nationale en **massale bekering tot God**. Eenmaal verkeerde de aartsvader Jakob in een toestand van grote benauwdheid. Hij vreesde zeer voor zijn broe[de]r Ezau. Deze grote benauwdheid en Jakobs worsteling met God bij Pniël in die uren van benauwdheid, vormen het gebeuren waarop de profetische tijd van **de benauwdheid van Jakob** van, onder andere, Jeremia 30:7 (sv) teruggrijpt: “O wee! want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; en het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; nog zal hij daaruit verlost worden.” Ezau of Edom (wat “rood” betekent!) werd later het symbool voor alle antichristelijke machten.⁸²

Hoe werd de aartsvader Jakob, het type van het volk dat uit zijn heup voortkwam, uit zijn benauwdheid verlost? Door zich “vorstelijk” te gedragen in de worsteling met God, waarin hij toen terechtkwam (Gen.32:9-11 + 22-30): “Verder zei Jakob: God van mijn vader Abraham, en God van mijn vader Izak, **HEERE**, Die tegen mij gezegd heeft: Keer terug naar uw land en uw familiekring, en Ik zal u weldoen – ik ben te onbeduidend voor al de bliken van goedertierenheid en al de trouw die U Uw dienaar (sv: knecht) bewezen hebt. Immers, slechts met mijn staf ben ik de Jordaan hier overgestoken en nu ben ik tot twee (leger)kampen uitgegroeid! Red mij toch uit de hand van mijn broer, uit de hand van Ezau; want ik ben bevreesd voor hem; anders zal hij komen en mij en de moeders samen met hun kinderen neerslaan!” ... “Diezelfde nacht stond hij op, nam zijn 2 vrouwen, zijn 2 slavinnen en zijn 11 kinderen, en stak de doorwaadbare plaats van de Jabbok over. Hij nam hen mee en liet hen de beek oversteken. Alles wat hij had, liet hij oversteken. Maar Jakob bleef alleen achter, en een Man worstelde met hem, totdat de dageraad aanbrak. En toen de Man zag dat Hij hem niet kon overwinnen, raakte Hij zijn heupgewricht aan, zodat het heupgewricht van Jakob ontwricht raakte toen Hij met hem worstelde. En Hij zei: Laat Mij gaan, want de dageraad is aangebroken. Maar hij zei: **Ik zal U niet laten gaan, tenzij U mij zegent**. En Hij zei tegen hem: Wat is uw naam? En hij antwoordde: Jakob. **Toen zei Hij: Uw naam zal voortaan niet meer Jakob luiden, maar Israël**, want u hebt met God en met mensen gestreden, en hebt overwonnen (sv: want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht). Jakob vroeg daarop: Vertel mij toch Uw Naam. En Hij zei: Waarom vraagt u naar Mijn Naam? En Hij zegende hem daar. En Jakob gaf die plaats de naam Pniël. Want, zei hij, **ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht**, en mijn leven (sv: mijn ziel) is gered.” (Vergelijk Hosea 12:5, sv): “Ja, hij gedroeg zich vorstelijk tegen de Engel, en overmocht Hem; hij weende en smeekte Hem. Te Beth-el vond hij Hem, en aldaar sprak Hij met ons.”

En zoals de aartsvader Jakob in deze Pniël-ervaring de eigenlijke verlossing uit de benauwdheid vond, zo zullen de Israëlvolkeren in die toekomstige, profetische tijd van benauwdheid ontdekken en verstaan dat het eigenlijk **hun God is Die met hen worstelt, omdat zij Hem verlaten hebben** (Jer.30:15), en door bekering en geloof tot geestelijk herstel komen: “Wat schreeuwt u het dan uit vanwege uw breuk, omdat uw leed ongeneeslijk is (sv: dat uw smart [geestelijk gezien] dodelijk is)? Vanwege de grootheid van uw ongerechtigheid, omdat uw zonden machtig veel zijn, heb Ik u deze dingen aangedaan.” Overigens is Jakob, in zijn worsteling met God, al niet langer meer in de eerste plaats het type van de Israëlvolkeren, maar vooral **het type van de Bruidsgemeente** (overeenkomstig [Psalm 24:3-6](#)): “Wie zal de berg van de **HEERE** beklimmen? Wie zal staan in Zijn heilige plaats? Wie rein is van handen en zuiver van hart, wie zijn ziel niet opheft tot wat vals is (sv: tot ijdelheid), en niet bedrieglijk zweert. Hij zal zegen ontvangen van de **HEERE** en gerechtigheid van de God van zijn heil. Dat is het geslacht van hen die naar Hem vragen, die Uw aangezicht zoeken; **dat is Jakob**.” Deze type-overgang vindt plaats in Genesis 32:7, waar sprake is van de verdeling van Jakob – dat wil zeggen van zijn karavaan – in 2 legers: “Toen vreesde Jakob zeer, en hem was bange; en hij verdeelde het volk, dat met hem was, en de schapen, en de runderen, en de kamelen, in 2 heiren; (= 2 legers)”. (Het Hebreeuwse woord voor “2 legerkampen” is “[Mahanaïm](#)” – Gen.32:2, “...Dit is **een leger van God!** Daarom gaf hij die plaats de naam Mahanaïm”). Vergelijk dit met wat van de Bruidsgemeente wordt gezegd in [Hooglied 6:13](#) (sv): “Keer weder, keer weder, o Sulammith! Keer weder, keer weder, dat wij u mogen aanzien. Wat ziet gijlieden de Sulammith aan? Zij is als

⁸² Bijbelleraar CJH Theys beschouwde Ezau / Edom hier voornamelijk als de representant van de Arabische volkeren. Zie onder andere zijn boek “**Het Midden-Oosten in profetisch licht**” (noot HS).

Dit boek is in mijn bezit, maar is (nog) niet gedigitaliseerd. Een kopie (via inscannen) is mogelijk voor geïnteresseerden. Aanvraag via info@eindtijdbode.nl (noot AK)

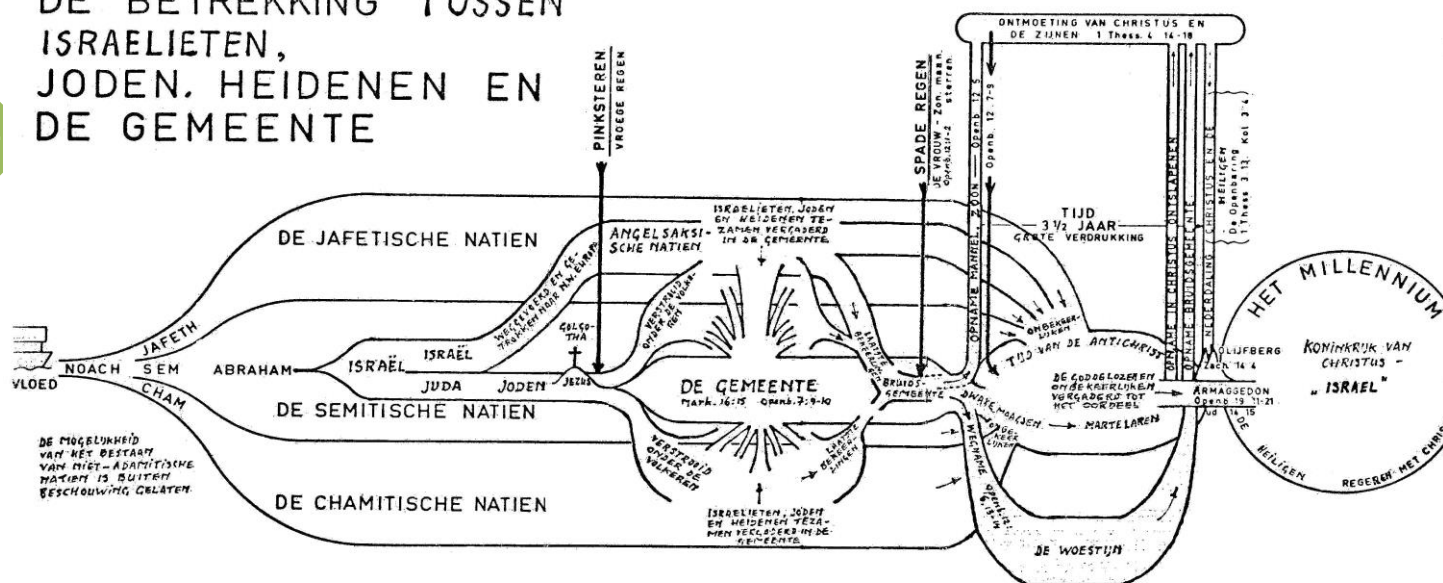
een rei van 2 heiren (HSV: reidans van 2 legers).” Onder deze 2 heiren zullen wij moeten verstaan: christenen uit de Israëlvolkeren en christenen uit de heidenvolkeren. Net als Jakob zal de Bruidsgemeente **overwinnend** uit deze worsteling tevoorschijn treden. Zij is de Gemeente van “**overwinnaars**”, aan welke in Openbaring hoofdstuk 2 en hoofdstuk 3 wonderbare beloften gegeven wordt. Zij zal grote genade van God verkrijgen en (in geestelijke zin) rijkelijk gezegend worden, gelijk Jakob.

9

Ná Jakobs benauwdheid

Nu wij het grootste deel van het Boek Hosea hebben behandeld, is het tijd voor een korte samenvatting van het voorgaande. Daarna zullen wij nog in beschouwing nemen wat het Boek zegt over de tijd **na** de benauwdheid van Jakob (= Israël).

DE BETREKKING TUSSEN ISRAELIETEN, JODEN, HEIDENEN EN DE GEMEENTE



Vanwege hun aanhoudend zondigen gingen de **10 stammen** (van het “huis van Israël”) in 722 voor Christus, in **ballingschap**. In de Bijbel lezen wij dan niet meer van hen, maar uit andere geschiedkundige bronnen blijkt dat deze 10 stammen na vele omzwervingen terechtkwamen in **Noordwest Europa**. De Bijbelse profetieën aangaande Israël, na haar wegvoering, blijken ook over deze trek haar het westen te spreken en voorzegen bovendien dat **Israël** zich in haar nieuwe woonplaats zou bekeren. Het kan niet anders of dit is vervuld na ± 1300 jaren, toen de volkeren van Noordwest-Europa tot het christendom overgingen. Toen had God de Nieuwe (tijds)Bedeling reeds laten aanbreken. Jezus, de beloofde Verlosser, was gekomen. In verband hiermee moest het huis Juda (de Joden), het andere Israël – dat overigens deze naam sinds de scheuring van het rijk na Salomo niet meer droeg – tot in de eerste eeuw van onze jaartelling in (het toenmalige) Palestina blijven. In de Nieuwe (tijds)Bedeling treedt een nieuw volk naar voren, de Gemeente van Jezus Christus, die haar leden telt onder alle volkeren der aarde. Maar God zorgde op wonderlijke wijze voor een eenheid met de Oude (tijds)Bedeling door juist de volkeren van **het huis van Israël** tot de **dragere van de christelijke beschaving** te maken en ze te stellen tot een zegen voor alle volkeren der aarde. Op geestelijk gebied – vanuit de christelijke landen zijn predikers van het Evangelie getrokken naar alle delen der wereld – maar ook op materieel gebied (denk aan ontwikkelingshulp, voedselhulp, het bijbrengen van beschaving en technieken en aan het zorgen voor stabiliteit en vrede). De profetieën van de Bijbel voorzegen echter ook een nieuwe afvalligheid van God van de Israëlvolkeren – ook wel Jozefvolkeren genoemd – in de laatste dagen, waardoor een tijd van grote benauwdheid zal aanbreken voor deze volkeren, en voor het volk der Joden. **God zal ze uit deze benauwdheid redden, nadat ze tot hernieuwde bekeering zullen zijn gekomen**. Dit zal tegelijk de tijd van de loutering van de Gemeente/Kerk van Christus zijn (de reiniging van het Heiligdom of het oordeel over het Huis Gods). Na hun bekeering – en dan is het ook de tijd voor de bekeering van de Joden – zullen grote geestelijke **opwekkingen** plaats hebben, eerst in de Israëllanden, maar daarna over het gehele rond der aarde (Gods Geest uitgestort “over alle vlees” – zie Hand.2:17): “**En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw jongemannen** (sv: jongelingen⁸³) **zullen visioenen zien en uw ouderen zullen dromen dromen.**” In deze Spade Regen-opwekking⁸⁴ zal het Raadsplan van God tot ontknoping worden gebracht en zal God tot de verwezenlijking van Zijn eeuwig

⁸³ Jongeling = Ook: adolescent of jong persoon. Dit kan m.i. dus ook m/v (= mannelijk en/of vrouwelijk) zijn. (noot AK)

⁸⁴ Spade Regen-opwekking = Het beeld van de **UITSTORTING van de Heilige Geest in de eindtijd** (zie Joël 2:23b en 28-29), nodig om de Gemeente(leden) – vooral in geestelijke zin – klaar te maken voor persoonlijke groei en om nog vele zielen te kunnen winnen voor Christus tijdens de (wereldwijde) **OPWEKKING** (zie o.a. Matth. 24:14). (noot AK)

voornemen komen. **Een Bruidsgemeente wordt gevormd voor de Zoon van God**, Die nu als [Hemelbruidsgom](#) kan wederkomen.

Ballingschap, omzwervingen, bekering, afvalligheid en benauwdheid, zo kunnen wij in het kort de geschiedenis van Israël na het Oudtestamentisch tijdvak weergeven. Het vele wat Hosea hierover zegt, samen met wat in andere Profetische Boeken en gedeelten van de Bijbel erover vermeld staat, heeft ons in staat gesteld ons een goed beeld te vormen van de geschiedenis van dit volk in het na-Bijbelse tijdvak. Gods liefde en Gods trouw aan Zijn beloften schitteren door heel deze geschiedenis heen. Maar ook leert zij ons dat God rechte wegen bewandelt. Hij is rechtvaardig. De schuldige houdt Hij niet onschuldig, maar de oprechte geeft Hij genade. De profeet Hosea wijst hier zelf ook op in zijn laatste woord: *“Wie is zo wijs, dat hij deze dingen begrijpt, en zo verstandig dat hij ze kent? De wegen van de HEERE zijn immers recht. De rechtvaardigen zullen daarop wandelen, maar de overtreders zullen erop struikelen”* (Hos.14:10). Duidelijk te onderkennen is verder dat alles in feite verloopt volgens door God tevoren uitgezette lijnen, hoe ongerijmd dit ook moge schijnen. Van belang is het tevens dat ons scherp voor de ogen is komen te staan dat de Israëliet en de Jood op geen andere wijze zalig kunnen worden dan zoals de heiden (iemand uit de andere volkeren), namelijk door **persoonlijk geloof in de Here Jezus Christus als de enige Middelaar en Verlosser** (Hand.4:12 + 15:11), en dat voor beide dezelfde genadetijd geldt: *“En de zaligheid is in geen Ander, want er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden.”* ... *“Maar wij geloven door de genade van de Heere Jezus Christus op dezelfde wijze zalig te worden als ook zij.”* Lees voor wat dit laatste betreft ten overvloede 2 Korinthe 6:2 (SV), waar Paulus een woord van [Jesaja](#) aanhaalt dat allereerst voor Israël is bestemd: *“Want Hij zegt: In de aangename tijd heb Ik u verhoord, en in de dag der zaligheid heb Ik u geholpen. Ziet, nu is het de wel-aangename tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid!”* Doch Paulus verklaart het hier ook van toepassing op de heidenen, als hij de Korintiërs aanzegt dat de geprofeteerde genadetijd **nū** is aangebroken. Het is dus beslist niet zo dat de genadetijd voor Israël of voor het Jodendom ingaat als de “tijden der heidenen” aflopen. Deze tijden lopen af in “[Armageddon](#)”, als er al lang geen genade meer is, voor geen enkele onbekeerde, en betreffen niet de bekeringsmogelijkheid voor de heidenen, maar het héersen door de heidenen (zij begonnen dan ook al ruim 580 jaren vóór Christus” geboorte, ongeveer met de val van Jeruzalem).

Nog een enkele vermelding over wat er **ná** de benauwdheid van Jakob gebeurt, vinden wij in Hosea. Wij willen onze beschouwingen over de profetische boodschap van het Boek Hosea afronden met aandacht te besteden aan deze laatste serie uitspraken en voorzeggingen. Allereerst moeten wij het dan hebben over de [Spade Regen-opwekking](#).

Er wordt in het boek Hosea niet over de Bruiloft van het Lam gesproken. Wel wordt ernaar verwezen en ook komt de voorbereiding voor dit heilig festijn ter sprake. Deze voorbereiding valt namelijk geheel samen met de Spade Regen-opwekking. De teksten die over deze opwekking handelen zijn alle al eerder ter sprake gekomen en dit kan ook van het onderwerp zelf gezegd worden. Daarom kunnen wij volstaan met een korte bespreking.

In Hosea 6:3 wordt beloofd, dat de Here tot Israël – en daarna ook tot de gehele overige wereld – zal komen *“als een regen, als de spade regen en vroege regen ⁸⁵ des lands”* (SV). **“Regen” is in de profetische symboliek een aanduiding voor de uitstorting van de Heilige Geest.** De Spade Regen wordt hier, in Hosea 6:3, eerst genoemd, omdat het dan de profetische tijd van de Spade Regen zal zijn. Dat zich dan het onnatuurlijke verschijnsel voordoet dat tegelijkertijd vroege regens vallen, ziet op de overstelpende (geestelijke) stortvloed die dan zal nederdalen, **een “dubbele portie”** (zie ook [Joël](#) 2:23, SV): *“En gij, kinderen van Sion! verheugt u en zijt blijde in de HEERE, uw God; want Hij zal u geven die Leraar ter gerechtigheid; en Hij zal u de regen doen nederdalen, de vroege regen en de spade regen...”* Mogelijk moeten wij er ook een verwijzing uit aflezen naar de totale (geestelijke) vernieuwing van de Gemeente in die dagen (een “opstanding” na een sterven). De betekenis ervan is in ieder geval dat in zeer korte tijd de Bruidsgemeente, het getrouwe overblijfsel samen met de nieuwbekeerden – die de vroege regen trouwens niet eerder zullen hebben ontvangen – tot de volmaaktheid in Christus zal komen. Dit zal ook het doel zijn van de korte tijd van vrede, die God dan aan Israël en aan de wereld zal geven, bedoeld in Hosea 11:11b, *“Dan doe Ik hen (in vrede) wonen in hun huizen, spreekt de HEERE.”* De Bruid zal de standaard, de *“maat van de grootte van de volheid van Christus”* (Ef.4:13b) moeten hebben bereikt. Als voornaamste gevolg van die uitstorting van Gods Geest wordt in Hosea 6:3a derhalve genoemd: *“...wij zullen ernaar jagen de Heere te kennen.”* Vergelijk Jesaja 52:6, Jeremia 31:34 en Hebreeën 8:11: *“Daarom zal Mijn volk Mijn Naam kennen; daarom, op die dag, zal het weten dat Ik het Zelf ben Die spreekt: Zie, hier ben Ik.”* ... *“Dan zullen zij niet meer eenieder zijn naaste en eenieder zijn broeder onderwijzen (SV: leren) door te zeggen: Ken de HEERE, want zij zullen Mij allen kennen, vanaf hun kleinste tot hun grootste toe, spreekt de HEERE. Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en aan hun zonde niet meer denken.”* ... *“En zij zullen beslist niet ieder zijn naaste en ieder zijn broeder onderwijzen en zeggen: Ken de Heere. Want zij allen zullen Mij kennen, van klein tot groot onder hen.”*

⁸⁵ Vroege Regen-uitstorting = Het beeld van de **UITSTORTING van de Heilige Geest** tijdens het Pinksterfeest, in de begintijd van de Gemeente, zoals vermeld in Handelingen 2:1-4. (noot AK)

Wij zullen komen tot “de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God”, zoals het in Efeze 4:13b staat, en tot “de maat van de grootte van **de volheid van Christus**”, genoemd in datzelfde vers; **de stature van Christus**. Wie denkt, dat een [opwekking](#) van [de Heilige Geest](#) alleen maar “wat leven in de brouwerij” brengt – activiteit, bekeerlingen – zal van deze gedachte snel moeten afstappen!

“**Wij, Israël, kennen U!**” zal er eenmaal worden geroepen. Dit staat in Hosea 8:2 en wij twijfelen er niet aan of ook hier wordt gesproken over de Spade Regentijd. Eerst komt het oordeel over de Gemeente (Hos.8:1), de reiniging, maar het gevolg zal zijn een grote opwekking: “De bazuin aan uw mond; hij (= Christus, zie noot 76) komt als een arend tegen het huis des HEEREN; omdat zij Mijn verbond hebben overtreden, en zijn tegen Mijn wet afvallig geworden. Dan zullen zij tot Mij roepen: Mijn God! wij, Israël, kennen U.” (Hos.8:1-2, SV)

De oordeelsdreiging, waarover wij zojuist spraken, klinkt ook door in Hosea 10:12, waar eveneens een verwijzing naar de Spade Regen aangetroffen wordt: “**Zaai voor uzelf in gerechtigheid! Oogst in goedertierenheid! Ploeg voor uzelf ongeploegd land om! Het is tijd om de HEERE te zoeken, totdat Hij komt en gerechtigheid over u laat regenen.**” De Here komt, zo staat hier opnieuw, en zal over Israël – en daarna over de gehele wereld – “de gerechtigheid regenen”: “Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen, om de HEERE te kennen; Zijn uitgang is bereid als de dageraad; en Hij zal tot ons komen als een regen, als de spade regen en vroege regen des lands” (Hos.6:3, SV). Een uitstorting van de Heilige Geest is te beschouwen als een komen van God. In deze zin sprak Jezus bijvoorbeeld over de Vroege Regen-uitstorting in [Johannes](#) 14:18 (zie verder het artikel van rev. C.Joe McKnight, getiteld “[Het bezoek der heerlijkheid](#)”, in de Tempelbode van november 1983). Bij deze “regen van gerechtigheid” ligt het begin van **de vorming van de Bruidsgemeente**, die eenmaal een gerechtigheidskleed zonder smet of rimpel zal dragen: “opdat Hij haar in heerlijkheid voor Zich zou plaatsen, **een Gemeente zonder smet of rimpel** of iets dergelijks, maar dat zij **heilig en smetteloos** (SV: [onberispelijk](#)) zou zijn.” ... “En het is haar (= Zijn Vrouw ⁸⁶, voorheen: de Bruid ⁸⁷) gegeven zich met smetteloos (SV: [rein](#)) en blinkend fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de gerechtigheden (SV: [de rechtvaardigmakingen](#)) van de heiligen” (Ef.5:27 + [Openb.19](#):8). Aan de uitstorting van de Geest zal een gebedsopwekking voorafgaan, zo leren wij hier ook in Hosea 10:12. Want hierop duidt, onder meer, “het is tijd om de HEERE te zoeken”, waarvan sprake is (voor meer hierover: zie het boek “[Dingen die haast geschieden moeten](#)” van schrijver dezes).

De uitstorting van [de Heilige Geest](#) zal leiden tot een wondervolle werkzaamheid van de [geestelijke gaven](#). Zij zullen alsdan in de Gemeente functioneren zoals nooit tevoren. In de al enige malen genoemde tekst Hosea 12:11 wordt over dit werkzaam zijn van de Heilige Geest in met name de “vocale gaven”, en middels openbaringen – dromen en gezichten of visioenen – gesproken: “En Ik zal tot de profeten spreken, en Ik zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken.” **Deze worden aan de Gemeente gegeven tot haar geestelijke volmaking.** Over dezelfde verschijnselen lezen wij in [Joël](#) 2:28, “Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal UITSTORTEN op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen (SV: [jongelingen](#) ⁸⁸) zullen visioenen zien.” Dit spreken en openbaren van de Geest zal dus niet “zomaar” zijn, zoals zovelen schijnen te denken, maar zal dienen om de Gemeente gereed te maken voor haar uittocht uit de wereld – het wordt hier vergeleken met Mozes’ bediening in Egypteland (Hos.12:14, “Door een profeet heeft de HEERE Israël echter uit Egypte geleid en door een profeet werd het gehoed”) – en zal haar opstuwten tot een ongekend hoog niveau van geestelijkheid. De werkzaamheid van de [geestelijke gaven](#) is **de manifestatie van Christus’ tegenwoordigheid** (Christus is de “grote Mozes”). En de profetie is de getuigenis van Jezus: “Aanbid God. Het getuigenis van Jezus is namelijk de geest van de profetie.” ([Openb.19](#):10c)

De laatste verwijzing naar de Spade Regen vinden wij in Hosea 13:14, “Ik zal hen verlossen uit de macht van het graf. Ik zal hen vrijkopen uit (SV: [vrijmaken van](#)) de dood. Dood, waar zijn uw pestziekten (SV: [pestilentiën](#))? Graf, waar is uw verderf? Berouw verbergt zich voor Mijn ogen!” Wat dan gekend zal worden, zal in de meest letterlijke zin **opwekking, opstanding, zijn; verlossing uit het geweld van de doodsmacht**. Paulus schrijft dien overeenkomstig dat de aanneming van Israël door God, voor de wereld, “leven uit de doden” zal betekenen (Rom.11:15), ofwel een wereldwijde opwekking: “Want als hun verwerping verzoening voor de wereld betekent, wat betekent dan hun aanneming anders dan leven uit de doden?” Wij denken hierbij ook aan het visioen van de “dorre doodsbeenderen” van Ezechiël 37. De Gemeente/Kerk als geheel zal een opstandingservaring doormaken en talloos vele geestelijke doden zullen tot nieuw leven gewekt worden (conform Ef.5:14): “Daarom zegt Hij: Ontwaak, u die (geestelijk gezien) slaapt, en sta op uit de doden (= **sta op uit de geestelijke dood**), en Christus zal over u lichten.” Overigens wordt ook in Hosea 6:2a al in deze zin over de Spade Regen-opwekking

⁸⁶ Openbaring 19:7 “Laten wij blij zijn en ons verheugen en Hem de heerlijkheid geven, want de bruiloft van het Lam is gekomen en Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt.” Zie eventueel ook nog ons artikel “[Een ANDER geluid – Wie is de VROUW uit Openbaring 12 ?](#)” van A. Klein. (noot AK)

⁸⁷ Zie eventueel onze studie “[Er komt spoedig een Goddelijke Bruiloft hier op aarde](#)” en/of “[De 5 wijze en de 5 dwaze maaqden](#)” (en hun eigen lotsbestemmingen in de eindtijd), van E. van den Worm. (noot AK)

⁸⁸ Zie noot 83.

gesproken: “**Na 2 dagen** (van 1000 jaar⁸⁹) zal Hij ons **levend maken**.” Let erop, dat de tijdsbepaling “**na 2 dagen**” niet precies hetzelfde is als “**op de 3^{de} dag**” (uit Hos.6:2b). De natuurlijke dag eindigt na zonsondergang. Daarna komt de nacht en vervolgens de nieuwe dag (vergelijk [Johannes](#) 9:4): “*Ik moet de werken doen van Hem Die Mij gezonden heeft, zolang het dag is; er komt een nacht waarin niemand kan werken.*” Opmerkelijk is, dat de dag in Israël eindigde met zonsondergang, omdat zij rekenden met maanjaren. “**Na 2 dagen**” valt dus eigenlijk in de nacht en dit brengt in het onderhavige geval een zeer duidelijke profetische boodschap naar voren. **De Spade Regen zal komen als een geestelijke nacht over de wereld gedaald is** – een zeer donkere tijd – en de tijd zich spoedt naar het “middernachtelijk uur”. Het is het ontwaken ter middernacht van de [10 maagden](#), de brui loftgangsters, uit de bekende gelijkenis: “*En ter middernacht geschiedde een geroep: Ziet, **de bruidegom komt**, gaat uit hem tegemoet! Toen stonden al die (10) **maagden*** ⁹⁰ *op, en bereidden haar lampen.*” (Matth.25:6-7, [SV](#))

De morgen, en daarmee de eigenlijke nieuwe dag, breekt pas aan ná de Grote Verdrukking en ná de strijd van [Armageddon](#). Dus ná de **zichtbare** wederkomst van Christus, een gebeurtenis die op één plaats in het boek Hosea in het vizier komt. Wij formuleren het met opzet also en eigenlijk zouden wij nog moeten spreken (nader gespecificeerd) over een inleidende gebeurtenis bij de zichtbare wederkomst. Wij moeten hiervoor opnieuw de zo-even al genoemde tekst uit Hosea 13:14 opslaan: “*Ik zal hen verlossen uit de macht van het graf. Ik zal hen vrijkopen uit* ([SV: vrijmaken van](#)) *de dood. Dood, waar zijn uw pestziekten* ([SV: pestilentiën](#))? *Graf, waar is uw verderf? Berouw verbergt zich voor Mijn ogen!*”

Eén profetische uitspraak kan meerdere vervullingen hebben. Denk aan voorvervullingen en eindvervullingen. Een vervulling kan ook in étappes plaatshebben. Hoe dan ook, in deze tekst vinden wij niet alleen een verwijzing naar de geestelijke herleving die Israël zal doormaken ten tijde van de Spade Regen, maar ook een heenwijzing naar **de opstanding van de rechtvaardigen** ten tijde van de zichtbare wederkomst van Christus “op de wolken”. Paulus haalt namelijk dit woord aan in 1 Korinthe 15:55, in het bekende “opstandingshoofdstuk”: “*Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning?*” Het is mogelijk dat de apostel hiermee alleen wilde zeggen dat, als sprake is van de opstanding en lichamelijke verandering der heiligen, deze uitroep zeer toepasselijk is, en hij er helemaal niet mee wilde aangeven, dat dit de vervulling is van deze profetie. Maar in ieder geval wordt door deze aanhaling het gebeuren bij de wederkomst van Christus wel in een bijzonder licht gesteld. Dit woord van Hosea brengt bepaalde gebeurtenissen tezamen en verbindt ze met elkaar. Het is geenszins vergezocht om hier een lijn te zien lopen van de bekering van de Israëlvolkeren in het [avondland](#) (een benaming voor het continent Europa) over de geestelijke herleving van diezelfde volkeren in de eindtijd en de daarna volgende wegrukking van de Bruidsgemeente ter bewaring in de woestijn, naar de overwinning over al wat sterfelijk is van **de heiligen van alle eeuwen** bij Jezus’ wederkomst. Stuk voor stuk – en in betekenis en reikwijdte toenemend – zijn dit allemaal overwinningen van Christus over het rijk van de duisternis.

De nieuwe dag die aanbreekt nadat de “blinkende Morgenster” is verschenen als de “Zon der gerechtigheid”, is het **1000-jarig Vrederijk van Christus**.

Tot slot willen wij stilstaan bij die teksten in het Boek Hosea die op dit vrederijk van Christus betrekking hebben. Allereerst gaan wij dan naar Hosea 2:17 waar de toestand van vrede, die dan op aarde zal heersen, ons schoon wordt uitgeschilderd: “*Ik zal voor hen een verbond sluiten op die dag met de dieren* ([SV: het wild gedierte](#)) *van het veld, met de vogels in de lucht en de kruipende dieren op de aarde. En boog, zwaard en strijd zal Ik van de aarde doen verdwijnen, en Ik zal hen onbezorgd* ([SV: in zekerheid](#)) *doen neerliggen.*” God zal voor **Zijn volk** – en dat zijn dan **allen** die het **Koninkrijk van Christus zijn ingegaan** – een verbond maken met “*het wild gedierte*” der aarde. Met andere woorden, de mens zal weer kunnen naderen tot de dieren zoals eenmaal Adam, zonder vrees. De natuur, de schepping, is dan “opnieuw geboren” (vergelijk Rom.8:19-22): “*Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping* ([SV: het schepsel](#)) *het openbaar worden van de kinderen van God. Want de schepping* ([SV: het schepsel](#)) *is aan de zinloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar door hem die haar daaraan onderworpen heeft, in de hoop dat ook de schepping* ([SV: het schepsel](#)) *zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij weten dat heel de schepping gezamenlijk zucht en gezamenlijk* ([als](#)) *in barensnood verkeert tot nu toe.*” De dieren zullen hun wild en in feite demonisch karakter verloren hebben, niet langer verscheuren en ook niet schuw meer zijn. Alle schepselen zullen in een onvoorstelbare, volmaakte harmonie met elkaar leven. Wij lezen hierover ook in Jesaja 11:6-9 + 65:25, “*Een wolf zal bij een lam verblijven, een luipaard bij een geitenbok neerliggen, een kalf, een jonge leeuw en gemest vee zullen bij elkaar zijn, een kleine jongen zal ze drijven. Koe en berin zullen samen weiden, hun jongen zullen bij elkaar neerliggen. Een leeuw zal stro eten als het rund. Een zuigeling zal zich vermaken bij het hol van een adder, en in het nest van een gifslang zal een peuter*

⁸⁹ 2 Petrus 3:8, “*Maar laat vooral dit u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Heere is als 1000 jaar en 1000 jaar als één dag.*” (noot AK)

⁹⁰ Er is hier – heel bewust – gekozen voor het woord **MAAGD** uit de Statenvertaling. Zowel de HSV als de NBV hebben dit woord vertaald met meisjes, wat in deze context onjuist is. Het woord **maagd** staat namelijk voor **reinheid, zuiverheid, kuisheid etc.** en kan – in de geestelijke zin waarvoor het hier bedoeld is – ook het mannelijk geslacht inhouden (daar die net zo goed tot de Bruid van Christus zullen behoren). (noot AK)

zijn hand steken. Men zal nergens kwaad doen of verderf aanrichten op heel Mijn heilige berg, want **de aarde zal vol zijn van de kennis van de HEERE**, zoals het water de bodem van de zee bedekt.” ... “Een wolf en een lammetje zullen gezamenlijk weiden, een leeuw zal stro eten als een rund, een slang – zijn voedsel zal stof zijn. Zij zullen geen kwaad doen en geen verderf aanrichten op heel Mijn heilige berg, zegt de HEERE.” Verder zegt God (in Hos.2:17), dat Hij “boog, zwaard en strijd van de aarde zal doen verdwijnen” en dat Hij hen “onbezorgd (sv: in zekerheid) zal doen neerliggen”. **Oorlogen zullen er niet meer zijn.** Overeenkomstige voorzeggingen treffen wij aan in Jesaja 2:4 en Micha 4:3 (over “wonen in vrede” wordt ook in Hosea 11:11b gesproken – “Dan doe Ik hen (in vrede) wonen in hun huizen” – maar daar wordt de korte tijd van vrede na de Benauwdheid van Jakob bedoeld, waar wij eerder over spraken): “En Hij zal rechten onder de heidenen, en bestraffen vele volken; en zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, en hun spiesen tot sikkelen; het ene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leren.” (Jes.2:4, sv) ... “Hij zal oordelen tussen vele volken en machtige heidenvolken vonnissen (sv: straffen), tot ver weg. Zij zullen hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen. Geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen. Oorlog voeren zullen zij niet meer leren.” (Mich.4:3, Hsv)

56 Het zal een tijd van **vrede**, maar ook van **overvloedige en voortdurende zegeningen**, zijn. Van dit laatste is sprake in Hosea 2:20-22, hoewel wat hier vermeld staat in eerste instantie betrekking heeft op de tijd die inging nadat het westerse Israël tot het christendom was overgegaan (zie hoofdstuk 5 ⁹¹): “Op die dag zal het geschieden, spreekt de HEERE, dat Ik zal verhoren. Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren. Dan zal de aarde het koren, de nieuwe wijn (sv: most) en de olie verhoren, en die zullen Jizreël verhoren. En Ik zal haar voor Mij in (sv: op) de aarde zaaien en Mij ontfermen over Lo-Ruchama. Ik zal zeggen tegen Lo-Ammi: U bent Mijn volk, en hij zal zeggen: Mijn God!”

Maar, in **het 1000-jarig Rijk** zullen deze beloften nog rijker vervuld worden. Heerlijker dan alle stoffelijke zegeningen zullen echter de **geestelijke zegeningen** zijn die dan het deel zullen zijn van allen die op aarde wonen. Hierop duidt wat in het al vaker aangehaalde vers van Hosea 6:2b staat: “op de 3^{de} dag zal Hij ons doen opstaan (sv: doen verrijzen) en zullen wij voor Zijn aangezicht leven.” Op de “derde dag” – dat is: (de 3^{de} dag, van 1000 jaar, na Christus overlijden, en) de 7^{de} dag (van 1000 jaar ⁹²) van Gods “restauratieweek”: **het 1000-jarig Vredesrijk** – zal God de gelovigen uit Israël (en alle andere volken) “doen verrijzen” (letterlijk, denk aan de opstanding van de rechtvaardigen, maar ook geestelijk) en tot **waarachtig geestelijk leven** brengen.

Wat in het erop volgende vers (Hosea 6:3) staat, zal dan ook, begonnen in de Spade Regentijd, tot zijn rijkste vervulling komen in het Koninkrijk van Christus: “Dan zullen wij kennen, wij zullen ernaar jagen de HEERE te kennen! Zijn verschijning staat vast als de dageraad. Ja, Hij komt naar ons toe als de regen, als late regen, die het land natmaakt (sv: Hij zal tot ons komen als een regen, als de spade regen en vroege regen des lands).” Van de wereldbevolking van die tijd zal als het meest kenmerkende gelden: “zij zullen **voor Gods aangezicht leven**”, dat wil zeggen, **volmaakt zondeloos** en in een lieflijke gemeenschap met God, onder de hoede van de Zoon van God Zelf, Die immers de uiteindelijke en schoonste openbaring is van “Gods vriendelijk aangezicht”. Jezus Christus is “Gods glimlach”.

Genade en waarheid zijn door Hem geworden: “Want de wet is door Mozes gegeven, de **genade en de waarheid** zijn er **door Jezus Christus** gekomen” (Joh.1:17). De glans van het Kruis zal in Christus” Vrederijk alles in heerlijkheid overtreffen. Wij zullen zingen van Gods goedertierenheden!

⁹¹ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Wij zullen hierbij moeten denken aan de vervulling van de zegen die aan Abraham, Izaäk en Jakob werd gegeven, waarvan wij een beschrijving vinden in Hosea 2:20-22. In deze zegen ligt de “**eerstgeboortezegen**” van Izaäk en Jakob **aan Efraïm** opgesloten. Deze laatste zegen spreekt over “een grote menigte van volken” (Gen.48:19b). **Tot een grote menigte van volkeren zou Efraïm uitgroeien**, terwijl tegelijkertijd aan Manasse – de oudste zoon van Jozef – werd beloofd dat hij tot een “groot volk” zou worden. We merken nu al op dat de **menigte van volkeren** die aan Efraïm werd toegezegd – in dit geval aan Efraïm als afzonderlijke stam en dus niet als een **pars pro toto** (= niet als een deel voor het geheel) voor alle 10 stammen – ongetwijfeld zijn vervulling heeft gekregen in het Britse Gemenebest van volkeren. ⁹¹ Het “grote volk” Manasse vinden wij onmiskenbaar terug in de Verenigde Staten van Amerika. ⁹¹ De zegen die aan Abraham werd gegeven, moet echter worden onderscheiden van de zogenaamde eerstgeboortezegen. **Aan Abraham had God al eerder beloofd dat zijn zaad tot “een menigte van volken” zou worden** (Gen.17:4-6). De zegen aan Abraham is niet de eerstgeboortezegen en heeft daarom betrekking op **alle stammen Israëls**: zij zullen alle tot volkeren uitgroeien, terwijl Efraïm – **krachtens zijn eerstgeboortezegen** – als enige afzonderlijke stam zelf ook nog eens tot een “gemenebest van volkeren” zou worden. Voor alle volledigheid vermelden wij verder nog dat als God tot Abraham spreekt van een “menigte der volken”, wij niet alleen zullen moeten denken aan de volkeren die voortkomen uit de verschillende stammen, oftewel **het natuurlijke zaad**, maar ook aan de volkeren der gelovigen, **het geestelijke zaad**. (noot AK)

⁹² Zie noot 89.

Hoofdstukken Profetische data	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
Ballingschap van Israël	4-5, 6, 9	4-5, 8-12		3-9, 16-17	5-6, 9, 11, 14		8-16	3, 8- 10, 14	3, 7, 12, 16	8, 10-11	5	3, 15	3, 13, 15	1
Ballingschap van Juda	7				5, 10, 14	11		14		10-11		3		
Terugkeer van Juda	7													
Omwervingen en bekering van Israël	10	6, 13-16, 18-22			15			8	17		9-10a	10-11, 13	13b, 14, 15a	2-3, 5-9
Verstrooiing van Juda			3-4											
Benauwdheid en herstel van Israël	11-12		5		15	1-3		1-2		8b, 12, 13-14	10b- 11	13-14		
Spade Reggen-opwekking						3		1-2		12		11	14	
Wederkomst van Christus						2							14	
Vrederijk van Christus		17, 20-22				2-3a					11			

EINDE